

Giới thiệu Bác Sĩ Có Độc

Tựa truyện Bác Sĩ Có Độc của tác giả Dung Quang mang đến một màu sắc mới cho dòng truyện ngôn tình sắc hiện nay. Câu chuyện mở đầu phải dừng cảm đến mức nào mới có thể lướt qua hàng ngàn gương mặt khác nhau nhưng chỉ yêu một linh hồn.

Cô có hàng vạn khuôn mặt, trong cả đám người quay đầu, nhưng chỉ mình anh nhận ra cô.

He was my North, my South, my East and West

‘Chàng từng là hướng Đông, hướng Tây, hướng Nam và cả hướng Bắc của ta’ Trong truyện online này, chàng được ví như hơi thở, là lẽ sống.

– Funeral Blues by W. H. Auden –

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Khuôn Mặt Đầu Tiên

Sáu rưỡi chiều luôn là giờ cao điểm trên tàu điện ngầm.

Chu Sinh Sinh vất vả lắm mới vượt qua trăm nghìn cay đắng mà chen chân lên tàu, không ngờ vừa mới bước lên đã trở thành miếng thịt kẹp giữa hai người, đến một chỗ đứng nhỏ nhoi cũng không còn nữa mà nhanh chóng bị đẩy ra ngoài.

Trên tàu điện đông người đáng sợ vô cùng, ngực dán tận vào lưng, khiến người ta nghi ngờ không chừng chỉ một giây thôi vì chen chúc nội y cũng bị xẹp luôn mà chẳng phát hiện ra được.

Trong đám người chen chúc bị đẩy xuống cùng cô còn một tên rất trẻ tuổi, đương khi mọi người đang nhón nháo thì hắn ta còn lại gần đỡ cô đứng dậy: “Thành phố Bắc đạo này đông vậy đấy, dần dần sẽ quen thôi chị ạ.”

Chen lấn này giờ khiến cô hơi choáng váng, phía sau lưng lại có người vừa đỡ, nên cô liền ngẩng đầu rồi vội vàng nói cảm ơn.

Tên kia gương mặt rất xấu xí, hắn nhếch miệng cười với cô, rồi thả tay cô ra, nhanh chóng xoay người bỏ đi. Chu Sinh Sinh còn đang bận cảm khái thời đại này rồi, cái suy nghĩ không nên nhìn mặt mà bắt hình dong quan trọng cỡ nào chứ. Mọi người cứ nhìn cậu ta thử xem đi, một người trông bề ngoài thô tục thế kia cũng có thể là Lôi Phong sống đấy.

Cô thở dài một hơi, tiếp tục chờ chuyển tàu điện ngầm tiếp theo, nhưng hai tay vừa dút vào túi áo khoác thì đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, lục tìm lại lần nữa — — Mất ví cmmr!

Ngay lập tức, cô quay đầu chạy về phía bậc thang bên kia.

Không ổn rồi, thằng cha đó là kẻ trộm!

Gạt đám người trên đường, mở một con đường máu trên cầu thang, Chu Sinh Sinh nhảy vài bước dài, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng lưng thằng cha kia. Giữa biển người đông đúc, đối với cô mà nói là bất lợi nhưng đối với hắn ta cũng vậy, muốn trốn thoát chót lọt cũng không có cửa đâu.

Cô gào lớn: “Bắt kẻ trộm! Thằng cha mặt ngựa mặc áo nâu kia chính là trộm! Mọi người mau bắt trộm!”

Đám người thoáng cái nhón nháo ầm ĩ hắn lên, mọi người nhanh chóng mở một con đường cho cô qua dễ dàng.

Cô chỉ vào tên đàn ông đang đi về phía lối ra: “Bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm!”

Không biết bảo vệ và vài người dân xung quanh từ đâu lao ra, chỉ vài bước đã xông tới tóm gọn được hắn ta. Chu Sinh Sinh cũng chạy rất nhanh, phi người tới giờ chân đạp vào móng tên trộm kia một cái.

Hắn ta liền ngã nhào đập mặt xuống đất.

“Được đấy, chị hai à bản lĩnh không tệ đâu!” Cậu bảo vệ béo liền cong môi cười khen cô.

Chu Sinh Sinh định hỏi ngược lại: “Ai là chị hai của cậu?” Nghĩ một chút cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Cô nhìn chăm chăm gã nhỏ người đang nằm trên đất: “Trà ví tiền cho tôi ngay.”

Bảo vệ đang khống chế gã, khi hắn đứng lên thì hai tay cũng bị anh bảo vệ kẹp chặt, vốn không thể động đậy được.

“Tôi nói này chị gái à, sao chị có thể đổ oan cho người tốt chứ?” Hắn tức giận gào lên, “Tôi với chị cùng bị người ta đẩy ra khỏi tàu, thấy chị đứng còn không vững, nên tôi có ý tốt đỡ chị xuống, chị không cảm kích thì thôi còn cần ngược lại tôi một cái là có ý gì chứ?”

Hắn vừa nói vừa cố gắng giãy giụa thoát khỏi sự khống chế của bảo vệ.

“Nghiêm túc cho tôi! Không được nhúc nhích!” Anh bảo vệ nhú mày quát lớn, thấy trong túi quần để lộ ra một góc của chiếc ví, thì tiện tay kéo ví tiền ra.

“Đó là ví của tôi – -” Gã nóng vội liền đưa tay định đoạt lại ví.

Nhưng động tác của anh bảo vệ còn nhanh hơn hắn, một tay vừa giựt lấy ví liền mở ngay ra. Trong ví còn có chứng minh thư, người trong ảnh là một người phụ nữ tầm ba lăm ba sáu tuổi, gương mặt phổ biến, làn da hơi ngăm đen, bên cạnh là ba chữ in rõ to: Tiền Nhạc Nhạc.

Anh ta liền quay sang nhìn Chu Sênh Sênh, rồi lại nhìn tên trộm kia, ánh mắt anh bảo vệ trầm xuống, rồi đưa chứng minh thư tới trước mặt hắn: “Đây là ví của anh à? Trong ví anh có để chứng minh thư của chị gái này à?”

“Đúng vậy, đúng vậy – -”

“Vi anh thích thăm chị ấy lâu lắm rồi, nên mới trộm chứng minh thư của chị ấy nhét vào ví mình à?” Cậu bảo vệ béo đứng bên ngoài cũng không buông tha mà chen vào.

“...” Tên trộm nhanh chóng hạ mắt xuống, cúi đầu không dám lên tiếng.

Người trong tấm ảnh chính là Chu Sênh Sênh, chứng minh thư này cũng là của cô. Người phụ nữ gương mặt bình thường, làn da hơi ngăm đen màu đất kia chính là cô.

“Cảm ơn các anh, đây là ví tiền của tôi – -” Cô chỉ chỉ gương mặt bình thường còn có chút quê mùa của mình, cười mà nói cảm ơn với bảo vệ, mới nói được một nửa, mắt cô đột nhiên chớp liên tục.

Giống như có ai đó vừa đánh một cái rất mạnh vào sau gáy cô vậy.

Vành tai cô nóng rực.

Da đầu truyền tới một cơn đau nhức.

Mũi rồi đôi mắt, hai gò má... nhiều nơi bỗng có cảm giác rất kỳ lạ.

Cô hơi mở miệng, dường như là đang vô cùng sợ hãi, đợi đến lúc phục hồi lại tinh thần, cô vội vã quay lại đẩy đám người đang vây xem xung quanh rồi thoát khỏi đám đông.

“Này, chị gái! Chị gái?” Cậu bảo vệ mặt nghệt ra hét lớn với người vừa chạy đi kia, “Chị không định lấy lại ví tiền à?”

Chu Sênh Sênh cũng không dám quay đầu lại, cứ như lửa đang gần trên mông mà nhanh chóng chạy vào toilet.

Dường như có một chất lỏng nóng hổi chảy dọc từ da đầu từ từ đi xuống, cảm giác này cô đã quá quen thuộc lắm rồi, từng luồng khí nóng lướt qua làn da, lưu lại một cảm giác nhói nhói khó chịu.

“Này, chị gái, ví tiền của chị!” Sau lưng vẫn còn vang tiếng hét lớn của cậu bảo vệ kia.

Nhưng Chu Sênh Sênh chỉ che mặt, liều lĩnh đâm thẳng vào đám người phía trước mà xông ra, cho đến khi chen chân vào đến toilet, thì cô hoảng sợ nhốt mình trong một gian vệ sinh đang để mở cửa.

Vì đang ở trong ga tàu điện nên cô không biết thời tiết bên ngoài thế nào, nhưng cô dám chắc chắn rằng, trời bên ngoài nhất định là đang mưa.

Vì chỉ khi trời mưa, cô mới có cảm giác nóng rực toàn thân như thế này.

Cái chất lỏng nóng hổi mà vô hình ấy chảy dọc từ gương mặt uốn lượn xuống dưới, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, không nhúc nhích đứng trong buồng vệ sinh bẩn thỉu mà im lặng chờ đợi.

Chỉ mười phút đồng hồ trôi qua, cô từ từ, từ từ, đưa tay mở khóa, đẩy cửa phòng bên cạnh ra.

Phòng bên cạnh có gương, cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn thẳng tấm gương trước mặt, trong gương là một cô gái xa lạ, khoảng chừng hai ba hai tư tuổi, nước da trắng nõn, mặt mũi thanh tú, đôi môi màu hồng tự nhiên, nổi bật hơn cả là đôi mắt sáng ngời kia.

Cô gái trẻ tuổi giống y hệt cô này đang nhìn cô với ánh mắt mờ mờ.

Chu Sinh Sinh xoa xoa mặt mình.

Lại... lại đòi rồi?

Đổi cũng tốt, chiếc ví ngoài kia cũng không cần sử dụng đến nữa, dù sao chứng minh thư cũng sẽ thay lại được.

Cô cúi đầu đi cực kỳ nhanh ra khỏi toilet, rồi rẽ sang một hướng khác ra khỏi ga tàu điện. Quả nhiên bên ngoài trời đang mưa tầm tã, cô đội mưa chạy tới trạm xe buýt gần đó, đúng lúc một xe bus tới bên, cô nhanh chóng nhảy lên.

Cô phải về nhà nhanh hơn mới được.

Nếu để muộn tí nữa thì sẽ không nhìn thấy gì mất.

Trạm xe bus cách chỗ cô ở một đoạn không xa, Chu Sinh Sinh vừa xuống xe, liền cúi đầu đội mưa chạy vào trong một con hẻm nhỏ mờ tối. Trong con ngõ nhỏ gồ ghề, cả đoạn đường đều ngập nước, vừa bước mạnh một bước, bọt nước đã văng tung tóe khắp nơi.

Cô bất chấp tất cả, một bước dài lại một bước ngắn đi hết cái ngõ, cuối cùng cũng chạy tới trước một chiếc cửa chống trộm loang lổ vết sắt rỉ phía cuối ngõ.

Duỗi tay vào túi áo lần mò, lúc này cô mới nhớ chiếc chìa khóa nhà cô cũng cất trong ví tiền, nên giờ cô chỉ có thể đứng ngoài cửa gõ cửa rầm rầm “Trịnh Tầm! Mở cửa!”

Trong nhà truyền tới tiếng chó sủa, nhưng không có ai đáp lời.

“Trịnh Tầm! Trịnh Tầm Trịnh Tầm Trịnh Tầm!” Cô bắt đầu một tràng dài hét lớn ngay sau đó, rồi đi một vòng từ cửa chính ra đằng sau nhà, cuối cùng dừng lại bên cạnh tấm cửa sổ thủy tinh.

Trông tấm cửa kính thủy tinh loang lổ vết bẩn, tro bụi bám dày đặc, cứ như mấy trăm năm nay không có ai lau qua vậy.

Cô đưa tay gõ chục cái lên tấm cửa kính mà gọi: “Trịnh Tầm!”

Trong nhà truyền ra tiếng đàn ông nhập nhèm vì ngái ngủ: “Cái gì thế, khó khăn lắm tôi mới ngủ được...”

“Mau mở cửa cho tôi!” Cú đập cuối cùng của cô như muốn phá vỡ tấm kính, còn kèm theo con giận, “Cậu ngủ cứ như heo ấy, gọi thế nào cũng không tỉnh! Nếu cậu không mở cửa chắc tôi sắp thành người mù luôn đấy!”

Cô nghe thấy tiếng bước chân Trịnh Tầm ra khỏi phòng, liền đội mưa chạy ra cửa chính. Chiếc cửa chống trộm hoen vết sắt rỉ nhanh chóng được kéo ra, một người đàn ông mặc đồ ngủ đang đứng trong nhà, anh đưa mắt đánh giá gương mặt xa lạ trước mặt mà hỏi: “Trời lại mưa à?”

Bất ngờ là trong nhà lại rất gọn gàng sạch sẽ, hoàn toàn khác với vẻ ngoài xấu xí bẩn bẩn rách nát bên ngoài của nó. Chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ruột gan đều đủ cả [1], cách bài trí nội thất trong nhà cũng rất đơn giản và ấm áp.

[1] Nguyên văn – Ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn 麻雀虽小, 五脏俱全 : ý là nhà tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ.

Chu Sinh Sinh lách người vào nhà, cô cởi chiếc áo ướt đầm nước vứt vào chậu trong toilet, rồi nhanh chóng đi vào phòng mình.

Sắp sửa cũng tới mùa đông rồi, trong cái thời tiết thế này mà đội mưa, quả thực lạnh đến mức toàn thân phát run, cô chỉ có thể run rẩy chui vào trong chăn. Romeo theo cô từ ngoài cửa chính cũng đắp hai chân lên thành giường, tiến sát lại gần cô nhỏ giọng rầm rĩ, đôi mắt đen sáng rực nhìn cô.

Trịnh Tầm thông dong cuối cùng cũng đã vào tới cửa, anh ném chiếc khăn đang cầm trên tay cho cô, môi mấp máy, dò xét trên dưới cô một phen: “Trông thì cũng hơi chật vật, nhưng tốt xấu gì gương mặt này của cậu cũng dễ nhìn đấy, không xấu đến mức làm hỏng mắt tôi.”

“Xéo đi đồ con bò!” Hàm răng cô run lên, cầm khăn mặt lau tóc, lạnh chết mất thôi.

Trịnh Tầm xách Romeo thả vào trong lòng cô, anh không nói nhiều cô cũng biết đó là ý muốn sưởi ấm cho cô.

Romeo vô cùng tự giác tìm một tư thế thoải mái nhất, an ổn làm ổ trong lòng Chu Sinh Sinh, rồi nó ngẩng đầu nhìn cô lau tóc xột xoạt.

Chu Sinh Sinh từ từ thả tay xuống, cô cúi đầu nhìn Romeo: “Nó chả biết sợ người lạ gì cả.”

Trịnh Tầm không nói gì.

Cô vừa ngẩng đầu liền nhìn qua tấm gương bên bàn trang điểm, rồi đột nhiên hỏi một câu: “Đây là gương mặt thứ mấy rồi hả ông?”

Trịnh Tầm mở miệng nhưng vẫn không thể nói được lời nào.

Chu Sinh Sinh nở nụ cười nhạt, xoa xoa khuôn mặt mình: “Cứ đối qua đối lại như vậy, tôi cũng sắp quên mất gương mặt thật của mình rồi.”

“Tôi vẫn nhớ đấy. Mũi tẹt mắt một mí da vàng môi mỏng, chẳng khác hơn gương mặt hiện tại của cậu được bao nhiêu đâu –” Trịnh Tầm còn chưa nói dứt lời, đã bị Chu Sinh Sinh ném ngay chiếc khăn vào mặt, anh đau đến mức hít dài một hơi, “Tôi nói này, cậu đối xử với chủ nhà thân yêu đáng kính của mình như thế đấy à?”

“Vâng, tôi đối xử với tên chủ nhà ngu ngốc của mình như vậy đấy.” Cô ôm Romeo rồi dần nhận ra đôi mắt bắt đầu mờ dần, cuối cùng cũng không nổi giận với Trịnh Tầm nữa mà nói, “Bữa cơm tối nay chỉ có thể để cậu làm thôi, mắt tôi vừa mờ đi rồi.”

Trịnh Tầm cong môi nở một nụ cười vô cùng dịu dàng mà nham hiểm: “Ha ha, sớm biết có ngày hôm nay thì vừa này có làm thế không?”

Anh kéo chiếc khăn mặt vắt lên vai mình một cách vô cùng ưu nhã rồi nói: “Tôi cho cậu biết, nếu tối nay cậu không quỳ xuống đất ôm chân tôi nói ba con sai rồi, mà có thể ăn được một miếng cơm trong bát của tôi thì tôi sẽ gọi cậu một tiếng mẹ.”

Chu Sinh Sinh nheo mắt lại, cũng nở một nụ cười đầy ẩn ý đáp lễ: “Mẹ chờ đấy, con trai.”

Nửa tiếng sau, trong phòng khách Chu Sinh Sinh cầm bát cơm rang trứng ăn rất vui sướng mà chẳng thèm đếm xỉa đến người nào đó đang quỳ dưới đất ôm đùi gọi cô là mẹ kia.

Trịnh Tầm ôm đùi cô gào khóc: “Mẹ, mẹ con sai rồi, mẹ để một nửa lại cho con đi, trong nhà không còn gì nữa đâu, đây là quả trứng gà cuối cùng đấy!”

Anh vừa gào thét thảm thiết, vừa nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể giết chết người phụ nữ này. Điều anh không thể ngờ được là dù thị lực của cô có mờ tịt như một người cận 8 diop, thì cũng có thể đập một cái là đã khiến anh ngã đập mặt xuống sàn.

Có thể lật lọng, cũng có thể đánh nhau, mẹ nó rõ là The Mask [2]mà!

[2] The mark : ‘Mặt nạ’ đây là 1 bộ phim hàn chiếu năm 2015 kể về một cô gái nghèo đóng giả tiểu thư nhà giàu.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bác Sĩ Ác Ma

Cuối cùng Trịnh Tầm vẫn được ăn chút cơm còn lại trong bát.

Có lẽ là vì anh nghiêng răng nghiêng lợi ôm đùi Chu Sinh Sinh, hận không thể gặm sạch đùi cô mới khiến Chu Sinh Sinh sinh ra chút lòng thương cảm, nhưng quan trọng hơn chính là câu uy hiếp kia của anh.

“Chu Sinh Sinh, cậu không muốn tôi làm chứng minh thư mới cho cậu nữa phải không?”

Chu Sinh Sinh suy tính hai giây, cuối cùng cũng đưa một phần ba tô cơm rang trứng còn lại cho anh: “Được rồi, cậu ăn nốt đi.”

Chỗ cơm còn lại trông vô cùng thâm thẳm, trứng đã bị ăn sạch rồi, chỉ còn sót lại một chút cơm dính đầy mỡ sáng bóng.

“!@#%\$@, Thật tiếc khi cậu là phụ nữ đấy, ăn thì khỏe như trâu ấy, không sợ ế đến già sao?” Trịnh Tầm lừa hai miếng cơm vào miệng, liền lấy lại được tinh thần, “Ồ, mà đúng rồi, cậu thì làm sao lấy chồng được, không cần lo lắng nhiều thế đâu. Có người đàn ông nào muốn lấy một người phụ nữ cứ ba đến năm ngày lại trở mặt ngay được chứ?”

Chu Sinh Sinh đoạt lại chén cơm rang anh đang cầm trên tay, mặt lạnh để bát cơm xuống trước mặt Romeo đang đứng bên cạnh vẫy vẫy đuôi nãy giờ. Trong phòng khách chỉ còn lại tiếng Trịnh Tầm và chó cùng tranh nhau miếng cơm, kèm theo đó là tiếng khóc thảm thiết vang khắp căn phòng.

Trịnh Tầm đang là bartender tại một quán bar, gọi dễ nghe ra thì là bartender, nhưng thật ra anh là nhân viên pha chế chính tại quầy rượu. Anh và Chu Sinh Sinh từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, cho nên sau này khi Chu Sinh Sinh muốn rời khỏi trấn nhỏ, thì thuận miệng rủ anh một câu: “Muốn theo tôi đi du lịch khắp nơi không?” Anh liền thu dọn hành lý, xách ba lô cùng cô lên đường.

Sau này Chu Sinh Sinh hoài nghi mà hỏi anh: “Tôi nói này có phải cậu thích tôi đúng không, nên mới sáng khoái đồng ý cùng tôi đi du lịch khắp nơi thế này?”

Lúc hỏi câu đó thì vừa đúng lúc cô đang mang gương mặt sáu mươi tuổi của một bà già, Trịnh Tầm nheo mắt lại nhìn cô hồi lâu rồi đáp: “Chị hai à, nếp nhăn trên mặt chị còn nhiều hơn cả mẹ già của em, chị nghĩ xem em có bị điên không mà thích chị? Cho dù em muốn, mẹ già nhà em cũng sẽ không đồng ý!”

Không cần suy nghĩ nhiều, một ngày nào đó Trịnh Tầm bị thương thì số vết xước trên mặt anh nhất định cũng nhiều hơn cả nếp nhăn trên mặt mẹ già nhà

mình nữa.

Vì mỗi lần gặp mưa Chu Sênh Sênh lại thay một gương mặt mới, nên hai người họ không dám ở một nơi quá lâu, cứ mấy tháng lại phải đổi chỗ ở một lần. Trước mắt bọn họ cũng mới tới thành phố Bắc này được hơn một tháng, nơi đây không hay mưa lắm, chắc hẳn cũng có thể ở lại lâu hơn một chút.

Trịnh Tầm mắt cả đêm làm chứng minh thư giả cho cô, lúc đưa tới trước mặt Chu Sênh Sênh thì huyền hoang nói: “Nếu cậu có thể quỳ xuống gọi tôi một tiếng Trịnh đại gia anh thật đẹp trai, thì tôi hứa sẽ miễn cưỡng bỏ qua vài hiềm khích trước đó mà tha thứ cho cậu.”

Chu Sênh Sênh lấy chứng minh thư rồi giơ tay lên làm động tác định cho anh một đòn, Trịnh Tầm thấy vậy thì cong đất nhanh chóng chạy vào phòng mình, nên anh không nhận ra người bên ngoài kia đang cong khóe miệng, nở một nụ cười tươi rất hiếm thấy.

Trịnh Tầm là một trạch nam làm bên kỹ thuật, đây là nghề phụ của anh còn bartender mới là nghề chính. Đối với một người thính thoảng lại thay đổi gương mặt như Chu Sênh Sênh mà nói, chứng minh thư có lúc cần là phải đổi ngay, nên Trịnh Tầm cũng vì lý do đó nên mới học được kỹ năng này.

Nghे anh mắng chửi loạn lên trong phòng, Chu Sênh Sênh tựa người vào cửa nói nhỏ: “Cám ơn cậu, Trịnh đại gia khoan hồng độ lượng nên không tính toán so đo với tôi.”

Trong phòng bỗng chốc không còn phát ra tiếng gì nữa, Trịnh Tầm giống như thấy quỷ mà kéo cửa ra, thì phát hiện Chu Sênh Sênh đã về phòng của cô rồi.

Mỗi lần đổi sang một gương mặt mới, mắt cô đều bị nhiễm trùng, nhìn thì loáng tha loáng thoáng kèm với độ cận thị cao, nó đã trở thành quy luật thép rồi.

Hộp thuốc nhỏ mắt trong tủ chỉ còn lại một chút dưới đáy lọ, Chu Sênh Sênh đeo kính áp tròng, mới sáng tinh mơ hôm sau đã tới bệnh viện mua thuốc tiêu viêm, tiện thể cũng mua thêm một lọ thuốc nhỏ mắt mới.

Trịnh Tầm còn đang ngủ, lúc đi ngang qua cửa phòng anh thì Chu Sênh Sênh nghe thấy tiếng anh ngáy rất to.

Không biết vì sao, có người tỉnh thì trong hình dáng một con người, mà khi ngủ thì lại biến ngay thành heo — đây chắc hẳn là một trong những câu hỏi mà cho đến tận hôm nay các nhà khoa học vẫn chưa giải thích được.

Cô đón đến từng bước chân đi ra, trước khi đi còn tiện thể kéo tủ lạnh ra nhìn qua, dĩ nhiên không còn chút lương thực dự trữ nào, chỉ còn lại nửa chai rượu đỏ cùng ly cocktail trộn rượu trắng — đây đều là thành phẩm mà Trịnh Tầm dựa vào chức “Không Thủ đạo” mà thuận tay lấy về từ quán rượu.

Cô dự tính trước khi về nhà còn phải ra chợ mua chút đồ ăn vậy.

Thứ hai bệnh viện đông người chen chúc nhau, Chu Sênh Sênh cầm lọ thuốc nhỏ mắt và thuốc tiêu viêm, ngồi ngoài hành lang hỗn loạn chờ bác sĩ gọi tên vào lấy thuốc.

Bởi vì mắt đang bị nhiễm trùng, nên kính áp tròng hình như vẫn chưa vào đúng vị trí, cô vẫn có cảm giác cộm lên khó chịu. Cô không nhịn được lại đưa tay lên dụi, cuối cùng có người đi ngang qua trước mặt cô lại đụng trúng khuỷu tay cô cái, mu bàn tay nặng nề xoẹt qua mắt, kính áp tròng liền rơi xuống đất.

Cô vội vàng cúi người xuống nhặt, rồi nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh để rửa lại thấu kính.

Bồn rửa tay ở ngay chính giữa nhà vệ sinh nam và nữ, cô cẩn thận rửa sạch thấu kính, đang định đeo lại vào mắt thì bất thành linh có người giữ chặt lấy cổ tay cô.

Bàn tay kia duỗi đến từ bên trái, nhanh như chớp giữ lấy cổ tay cô. Thấu kính còn đang nằm im trên ngón trỏ của cô, cổ tay đã bị người kia mau chóng buông ra.

Da tay người này rất trắng. Đây là suy nghĩ đầu tiên của Chu Sênh Sênh.

Bàn tay mảnh khảnh thon dài, từng đốt ngón tay rất rõ ràng, dường như khắc ngọc mới được như thế này, dưới ánh đèn neon phản chiếu một bàn tay thật đẹp.

Cô theo cánh tay kia mà nhìn sang, không kịp đề phòng đã đắm mình trong một đôi mắt đen bóng như mực.

Người đang đứng trước mặt cô, là một vị bác sĩ mặc chiếc áo blouse trắng nhìn cô với vẻ mặt lạnh lùng, anh khẽ nhủ mảy: “Cô không biết trong nước máy cũng có vi khuẩn, nên không thể rửa kính áp tròng bằng nước máy thông thường sao?”

“Tôi —” cô nghẹn lời, tròn tròn mắt không biết phải nói gì.

Nhìn nhau trong vài giây, vị bác sĩ kia đã nhìn ra manh mối trong đôi mắt đỏ ngầu của cô.

“Mắt bị nhiễm trùng sao?”

“... Đúng.” Cô không giải thích được nhỏ giọng đáp lại, rồi chột dạ gật đầu.

Bỗng thấy sắc mặt của vị bác sĩ kia thoáng cái đen xì, vẻ mặt không vui càng rõ ràng hơn. Anh dùng giọng nói lạnh lùng chất vấn cô: “Cô không biết lúc mắt bị nhiễm trùng thì không thể dùng kính áp tròng à? Ngay cả trong nước máy cũng có vi khuẩn, nếu để vi khuẩn bám vào thấu kính mà dùng sẽ rất dễ bị viêm giác mạc, nhìn mắt cô là biết bị nhiễm trùng rồi, màng mắt bây giờ đang rất yếu ớt, nếu cô thực sự muốn mù mắt... thì chẳng thà hiến giác mạc cho những người cần dùng thì tốt hơn đây.”

Chu Sinh Sinh sững sờ, sao anh ta lại nói chuyện gay gắt thế nhỉ?

Cô đang định mở miệng đáp lại, thì ngoài hành lang đột nhiên truyền đến tiếng gọi của y tá: “Bác sĩ Lục, anh xong chưa? Bên đây đang có một ca bệnh khẩn cấp cần anh xử lý!”

Ngay khi cô đang chăm chú nhìn thì người mặc áo blouse trắng mặt lạnh đã xoay người rời đi, hoàn toàn không đợi cô định nói gì, chỉ vút lại một câu không chút cảm xúc: “Không cần cảm ơn.”

Đầu Chu Sinh Sinh hoàn toàn hỗn loạn, trông mặt cô thế này có giống người đang định mở mồm nói lời cảm ơn không? Bác sĩ thời nay cũng điên cuồng kiêu ngạo đến mức sánh vai được với cả mặt trời rồi nhỉ? Còn cả ánh mắt nhìn cô trông rất bản lúc gần đi là có ý gì nữa?

Fuck !.

Cuối cùng Chu Sinh Sinh vẫn đeo kính áp tròng lên, thứ nhất là vì mọi thứ xung quanh quá mờ, thứ hai là vì thái độ của vị bác sĩ này khiến người ta cực kỳ muốn làm trái ý anh.

Mà hậu quả của việc làm trái ý anh là, sáng ngày hôm sau lúc mở mắt ra thì cô phát hiện mình mắt đã sưng như hột đào rồi.

Quả là vị bác sĩ áo trắng đã nói đúng!

Thế này thì ngay cả kính áp tròng cô cũng không thể đeo được nữa, chỉ có thể dùng đôi mắt lờ mờ lại tới bệnh viện lần nữa. Đăng ký xếp số chờ gọi tên ở khoa mắt cả buổi sáng, khó khăn lắm mới đến lượt Chu Sinh Sinh, cô nghe thấy có y tá mở cửa gọi tên cô.

“Ai là Chu Sinh Sinh ạ?”

“Tôi. Tôi là Chu Sinh Sinh.” Cô đứng bật dậy khỏi ghế, hai mắt đầm lệ đi vào phòng khám.

“Mắt chị bị nhiễm trùng sao?” Y tá cười nhìn cô gât gât đầu, “Chị mau vào đi, bác sĩ Lục đang chờ bên trong.”

Bác sĩ Lục... Chu Sinh Sinh nghi ngờ, cái tên này nghe có chút quen tai.

Cô cứ mơ màng như vậy mà đi vào phòng khám, lờ mờ nhìn thấy một vị mặc áo blouse trắng ngồi bên bàn, dưới ánh sáng mờ lung nhìn anh có vẻ rất cao, nghiêm túc mà chẳng chặc.

“Ngồi đi.” Người áo trắng bảo cô ngồi xuống.

Cô nghe theo lời anh ngồi xuống chiếc ghế ở phía đối diện, dường như nhận ra anh đang nhìn mình chằm chằm, nhưng cô vẫn không nói gì. Trong lúc nhất thời, tay chân cô cứ bứt rứt khó chịu.

Chẳng lẽ gương mặt này xinh đẹp đến mức hôn bác sĩ cũng bị câu đi rồi sao...

Trên mặt cô thoáng một tầng đỏ ửng, cảm thấy bệnh nhân cũng nên ra dáng bệnh nhân mới được, vì vậy cô nhỏ giọng nói: “Bác sĩ, hôm qua mắt tôi bị nhiễm trùng, dùng kính áp tròng thì lỡ đánh rơi, nhưng tôi đã rửa qua bằng nước máy rồi mới đeo lên, không ngờ hôm nay lại --”

“Hôm qua tôi đã nói với cô thế nào?” Người áo trắng đột nhiên cắt ngang lời cô, giọng nói kia vô cùng sắc lạnh như một con dao bén.

Chu Sinh Sinh cứng đờ cả người, không kịp phản ứng lại. giọng nói này, thái độ này- --

” Ngay cả trong nước máy cũng có vi khuẩn nên không thể rửa kính bằng nước máy. Khi mắt bị nhiễm trùng thì màng mắt rất yếu ớt, nếu để vi khuẩn bám vào thấu kính sẽ rất dễ bị viêm giác mạc, đặc biệt là với kính sát trùng đã có vi khuẩn.” Người đang ngồi sau bàn kia lặp lại từng chữ mình đã nói hôm qua, cuối cùng anh hời hợt quét mắt nhìn qua một sấp giấy ghi số thứ tự y tá vừa đặt lên bàn, “Chu Sinh Sinh đúng không? Khám ở khoa mắt xong, tôi đề nghị cô qua khoa tai mũi họng kiểm tra tai luôn nhé.”

Chu Sinh Sinh quả thực như người bị sét đánh ngang tai.

Nếu như lúc này có bài nhạc vang lên, chắc hẳn cũng chỉ có bài ca ‘Na Tra Truyền Kỳ’ [1] mới có thể tả hết nỗi khổ trong lòng cô: Là anh ta, chính là anh ta, là anh ta...

[1] Nhạc phim ‘Na Tra Truyền Kỳ’

Có lẽ vì không đeo kính sát trùng nên cô không nhìn rõ người mặc áo blouse trước mắt, cô cũng không nhớ rõ mặt anh chàng bác sĩ rạn rờ như mặt trời này, không ngờ hôm nay anh ta còn nắng hăng hơn cả hôm qua, tiết tấu nắng ông trời hoàn toàn không theo kịp, rõ ràng là muốn nắng cô cả ngày nay đây mà.

Mặt Chu Sinh Sinh lúc xanh lúc trắng, ngồi trên ghế nắm chặt tay không nói được câu nào.

Tuy anh nói rất gay gắt, nhưng thật ra cô biết mình đã làm sai chuyện gì, người không nghe lời bác sĩ là cô, hôm nay người bị mắng cũng chỉ có thể ngồi im mà lắng nghe anh dạy dỗ.

Sau vài phút im lặng ngẩn ngui, người đang ngồi sau bàn lớn nhanh chóng đứng dậy, anh tới trước mặt cô, đeo khẩu trang và giăng tay tiêu độc, cúi người nâng cằm cô lên: “Ngẩng đầu.”

Chiếc bao tay cao su chạm nhẹ vào cằm cô, dù giọng điệu bác sĩ hơi gay gắt, nhưng lực tay cũng rất nhẹ.

Anh dí sát mặt mình vào mặt cô, gần đến mức dù mắt đang lơ mơ cô cũng có thể thấy rõ gương mặt đó.

Mái tóc ngắn cắt gọn gàng, gương mặt ưa nhìn, nước da đẹp đến mức mấy thiếu nữ đang trong thời dậy thì cũng phải đắm đuối liên tục vì ghen tị, mà nhất là đôi đồng tử đen bóng đang ở đối diện cô với khoảng cách rất gần kia, trong khoảnh khắc đó nhất thời cô không tìm được từ nào có thể miêu tả chúng nữa.

Chắc hẳn là vì mắt cô bị nhiễm trùng, nên cả thế giới cũng mờ mịt lung mờ ảo như một đám sương mù, duy chỉ có đôi mắt sáng rực như ánh đèn le lói trong đêm đen, phát ra thứ ánh sáng dịu dàng rực rỡ, xua tan tất cả những u ám đen tối kia.

Cô không kim lòng được mà ngẩng đến ngay người.

Mười lăm phút sau, vị bác sĩ kia thả tay ra, nói một câu chắc nịch mà ngắn gọn: “Nếu có lần sau nữa thì xin hiến giác mạc đi.”

“...”

Chu Sinh Sinh nắm chặt tay thành nắm đấm không nói một lời, vừa rồi chắc hẳn cô bị bệnh, mới cảm thấy đôi mắt kia vừa dịu dàng lại sáng ngời.

Bác sĩ quay lại bàn làm việc, cầm bút nhanh tay viết đơn thuốc, vừa cúi đầu viết nhưng vẫn không quên dặn dò: “Trên thế giới này có rất nhiều người mù không thấy được ánh sáng, nếu như cô thực sự không muốn nhìn nữa, thì mau làm việc đó đi.”

“Tôi chỉ nhất thời chủ quan thôi!” Rốt cục cô cũng không nhịn được nữa mà phản bác.

Vị bác sĩ kia bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cô, vài phút sau mới gật đầu nói: “Tôi khuyên cô, từ nay về sau cố gắng mà giữ mắt mình — —”

Câu này nghe còn giống tiếng người nói, con giận của cô cũng giảm đi một chút.

Nửa câu sau — — “Dù sao cũng còn một người nào đó đang cần giác mạc chờ cô, không tính toán cho mình, thì cũng nên suy nghĩ cho người khác, cô nói có đúng không?”

Anh ta nói cái cứt chó gì vậy? Quả là tên bác sĩ ác ma mà!

Chu Sinh Sinh tức đến đỏ bừng cả mặt, cô giật phắt đơn thuốc anh đang cầm trong tay, rồi nhanh chóng tông cửa mà bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đôi Mắt Sáng Ngời

Gương mặt thay đổi, thân phận và công việc cũng phải thay đổi theo, đây chính là nguyên nhân vì sao Chu Sinh Sinh không thể làm một việc quá ba tháng.

Cũng vì cô không có bằng cấp, chứng minh thư thì thay đổi liên tục, nên những công việc cô tìm đều thuộc tầng chót của xã hội — — đã từng rửa bát đĩa, từng đứng bán hàng, kỳ quái nhất là một lần theo Trịnh Tâm ra đường hát dạo.

Hồi đó Trịnh Tâm mê Rock and roll, anh tiện tay lấy cây đàn guitar và một dàn nhạc ở quán bar, kéo cô dọn một quán nhỏ trên cầu vượt. Kết quả là đứng hát cả nửa ngày, có vài người qua đường vừa đến đứng trước sạp được vài phút cũng đã tự giác vắt chân lên cổ mà chạy mất dép, duy nhất chỉ có một người dừng lại lâu nhất là chú chó lông vàng lang thang, sau này được bọn họ đưa về nhà chăm sóc, mượn tên của anh đẹp trai tóc vàng mà đặt cho nó : Romeo.

Chu Sinh Sinh suy nghĩ miên man, cuối cùng cũng dừng lại trước một quán cafe nằm giữa trung tâm thành phố, sau khi đọc kỹ những dòng chữ trên thông báo tuyển dụng, cô liền soi mình trong gương lau sạch lớp mờ hôi trên trán, giờ trông cô mới nghiêm túc, có đủ tư cách bước vào nhà hàng này.

Cô hít sâu một hơi, đẩy cửa ra bước vào.

Mọi chuyện đều thuận lợi đến không tưởng. Anh chủ cửa hàng là một chàng thanh niên ngoài hai mươi tuổi, trong tiệm còn có ba nhân viên nữa, một nam hai nữ, đều là những người tuổi trẻ. Lần này Chu Sênh Sênh mang gương mặt của một cô gái trẻ con đáng yêu, lại có chút hồi hộp mà nắm chặt dây đeo balo, đáng vẻ này lại bất ngờ khiến anh quản lý bật cười.

“Em không phải sợ, tuy rằng ba mẹ đặt tên anh là Đại Hùng, nhưng trước mắt anh không có ý định ăn thịt người đâu.” Nhìn anh ta cũng hơi béo, nhưng gương mặt lại rất tuấn tú.

Chu Sênh Sênh cũng cười đáp lại.

“Em đã có kinh nghiệm làm phục vụ chưa?”

“Em đã từng làm việc tại những quán ăn nhanh, như Hamburgo hay quán gà KFC.”

“Em còn trẻ, nhìn mặt mũi đáng người thế kia, sao lại đến làm ở những tiệm ăn nhanh?” Anh chủ hỏi cô.

Chu Sênh Sênh do dự một lát, rồi nhỏ giọng nói: “Ba mẹ em mất rồi, trong nhà không ai có khả năng cho em đi học tiếp, nên học hết lớp mười hai là em nghỉ. Bằng cấp quá thấp, nên không tìm được những việc khác nữa.”

Anh chủ vừa nghe, liền vô cùng cảm thông cho cô, liền vỗ tay bảo cô: “Nào, nào mọi người tới đây! Anh tuyển người không cần học sinh giỏi thành tích tốt làm gì cả, ngày mai em bắt đầu tới làm đi!”

Anh quay lại dặn dò các nhân viên trong cửa hàng: “Hoàn Tử, vào kho, lấy một bộ đồng phục nhân viên cho –” dừng lại một chút, anh quay đầu sang hỏi cô, “Em tên là gì ấy nhỉ?”

“... Chu Sênh Sênh.”

“Đứng, đứng, đứng, lấy một bộ đồng phục cho Sênh Sênh, từ nay về sau cô ấy sẽ là người nhà của chúng ta!” Anh chủ ăn nói rất phóng khoáng, người ta thường bảo những người béo đều rất tốt bụng, xem ra quả đúng là vậy. Anh dặn dò Chu Sênh Sênh, “Hôm nay em ở lại quan sát qua công việc đi, xem cách Hoàn Tử chào hỏi khách khứa như thế nào, Đồng Đông ở quầy bên kia pha cà phê, Tiểu Kim là người đứng sau quầy làm đồ ngọt.”

Nữ sinh tên là Hoàn Tử tết tóc đuôi sam, đứng sau quầy hàng lên án: “Anh quản lý anh lại thế nữa rồi! Anh có thể tỏ ra nghiêm túc như một người quản lý vì đây là lần đầu chúng ta tuyển dụng không? Mỗi lần đều hỏi chưa được hai ba câu, tên người ta còn chưa biết, đã ngay lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi rồi!”

Đồng Đông là chàng thanh niên cao to, từ sau cửa bếp lộ đầu ra dò xét: “Đúng vậy. Mỗi lần đều tuyển trúng mấy người chém gió như thần, anh quản lý à mắt anh kém quá, trong mắt anh ai trên đời này cũng là người tốt cả –”

Nói được một nửa thì cậu ta đưa mắt nhìn Chu Sênh Sênh mặc áo khoác trắng tết tóc đuôi sam nhìn rất ngoan ngoãn, liền lập tức đổi giọng: “Anh quản lý anh coi như em vừa nói bậy đi, em gái này được lắm, rất được, đáng người mềm mại –”

Tiểu Kim đã ngay lập tức cầm chiếc đệm đập trúng vào gáy cậu ta một cái.

Chu Sênh Sênh: “...”

Về mặt anh quản lý bỗng trở nên nghiêm nghị, vô cùng cứng rắn hùng hổ nói: “Rốt cuộc ai mới là quản lý hả? Trong các em nếu ai có ý kiến, anh quản lý sẽ làm thay người đó, tiền lương sẽ do các em trả! Được chưa?”

Chỉ tiếc về mặt hung thần này của người béo chỉ khiến người ta cảm thấy đáng yêu thôi, chứ không có lực sát thương mạnh.

Hoàn Tử làm mặt quỷ, nhanh như chớp đi vào trong phòng cầm một bộ đồng phục ra, nhét vào trong lòng Chu Sênh Sênh, sau đó nhỏ giọng nói thầm vào tai cô: “Tôi không có ý nói cậu đâu, chỉ là anh quản lý rất ngây thơ, bị nhiều người lừa lắm rồi, nên phải liên tục nhắc nhở thì anh ấy mới nhớ được.”

Chu Sênh Sênh cầm lấy bộ quần áo, từ từ cong khóe miệng cười mỉm.

Phải làm thế nào đây? Cô còn chưa chính thức đi làm mà đã thích không khí ở đây lắm rồi.

Trong cái xã hội này, sắc đẹp không phải vạn năng, nhưng nếu như không đẹp thì tuyệt đối không được.

Chu Sênh Sênh đã phải trải qua cuộc sống với bốn gương mặt trung niên của mấy bà cụ già, cuối cùng cũng được vận đổi sao dời mà nhờ vào gương mặt vô cùng trẻ trung xinh xắn này, để bước lên đỉnh cao của cuộc đời.

Công việc trong quán cà phê rất nhàn nhã, cô và Hoàn Tử cùng nhau phụ trách những việc liên quan đến chạy đơn cho khách. Lúc khách đông thì hơi bận, còn lúc khách vắng mọi người sẽ cùng nhau tụ tập chơi đánh tú lơ khơ, hoặc cờ mạt chược.

Vì cô rất đáng yêu, tuổi cũng nhỏ nhất, nên tất cả mọi người đều rất nhường cô, mấy việc nặng hay bẩn sẽ không để cô làm. Anh quản lý là người nhiệt tình nhất, anh biết ba mẹ cô đã sớm qua đời, nên luôn đóng gói chút đồ ngọt cho cô mang về nhà ăn tối.

Điều kỳ quái nhất chính là lúc chơi mạt chược, anh quản lý rất thích đứng bên cạnh xem cuộc chiến, sáo bài vài lần, sau đó xếp ra để lên bàn, ra về chỉ huy cuộc chiến, bất chợt sờ tay vào túi, liền nhặt bài mở ra trước mặt Chu Sinh Sinh. Anh nhanh tay lẹ mắt, đổi ngay lá bài vô dụng cho cô, còn cười ha ha đẩy bài tới trước mặt cô: “Tự chọn bài cùng màu đi!”

Chu Sinh Sinh: “...”

Cả đám kêu rên ăn vạ, Hoàn Tử cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tập trung nhìn lên bàn: “Mẹ nó, sao lại có năm tờ ba vạn là như nào!”

Đồng Đồng vốn còn đang khóc lóc lấy tiền ra, liền lập tức ngừng khóc: “Ồ nhỉ sao lại có năm lá!”

Tiểu Kim rất bình tĩnh, chỉ vào anh quản lý nói: “Vừa rồi hình như tôi thấy anh quản lý lấy bài trong túi áo ra thì phải.”

“Soát người! “

”Đúng đúng đúng, soát người!” Cả lũ gào khóc thảm thiết lên án.

Anh quản lý điềm nhiên như không đi vào trong phòng bếp: “Anh xuống dưới bếp xem chút, mới nửa buổi chiều sao lại đói bụng thế này, ha ha ha a...”

Chu Sinh Sinh đột nhiên có cảm giác, nếu quả thật có thể dùng gương mặt này nán lại nơi đây lâu hơn thì thật tốt, tiền lương không cao cũng chẳng sao cả, cô vốn không có khát vọng đao to búa lớn gì đó, tự nhủ chỉ muốn an ổn mà sống là được rồi.

Bên mắt bị nhiễm trùng đã khá hơn chút rồi, nhưng vẫn cần thay thuốc, Chu Sinh Sinh nghĩ lúc nghỉ trưa sẽ xin nghỉ, đi xe bus tới bệnh viện.

Anh quản lý xung phong nhận việc: “Đến đây, anh lái BMW đưa em đi!” Sau đó lôi một chiếc xe đạp loang lổ vết rỉ sắt từ trong kho ra.

Chu Sinh Sinh tìm mọi cách từ chối, nhưng anh quản lý cũng không bỏ cuộc, kết quả là cô đứng trước cửa bệnh viện cảm động nói cảm ơn. Anh quản lý chống một chân xuống đất, vô cùng tự nhiên lau chút mồ hôi còn vương trên trán rồi nói: “Người đẹp hương bay xa, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”

Cô vừa cười vừa nói: “Anh quản lý, anh trông rất giống một diễn viên trong phim điện ảnh hongkong ấy.”

“Diễn viên nào?” Anh quản lý vừa nghe, hai mắt cũng sáng rực lên, “Là Quách Phú Thành hay Tạ Đình Phong? Hay em cảm thấy anh trông giống Kim Thành Vũ hơn à ?”

Chu Sinh Sinh nháy mắt mấy cái: “Là Vương Tinh.” [1]

[1] Vương Tinh

Anh quản lý cạn lời

Vị y tá xếp số có nói hôm nay người khám bệnh vẫn là bác sĩ Lục, trong lòng Chu Sinh Sinh cảm thấy có chút lo sợ. Lại là vị bác sĩ hung dữ kia, gặp lần nào là lại mắng cô lần ấy.

Lần này cũng không phải ngoại lệ, khi cô còn đang ngồi ngoài hành lang chờ đến lượt khám, đã nghe thấy tiếng một bé trai đang khóc hu hu trong phòng. Cô ló đầu vào nhìn, chỉ thấy bác sĩ Lục mặt không biểu sắc đang đứng trước mặt cậu bé: “Ngẩng đầu, đưa mắt sang đây nào.”

Thứ anh đang cầm trong tay chính là máy đo thị lực mắt.

Tiếng khóc của cậu bé kia quả là tiếng loa phóng thanh tuyên truyền mỗi sáng: “Cháu không muốn! Cháu không đeo đâu! Cháu không muốn tới bệnh viện! Cháu muốn về nhà!”

Bác sĩ Lục lạnh lùng nhìn cậu, anh nghiêm mặt cầm chiếc máy trong tay, rồi tỉnh bơ mà nói: “Được thôi, cháu về đi, mù rồi hãy tới tìm chú, xem chú có nói đúng không.”

Bé trai thút tha thút thít: “Mù là gì ạ?”

Một giây sau, vị bác sĩ kia đặt chiếc máy trong tay xuống, bất chợt anh vươn tay che kín hai mắt bé trai: “Đây chính là mù.”

Một mảnh tối đen, ánh sáng trước mắt đã biến mất. Cậu bé kia bị dọa đến sững người, lập tức khóc ré lên: “Cháu không muốn bị mù! Không muốn bị mù đâu!”

“Không muốn mù thì im lặng, ngoan ngoãn đeo kính vào cho chú.” Anh chau mày thấp giọng quát, rồi lập tức bắt đầu đeo kính kiểm tra thị lực cho cậu bé.

Chu Sinh Sinh ngạc nhiên, thu mắt lại rồi thấp giọng mắng một câu: “Thật không phải là người mà, với trẻ con mà cũng gay gắt như vậy, có gì không thể từ từ nói, cứ phải hù dọa người ta mới được nhỉ?”

Đặc biệt là động một cái mở mồm là sẽ nhắc đến chuyện mù mắt.

Vị y tá xếp số ngồi ngay trước mặt cô nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Lục chính là người như vậy đấy, y thuật rất tốt, nhưng tính tình rất tệ, tất cả mọi người đều rất sợ anh ấy, không ai dám tới gần anh ấy cả.”

Quả nhiên là người cần bả, cần bả đến mức không có cả bạn bè.

Cậu bé kia đến lúc bước ra khỏi phòng vẫn còn thút tha thút thít, Chu Sênh Sênh không nhìn được, lục trong túi tìm một chiếc kẹo que đưa cho bé: “Đừng khóc, chị có kẹo cho em này, kẹo ăn ngon lắm đấy.”

Bé trai hạ kính xuống, vươn tay cầm chiếc kẹo trong tay cô rồi vứt xuống đất, khóc hu hu rồi bỏ ra ngoài tìm mẹ mình.

Chu Sênh Sênh hơi xấu hổ, vừa ngẩng đầu lên liền chạm mắt với bác sĩ Lục, mặt anh không chút cảm xúc nhìn cô chăm chăm, trong mắt dường như còn có chút ý cười mỉa mai.

Chu Sênh Sênh trừng mắt lườm anh, như muốn nhấn nhủ quan ánh mắt “Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy Lôi Phong sống à”, bác sĩ Lục dứt khoát chẳng thèm nhìn cô nữa, anh quay người đi vào bàn làm việc ngồi xuống: “Người tiếp theo.”

Y tá gọi tên cô đi vào: “Chu Sênh Sênh.”

“Đây!” Cô đáp vang một tiếng, đắc ý há hê đi vào trong. Thì sao nào, không muốn nhìn thấy tôi, cuối cùng vẫn phải nhìn đó thôi.

Không ngờ bác sĩ Lục đột nhiên đứng dậy, nhìn cô không chớp mắt rồi đi ngang qua người cô rồi ra ngoài.

“Này, bác sĩ Lục!” Cô bỗng vội vàng gọi anh, “Tôi xếp hàng nửa ngày mới đến lượt, tự nhiên anh bỏ ra ngoài làm gì?”

“Con người có ba việc gấp.” Bác sĩ Lục không quay đầu lại mà chỉ nói một câu như vậy, rồi đi thẳng tới nhà vệ sinh phía cuối dãy hành lang.

Mẹ nó, thật sự là muốn treo người mình đây mà.

Chu Sênh Sênh đen mặt vào văn phòng chờ anh, cô đưa mắt đánh giá cách bài trí mọi thứ xung quanh. Trông rất đơn giản, không có vật riêng tư dư thừa, trên bàn có đặt một chiếc laptop và một chiếc điện thoại.

Điện thoại vẫn đang sáng màn hình, trên màn hình hiển thị một tin nhắn vẫn còn đang đánh dờ. Chu Sênh Sênh bất chợt đọc tin nhắn của anh nhưng cũng chỉ nhìn lướt qua, những con chữ trên màn hình tự nhiên xuất hiện trong tâm mắt cô –

‘Ngày 11/11/2016, rất nhiều người luôn phải chờ tới lúc mắt đi ánh sáng mới biết quý trọng nó, vì họ chưa nếm trải bóng tối u ám, nên không hiểu được nó quan trọng đến mức nào. Tôi hi vọng mỗi ai bước vào đây, sẽ không phải trải qua cảm giác tối đen đó, tôi hi vọng đứa trẻ ấy sẽ có một đôi mắt sáng ngời...’

Tin nhắn dừng lại ở đây.

Cô ngây ngốc đứng ở đó, nhìn một tin nhắn không đầu không đuôi, chẳng giống tin nhắn một chút nào. Anh đang tâm sự với ai sao? Thật kỳ quái.

Bỗng có cảm giác gió lạnh thổi sau lưng.

“Đọc hết chưa?” Người vừa đi đã quay về bỗng chớp lấy chiếc điện thoại trên bàn, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn cô.

“Tôi –” Chu Sênh Sênh bỗng cảm thấy chân tay luống cuống.

“Đọc trộm tin nhắn người khác, không nghe lời khuyên của bác sĩ, không quan tâm đến mắt của mình.” Bác sĩ Lục nói rõ ràng từng tội trạng của cô, cuối cùng anh đi đến trước mặt cô, khiến cô sợ tới mức ngồi phịch một cái xuống ghế. Anh đứng trên cao nhìn cô, tay đang đeo bao tay tiêu độc, một tay anh nâng cằm cô lên, một tay chạm vào mí mắt cô.

Mắt đôi mắt trong vài giây ngắn ngủi, nhưng dường như anh có thể nhìn thấu linh hồn bên trong của cô vậy.

Cuối cùng anh cũng thả tay xuống, cúi đầu nhìn cô một cái, giọng không chút cảm xúc nói: “Mắt cô cũng tạm ổn rồi, dùng thuốc một tuần nữa, cuối tuần sau tới kiểm tra lại lần nữa.”

Anh quay người đi tới bàn làm việc ghi đơn thuốc, lúc đưa cho cô thì mở miệng giọng nói đều đều, “Nếu sau này còn muốn dùng nước máy để rửa kính sát trùng, hoặc khi mắt bị nhiễm trùng vẫn muốn đeo kính sát trùng, thì tôi khuyên cô không cần phải phiền phức thế đâu. Cứ đến bệnh viện tìm tôi, tôi sẽ phẫu thuật lấy giác mạc hộ cô. Cô thích mù thì cứ mù đi, tốt xấu gì cũng nên giúp đỡ người khác cho vui, để họ có thể nhìn thấy ánh sáng lần nữa.”

Giọng điệu mỉa mai, cái nhìn chế nhạo, rõ ràng gương mặt kia vô cùng ưa nhìn, nhưng lại cứ bày ra dáng vẻ của một con nhím.

Chu Sênh Sênh nhận đơn thuốc, trước khi đi cũng không khách sáo nói: “Cảm ơn anh bác sĩ Lục, từ giờ tôi sẽ quý trọng đôi mắt của mình, cũng không cần hiến giác mạc đâu, vì tôi không muốn tới bệnh viện để thấy gương mặt đáng ghét kia của anh nữa.”

Ngoài hành lang có nguyên một mặt tường dán thông tin giới thiệu về các bác sĩ của bệnh viện, khi cô đi ngang qua đó thì dừng lại trước một tấm ảnh.

Tấm ảnh kia tràn ngập màu xanh, khung cảnh xung quanh cũng là một màu xanh nước biển trong suốt.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc áo blouse trắng, mái tóc ngắn được cắt tỉa sạch sẽ gọn gàng, anh cong khoe môi cười mỉm với ống kính, nụ cười rất nhạt. Nhìn qua giống như một người tuyệt đang đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, vừa ấm áp lại vừa lạnh lùng.

Bên cạnh tấm ảnh là những thông tin về bác sĩ, với ba chữ viết rất to ngay đầu: **Lục Gia Xuyên**.

Nếu chỉ nhìn tấm ảnh, thì ai cũng nghĩ anh là người rất dịu dàng. Cô bỗng nhớ đến nội dung tin nhắn mình vừa đọc được lúc này: ‘Ngày 11/11/2016, rất nhiều người luôn phải chờ tới lúc mất đi ánh sáng mới biết quý trọng nó, vì họ chưa nếm trải bóng tối u ám, nên không hiểu được nó quan trọng đến mức nào. Tôi hi vọng mỗi ai bước vào đây, sẽ không phải trải qua cảm giác tối đen đó, tôi hi vọng đứa trẻ ấy sẽ có một đôi mắt sáng ngời. ...’

Đôi mắt sáng ngời.

Cũng giống như anh vậy, có một đôi mắt sáng ngời, một đôi mắt dịu dàng.

Cô không biết cảm xúc trong lòng mình là gì, mà chỉ cảm thấy những câu chữ trong tin nhắn đó dường như đã đánh trúng nơi yếu ớt nhất trong lòng mỗi con người. Cuối cùng cô cũng không để tâm đến thái độ bức bối cùng những lời nói mỉa mai kia nữa, mà chỉ cảm thấy tuy rằng anh xử sự với mọi người có chút gay gắt nặng lời, nhưng anh nhất định là một người rất tốt bụng.

Đang suy nghĩ, bỗng bên cạnh truyền đến tiếng bước chân của ai đó. Sau mấy giây, cô liền nghe thấy tiếng ‘người tốt bụng’ kia cất giọng nói đều đều: ” Chẳng lẽ Chu Sênh Sênh vừa ý tôi rồi sao, giấy trước đọc trộm tin nhắn của tôi, giấy sau đã ngập ngừng dung nhan của tôi rồi?”

Chu Sênh Sênh cười ha ha hai tiếng, quay đầu nhìn anh: “Bác sĩ Lục tự tin quá nhỉ, thật ra tự tin cũng tốt đấy. Chẳng qua anh có đẹp trai không thì tôi không biết, nhưng ngắm ảnh anh này giờ, tôi chỉ nhìn ra đúng một điều.”

“Điều gì?”

“Miệng chó không mọc được ngà voi, câu này là dành cho anh đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mối Thù Lớn

Bản thân Chu Sênh Sênh không phải người hay ghen thù, mặc dù có một lần Romeo ngậm chiếc tất thối của Trịnh Tầm tha lên gối của cô, khiến cô nửa đêm tỉnh giấc vì chiếc tất thối sau đó thì mất ngủ luôn, nhưng cô cũng chỉ đại lượng vứt một đồng tất thối vào trong ổ của Romeo để nó có ổ mà không về được, chứ cũng không đuổi nó ra khỏi nhà, để nó lại một lần nữa trở về kiếp sống chó lang thang.

Cũng như vậy, cô thật sự không ghi hận bác sĩ Lục chút nào, dù sao chuyện đó cũng không to tát gì lắm, hơn nữa cô cũng không phải kẻ bụng dạ hẹp hòi.

Cho nên một tuần sau con giận của cô đã tiêu tan, lúc tới bệnh viện kiểm tra lại thì thấy bác sĩ trong phòng khám đã là người khác, cô còn tò mò hỏi chuyện cô y tá: “Hôm nay bác sĩ Lục không trực hả chị?”

Vẫn là y tá đã tâm sự với cô mấy lần trước rất hợp nhau, cô nàng nhìn xung quanh một lượt, rồi nhỏ giọng nói với cô: ” Có thể sau này bác sĩ Lục không tới bệnh viện làm nữa đâu.”

“Vì sao chứ?”

“Năm nay bệnh viện đánh giá thăng chức, theo lý thuyết thì vị trí phó khoa kia trừ anh ấy ra thì không thể là ai khác, nhưng nửa đường bỗng có cháu của phó viện trưởng xuất hiện, đúng, chính là vị bác sĩ bên trong kia. Cuối cùng lại không giải thích gì cả, bác sĩ Lục cũng chẳng quan tâm.” Vị y tá rất nhiều chuyện, nhân lúc gặp cô thì vô cùng hưng phấn nói một thời một hội, còn đưa ra cả quan điểm cá nhân, “Cũng khó trách, bản thân bác sĩ Lý chẳng những lại có hậu thuẫn sau lưng, mà con người anh ấy cũng rất tốt bụng, tính tế, tất cả mọi người đều rất thích anh ấy. Bác sĩ Lục lại không được như vậy.”

Chu Sênh Sênh ngây ngốc đứng ở đó, phụ họa thêm một câu: “Là không thể được như vậy.”

Cô chưa từng gặp vị bác sĩ nào hung dữ như anh.

“Bác sĩ Lục chắc hẳn không phục trong lòng, nên mấy hôm trước đã liên tục nộp đơn xin thôi việc rồi bỏ đi rồi, còn khiến trưởng khoa tức đến mức ai cũng sợ. Tuy tính tình anh ấy không tốt lắm, nhưng tay nghề thật sự rất giỏi, anh ấy được coi là chuyện gia trong khoa mắt chúng tôi, bằng cấp cũng rất cao. Đơn xin thôi việc của anh ấy trưởng khoa vẫn chưa phê duyệt, nhưng theo tôi thấy với tính cách của bác sĩ Lục, chắc chắn còn lâu anh ấy mới quay

lại.” Vị y tá tiếc nuối xua xua tay nói.

Vị bác sĩ Lý mới tới trong kia quả nhiên là một vị bác sĩ rất thân thiện, trong toàn bộ quá trình kiểm tra mắt cho Chu Sênh Sênh anh luôn nở nụ cười dịu dàng, tuy rằng thực tế nghiệp vụ của anh khiến cô có cảm giác tay chân hơi vụng về, bất luận là ở tư thế cầm máy đo thị lực, hay trong suốt quá trình kiểm tra, so ra cũng không thể nhanh chóng thuần thục như bác sĩ Lục, nhưng cái cách anh cười nói vui vẻ lại khiến người ta sinh lòng yêu quý.

Trước khi rời đi, Chu Sênh Sênh còn dừng bước ngoài hành lang, nhìn bác sĩ Lục cô đơn nở nụ cười mỉm trong tấm ảnh đầy màu sắc xanh, không ít người đi ngang qua còn chỉ trỏ, nhỏ giọng bàn tán: “Vị bác sĩ kia trông đẹp trai quá đi!”

Cô cảm thấy hơi buồn, bạn nói thử xem, một vị bác sĩ trẻ tuổi đang làm việc rất yên ổn, y thuật tài giỏi, diện mạo đẹp trai, theo lý thuyết mà nói thì phải là người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa rồi, tại sao lại có kết cục đáng lòng như vậy?

Lúc này cô lại nhớ tới một câu ba cô đã nói khi cô còn bé: “Con người mất hai năm để học nói, còn mất cả đời để học cách im lặng.”

Cô cảm thấy nếu cô có cơ hội gặp bác sĩ Lục lại lần nữa, cô nhất định sẽ nghiêm túc truyền đạt câu châm ngôn cả đời này cho anh. Con người lần đầu tiên nếm trải thiệt thòi cũng không sao, nhưng nếu liên tục thì chắc hẳn là do hồi nhỏ uống quá nhiều melamine.[1]

[1] Melamine : Chất độc hại thường có trong 1 số loại sữa kém chất lượng, nếu uống nhiều sẽ bị sỏi thận, sỏi bàng quang, ung thư...

Điều trùng hợp là ngay đêm hôm đó, cô đã có hội truyền châm ngôn cả đời mình cho bác sĩ Lục rồi.

Nguyên nhân là mấy ngày nay lúc Chu Sênh Sênh đi tắm, lại phát hiện cửa phòng không biết đã mở từ bao giờ, lần thứ nhất là trùng hợp, lần thứ hai sẽ hoài nghi, lần thứ ba thì tuyệt đối là có lý do của nó.

Ban đầu cô còn tưởng rằng do Trịnh Tầm làm, chẳng lẽ tên kia động tình, nên bụng đói ăn quàng, ngay cả anh em thân thiết cũng xuống tay?

Đêm đó cô vào nhà tắm nhưng chưa cởi quần áo vội, đã mở vòi sen rồi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa. Cô nghĩ kỹ rồi, nếu quả thực là do Trịnh Tầm làm, cô sẽ nghiêm túc nói chuyện với anh một lần, tình nghĩa huynh đệ giữa hai người cũng đã mười năm rồi, không thể vì chút chuyện nhỏ này mà tổn thương hòa khí được.

Nghĩ ngợi một chút, hai người cũng đều là người trưởng thành cả rồi, hai tư hai lăm tuổi đầu vẫn là miếng đất chưa ai canh tác, nói ra thì thật là xấu hổ. Cô cố nín nhịn, cùng lắm thì, cùng lắm thì...

Cùng lắm thì lấy toàn bộ tiền tiết kiệm đi làm mấy tháng của cô, rồi đặt mua cho anh một con búp bê tình dục trên mạng cũng được!

Đương lúc cô suy nghĩ, cánh cửa đang đóng đột nhiên có chút động tĩnh, trái tim cô cũng theo đó mà nhảy lên, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia.

Cửa thoáng mở ra.

Bên ngoài khe cửa tối đen không có gì cả.

Ánh mắt cô từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại... trước một cục tròn vo màu vàng.

Phía dưới khe cửa, Romeo đang mở to đôi mắt long lanh đen tròn nhìn vào trong, lại đúng lúc cô đang nhìn nó chăm chăm, nó không ngờ hôm nay cô ăn mặc rất nghiêm túc ngồi trên bồn cầu, còn bắt được quả tang nó nhìn trộm, nó rên ư ử vài tiếng, rồi quay đầu vẫy đuôi bỏ chạy.

Chu Sênh Sênh: “...”

Bóng đêm xa hoa trụy lạc, ánh đèn neon ma quái tỏa khắp nơi, đêm tối vừa xuống thì quán rượu chính là thiên đường của cả đàn ông và phụ nữ.

Đứng sau quầy bar Trịnh Tầm đang pha rượu rất thuần thục, anh còn thuận tiện tám chuyện cùng một người đẹp hờ vai đang ngồi trên quầy.

“Một mình à em?”

“Một mình.”

“Có muốn uống chút gì không?”

“Sở trường của anh là gì?”

Ồ, người đẹp này có vẻ rất chủ động đây, đôi mắt bừng bừng kiêu ngạo, như có như không khiêu khích anh. Trịnh Tầm thường xuyên ngắm những cô gái vào quán bar, và cô gái này chính người đẹp nhất trong số đó

Anh tiện tay lau chút mồ hôi trên trán, cười như không mà hỏi: “Sở trường của tôi sao? Em muốn biết không?”

Anh nghiêng người về trước một chút, ánh mắt biếng nhác, xem chừng rất vui, đôi môi dường như dán chặt vào mặt cô gái kia, từ từ nói ra bốn chữ: “Thử nhìn xem sao?”

Đúng thời khắc máu chót, chiếc điện thoại đặt trên mặt bàn bắt đầu rung lên điên cuồng.

Mẹ nó.

Anh coi như không thấy, ánh mắt còn đang rất hăng hái nhìn chăm chăm vào bộ ngực của cô gái kia.

May là thứ quý quái nằm trên quầy nhanh chóng ngừng lại, nếu nó dám làm trễ kế hoạch phá thân của anh, xem anh xử lý đồ ranh con gọi điện cho anh thế nào!

Điện thoại rung một lúc, rồi ngừng được hai giây.

Anh thở dài một hơi.

Mười lăm phút sau, tiếng rung ong ong lại vang lên lần nữa.

“Di động của anh đang rung kia.” Người đẹp cười tít mắt nhắc nhở anh.

Trịnh Tầm không nhận được thăm mắng mẹ kiếp trong lòng, cuối cùng anh cũng cúi đầu cầm chiếc điện thoại trên quầy, vốn định tắt luôn, nhưng nhìn tên người gọi: Nữ Kim Cương.

Là điện thoại của Chu Sênh Sênh...

Đêm hôm khuya khoát cô ấy ở nhà một mình, lại liên tục gọi điện cho anh thế này, không phải ở nhà đã xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?

Bất chấp cả người đẹp, Trịnh Tầm bỗng thấy lo lắng, anh bước nhanh ra phía sau quán rượu, mở cánh cửa sau, đứng trong con ngõ nhỏ tối đen như mực mà gọi điện cho cô: “Có chuyện gì rồi?”

Quả nhiên Chu Sênh Sênh ở đầu dây bên kia dòn dập trả lời, giọng nói còn rất hốt hoảng mà báo với anh: “Trịnh Tầm, chừng nào cậu mới về hả?”

“Có chuyện thì nói mau, đừng nói lung tung nữa!” Anh hung dữ thúc giục.

Chu Sênh Sênh hơi do dự, cuối cùng cũng lên lút nói thảm: “Trong nhà có chuyện gì lạ lắm”

“Chuyện lạ là chuyện gì?”

Một phút sau, anh nghe thấy Chu Sênh Sênh che loa điện thoại nhỏ giọng kể với anh: “Chó nhà chúng ta... hình như thành tinh rồi...”

...

Trịnh Tầm đứng trong căn ngõ nhỏ tối đen như mực như vừa bị trúng gió, anh nhắm chặt mắt nhất thời không nói được nên lời, một lúc lâu sau mới gằn từng chữ nói: “Này, cậu gọi điện cho tôi chỉ vì chuyện chó cắn đó thôi à?”

“Cậu đừng cúp vội đừng cúp vội! Tôi không đùa với cậu đâu! Mấy ngày nay tôi cứ cảm thấy lúc tắm rửa có người đang nhìn lên tôi, ban đầu tôi còn tưởng là cậu, cuối cùng hôm nay mới phát hiện ra, không biết tại sao Romeo học được cách mở cửa phòng tắm, nó còn đứng bên ngoài nhìn lên tôi tắm qua khe cửa đó. Hu hu hu, đứa bé tôi chăm từ lúc ị lúc tiểu đến khi trưởng thành như bây giờ, cậu nói xem tại sao nó lại trở thành như vậy chứ?”

Trịnh Tầm thật sự muốn mắng cô một câu đồ phá hoại, vì mỗi việc con con này, mà phá kế hoạch phá thân của anh.

“Chu Sênh Sênh cậu điên vừa thôi, cái người ngực thì bằng phẳng thì thoàng có mấy ngọn cỏ hoang như cậu, cậu nghĩ rằng mắt Romeo nát đến mức đó à? Cậu có biết suốt chút nữa tôi đã cầu được một người đẹp không hả, đêm nay không chừng bạn cậu có thể thoát khỏi hàng ngũ xử nam đấy biết không?”

Chu Sênh Sênh đột nhiên tức giận chất vấn anh: “Thoát xử nam thì có gì quan trọng? Còn hơn cả chó nhà chúng ta cơ à?”

“Cũng không quan trọng đến mức đó!” Trịnh Tầm trả lời vô cùng có khí phách, “Cậu chả biết gì cả, cậu là Nữ Kim Cương, đừng cảm mạnh mẽ, từ chi phát triển, gánh nặng xây dựng tổ quốc đặt nặng trên vai những người như cậu. Còn đối với những người anh tuấn đẹp trai, khí chất ngời ngời như tôi đây, nhiệm vụ của tôi là gì? Là phát triển đất nước phồn thịnh, là khai hoa kết trái, tạo ra một thế hệ con cháu ngày càng chất lượng hơn!”

Chu Sênh Sênh thực sự rất muốn tát một cái lệch mặt tên khốn khiếp kia.

Cô cúp điện thoại một cái thật mạnh, rồi lên mạng tìm kiếm thông tin, cuối cùng cũng phát hiện ra khả năng lớn nhất, Romeo dậy thì rồi.

Trên mạng còn nói, nếu như chó không được thiện, thì đến kỳ động dục súc ăn sẽ giảm xuống, ngang ngành khó thuần phục, những virus bệnh tật cũng

rất dễ thâm nhập vào cơ thể vật nuôi. Chẳng trách mấy hôm nay Romeo không ăn được gì nhiều, trông gầy rơ xương cả đi.

Cô ngăn người, quay đầu lại nhìn con chó lông vàng đang ngồi trên sofa rất nghiêm túc mà nhìn cô, rồi lại nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường kia. Giờ vẫn còn sớm, bệnh viện thú y chắc vẫn còn mở cửa.

Nếu không...

Cô đi tới bên ghế sofa, cúi người nhìn Romeo: “Romeo à, chúng ta nói chuyện chút đi, tao và Trịnh Tầm không có chỗ ở cố định, nuôi mình mày thôi cũng đủ phiền phức lắm rồi. Nếu mày sinh thêm một đám con lít nhít nữa, chúng tao không nuôi nổi, mà cũng không còn sức chăm sóc mày nữa.”

Romeo thè lưỡi nhìn cô với đôi mắt ngập nước.

Chu Sinh Sinh thở dài, chân thành nói: “Chúng ta làm ba làm mẹ cũng phải có trách nhiệm đúng không? Sinh con ra thì phải chăm sóc nó, nếu không nuôi được, còn mang nó phiêu bạt khắp nơi, vậy thì thà không sinh còn hơn, mày nói có đúng không?”

Romeo ngoan ngoãn duỗi một bên chân ra, cô cũng định duỗi tay ra cầm chân nó, không ngờ được nửa đường nó đột nhiên thay đổi phương hướng, mục đích cuối cùng là lao vào lòng cô.

Chu Sinh Sinh thở dài, mặc thêm áo khoác, dắt Romeo ra cửa.

Người anh em à, tao xin lỗi, tối nay tiểu huynh đệ của mày chắc không giữ lại được đâu.

Bệnh viện thú y tư nhân cũng cách nơi này không xa lắm, ngồi xe bus tầm hai mươi phút là tới nơi.

Sáng nào đi làm Chu Sinh Sinh cũng đi ngang qua đây, nên cô chỉ cần nhìn qua một cái là nhận ra ngay, bệnh viện có tấm cửa kính ra vào rất lớn, nhìn có vẻ rất đáng tin, cách bài trí thì vừa ấm áp lại rất gọn gàng.

Vào bệnh viện thì đâu đâu cũng là mùi thuốc sát trùng, dường như Romeo nhận ra điều gì đó, nó sống chết không chịu đi vào. Cô cố gắng kéo Romeo đi vào, vị bác sĩ nam đang trực trên quầy liên ngắc đầu cười nói: “Xin chào, tôi có thể giúp gì được cô không?”

Cô còn chưa kịp nói gì đã thấy một vị bác sĩ đi ra từ phòng phẫu thuật, trong ngực còn đang ôm mèo nhỏ, anh vừa ngắc đầu thì trong phút chốc đã bắt gặp ánh mắt cô.

Lục Gia Xuyên đứng đó, anh vẫn mặc chiếc áo blouse trắng như ngày nào, trong tay ôm một chú mèo hoa lông sư tử sũng do vừa tắm, đôi mắt nhắm lại, nhìn chăm chăm một cô gái đang giằng co với một con chó lông vàng vào đêm hôm khuya khoắt thế này.

Tuần trước cả hai vừa gặp nhau.

Hai tuần trước cũng gặp nhau.

Hiện tại đang là tuần thứ ba, còn đúng vào thứ hai, quả thực cũng trùng hợp nhỉ?

“Bác sĩ Lục?” Chu Sinh Sinh không ngờ mình lại gặp anh ở đây, hai mắt mở lớn, “Sao anh, tại sao — —”

“Tại sao lại là bác sĩ thú y à?” Lục Gia Xuyên đón nhận câu hỏi của cô, nhưng không trả lời. Anh chỉ nhìn chăm chăm con chó lông vàng phía sau lưng cô đang bán sống bán chết muốn chạy ra khỏi đây, nhưng lại bị sợi dây thừng trong tay cô giữ chặt. Ánh mắt anh từ từ chuyển sang cục tròn tròn ngay giữa hai chân chú chó, thì bỗng hiểu ra rồi hỏi, “Dẫn nó tới thiên à?”

Cô có chút xấu hổ: “Vâng, đúng vậy.”

Không ngờ tới bệnh viện thú y cũng gặp anh. Nhớ tới cảnh bọn họ gặp nhau hai lần trước đó thì cô chẳng buồn nghĩ nữa, lúc nào cả hai cũng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, còn giờ thì cô đứng đây mà không biết phải nói gì.

Vị bác sĩ trẻ tuổi đứng bên cạnh cười ha ha: Thì ra là người quen của cậu à, vào đi, vừa là người quen lại còn là người đẹp, tôi sẽ giảm giá 90% cho cô luôn.”

Chu Sinh Sinh cũng đã cong môi rồi, đang chuẩn bị nở nụ cười nói cảm ơn, cung kính không bằng tuân mệnh, thì bỗng nghe thấy người đàn ông đang ôm chú mèo hoa kia về mặt tỉnh bơ mà nói: “Không quen đâu nên không cần giảm giá.”

Vị bác sĩ trẻ tuổi: “...”

Chu Sinh Sinh: “...”

Bầu không khí lại lâm vào tình trạng xấu hổ hơn.

Chu Sinh Sinh tức giận đến mức mặt cũng sưng lên, đang định đấu võ mồm với anh vài câu, đã thấy anh đặt chú mèo hoa xuống đất, nhanh chóng bước

về phía Romeo. Anh ngồi xổm người xuống nhắc một chân sau của nó lên, cẩn thận nhìn người anh em của nó.

Không ngờ chỉ một giây sau đó, Romeo đột nhiên dịch mõng về phía anh, rồi nó thả một vật thể màu nâu dính dính ướt nhẹp không rõ ràng xuống một bên giày sáng bóng lông lộng không chút bụi bẩn của bác sĩ Lục kia.

Trong chớp mắt, cả sảnh đường bỗng im lặng đến nghẹt thở.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hẹn Hò Nhé?

Bệnh viện thú y này cũng có thể coi như một phòng khám tư nhân, diện tích chung cũng không lớn lắm, tổng cộng có bốn phòng khám. Giờ đang là đầu đông nhiệt độ rất thấp, cửa lớn đóng chặt, trong sảnh còn đang bật điều hòa, không gian xung quanh lại bịt kín.

Cũng bởi vậy mà mùi thối một khi lan ra, sẽ lập tức tràn ngập cả sảnh lớn này.

Chu Sênh Sênh thề, tuy rằng cô rất muốn nói câu gì đó khiến bác sĩ Lục tức chết, nhưng cô tuyệt đối không dám nghĩ chú chó lông vàng nhà mình sẽ dùng cách đáng sợ như vậy mà trả thù hộ cô.

Hơn nữa, phân của Romeo chưa từng thối như vậy, mà thật ra mấy hôm nay nó còn cũng không ăn nhiều lắm!

Gương mặt cô đã trắng bạch không còn chút máu, trong lòng run sợ nhìn chú chó lông vàng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, thần nhiên ngẩn đầu nhìn từ cô sang bác sĩ Lục. Trong đôi mắt tối đen như mực kia phản chiếu đáng sợ cực kỳ sợ hãi của cô, vừa nhìn đã thấy vô cùng thảm hại.

Anh... anh ta muốn làm gì?

Dựa vào tính cách của bác sĩ Lục, cô cảm thấy có thể mình sẽ chết rất thảm.

Chu Sênh Sênh liền bật chế độ cảnh giác, âm thầm tính toán nếu anh đánh cô, cô sẽ nên cho anh một đấm, hay là chém anh một nhát đây. Là do anh khơi mào cuộc chiến trước, nên không thể trách cô độc ác ra tay đánh anh đến mức bán thân bất toại được!

Nhưng một phút sau, cô chỉ thấy bác sĩ Lục nhú lông mày một cái, rồi hung dữ mở miệng quát lớn: “Cô làm chủ nó thế này đấy à?”

???

Cô có chút mơ màng: “Tôi... tôi cũng đâu ngờ nó sẽ đi bậy vào đúng lúc này chứ!”

Chẳng lẽ người chủ nào cũng phải biết rõ chó nhà mình sẽ đi nặng lúc nào ra phân thế nào sao? Cô thực oan ức mà, nhưng nhìn anh rồi nhìn chiếc giày da sáng bóng đất tiền dính đầy phân kia, cô cũng chỉ đành nói xin lỗi với anh: “Rất xin lỗi anh bác sĩ Lục, là do tôi không trông coi nó cẩn thận. Nếu tôi biết nó muốn đi ị sớm hơn, thì tôi đã liều mạng lột giày của anh ra — —”

Vị bác sĩ đứng bên cạnh lẫn lộn ra cười như phát rồ.

“Không phải vấn đề về giày.” Lục Gia Xuyên nhắm chặt mắt cắt ngang lời Chu Sênh Sênh nói, “Cô làm chủ mà không biết nuôi chó thế nào à? Không được cho chó ăn quá no, ăn cơm không biết tiết chế gì hết thế này?”

Anh không để ý đến chút phân và nước tiểu đang dính trên giày mình, mà chỉ nhẹ nhàng ấn ấn bụng Romeo, rồi lại quay sang nhìn Chu Sênh Sênh chăm chăm: “Bụng nó quá no nên bị trương lên, phân loãng không thành cục, nhìn là biết vì cô cho ăn lung tung nên nó mới bị rối loạn tiêu hóa thế này.”

Rồi anh đứng dậy, cũng không xử lý đôi giày bẩn của mình trước, mà ôm lấy Romeo còn đang vẫy đuôi rất vui vẻ đi vào phòng phẫu thuật.

“Này — —” Chu Sênh Sênh muốn hỏi anh đang chuẩn bị làm gì, thì đã bị anh liếc cho một cái chết đứng, chỉ đành ngậm miệng không dám nói gì nữa.

Thật ra tim cô đang đập rất nhanh và loạn nhịp, những tưởng anh sẽ tức giận vì Romeo đã ị bậy lên giày anh, không ngờ chuyện anh thực sự tức giận không phải vì giày mình bị bẩn, mà ngược lại là vì người làm chủ như cô lại chẳng biết chăm sóc chó nhà mình cẩn thận.

Chuyện đó quả thực đã vượt xa dự tính của cô rồi.

Vị bác sĩ ngoài sảnh lớn tên là Luru Thừa Đông, anh tự giới thiệu mình là bạn học đại học của Lục Gia Xuyên, là bạn thân.

Chu Sênh Sênh ngồi chờ cùng anh ở dãy ghế bên ngoài, cô nghiêng đầu nhìn vào căn phòng cửa kính kia. Bác sĩ Lục đang đứng trong phòng phẫu thuật đeo bao tay khử trùng, Romeo bị anh trói chặt trên bàn điều khiển, nó đang gào khóc rú ầm ĩ tìm bóng dáng cô khắp nơi.

Chu Sinh Sinh bắt an hỏi Lưu Thừa Đông: “Bác sĩ Lưu, giao chó nhà tôi cho một bác sĩ khoa mắt thật sự sẽ không sao chứ?”

Lưu Thừa Đông bình tĩnh an ủi cô: “Cô yên tâm đi, bất luận thế nào cũng không chết được đâu.”

“...” An ủi như vậy cũng không người ta yên tâm được đâu.

Thấy đáng về Chu Sinh Sinh khẩn trương cứ nhìn chăm chăm vào phòng phẫu thuật, cuối cùng Lưu Thừa Đông cũng nói một câu giống tiếng người: “Cô đừng quá lo lắng, dù sao cậu ta cũng là cao thủ trong khoa chúng tôi, có rất nhiều giáo sư khen cậu ta không dứt miệng đây. Tuy là nói miệng chó không mọc được ngà voi, nhưng khi cậu ta im lặng tập trung làm việc thì vô cùng đáng tin cậy.”

Chu Sinh Sinh toét miệng cười, nhỏ giọng hỏi thăm anh: “Này, bác sĩ Lục không về khoa mắt nữa à anh?”

“Cô cũng biết chuyện đó sao?” Lưu Thừa Đông ngạc nhiên, thao thao bất tuyệt với cô một hồi, rồi cuối cùng nói rất chắc chắn, “Nhất định cậu ta sẽ về thôi, cậu ta không cam lòng làm bác sĩ thú y cả đời đâu. Lòng tự tôn của cậu ta rất lớn, chắc còn đang chờ bệnh viện rước kiệu tám người khiêng tới, cậu ta mới chịu về đây.”

Chu Sinh Sinh gật gù ra vẻ hiểu chuyện: “Nhìn anh ta như vậy chắc anh khó chịu lắm nhỉ? Miệng anh ta độc địa lắm mà.”

Lưu Thừa Đông nở nụ cười: “Tôi đã quen với chuyện đó rồi. Có những người ngoài miệng thì hung dữ, nhưng bản chất lại là người tốt, còn hơn những kẻ miệng nam mô bụng bỏ dao găm. Huống hồ nơi đây của tôi chỉ có mấy đứa nhỏ kia bầu bạn, trước giờ bọn chúng cũng không biết phán xét một người qua lời nói, Gia Xuyên đối với chúng rất tốt, chúng nó cũng rất thích cậu ấy.”

Chu Sinh Sinh ngạc nhiên, quay đầu nhìn người trong phòng phẫu thuật kia, dưới ánh đèn neon, chiếc áo blouse trắng của anh không nhiễm chút bụi bẩn, dáng vẻ cúi đầu tập trung làm việc rất nghiêm túc cẩn thận kia của anh, thực khiến người ta cảm thấy rung động.

Cô nhớ lại tin nhắn đọc trộm của anh ở khoa mắt ngày ấy, vị bác sĩ này tuy hung dữ nhưng thực ra lại có một tấm lòng thật nhân hậu.

Một phút trước anh có thể ôm một chú mèo hoa ướt nhẹp, thì ngay phút sau anh cũng chẳng thêm tức giận vì Romeo đã thái bậy lên giày anh.

Cô quay người, cúi đầu nhìn giày mình, nhỏ giọng nói thầm gì đó.

Khi Lục Gia Xuyên ôm chú chó vàng to lớn ra khỏi phòng phẫu thuật thì hai người kia đang ngồi nói chuyện với nhau như những người bạn đã quen thân từ rất lâu rồi.

Anh giật giật khóe miệng, vốn định nói một câu: “Nếu hai người muốn tiếp tục thế giới riêng của mình... thì tôi và con chó này sẽ vào phòng phẫu thuật tránh mặt một lúc.”

Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy người phụ nữ chẳng biết quan tâm đến mắt mình kia đang nhỏ giọng thủ thỉ với Lưu Thừa Đông: “Ừ, tôi cũng rất thích bác sĩ Lục.” Cuối cùng còn nói thêm một câu, “Đúng vậy tuy anh ấy hơi xấu tính, nhưng sửa một chút thôi sẽ rất tốt.”

Anh ngẩn người, đột nhiên không thể nói được những lời khó nghe nữa.

Romeo lao ra khỏi ngực anh, sủa gâu một tiếng, nó vô cùng mừng rỡ nhào về phía Chu Sinh Sinh.

Cô còn chưa kịp chuẩn đã bị Romeo bỏ nhào vào người, vừa quay đầu lại, mới nhận ra câu nói vừa rồi của mình chắc hẳn đã bị người trong cuộc nghe thấy rồi.

Chu Sinh Sinh ôm lấy Romeo vội vàng đứng dậy, trái tim cũng nguội đi mấy phần: “Khụ khụ, à ừm, nhanh vậy đã xong rồi à? Chuyện đó... cảm ơn anh bác sĩ Lục, tôi, tôi — —”

Lục Gia Xuyên đứng tại đó, đôi mắt đen bóng nhìn cô chăm chăm không chuyển mắt.

Đầu óc Chu Sinh Sinh hoảng loạn, bỗng thốt lên: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp một vị bác sĩ không những có trái tim lương thiện y đức cao minh mà còn vô cùng đẹp trai tuấn tú, thôi thì... thì — —”

“Thôi thì làm sao?”

Giọng cô nhỏ dần đều: “Thôi thì núi xanh còn mãi nước biếc chảy hoài [1], gặp chuyện bất bình thì nên rút dao tương trợ, anh chỉ giảm cho tôi 80% thôi cũng được...”

[1] Gốc là Thanh sơn bất lão, Lục thủy trường lưu : Nghĩa là núi cao vẫn còn nằm yên tại đây, nước xanh chảy mãi, (nhưng) sau này sẽ có lúc gặp lại — thường được dùng như một lời nhắn nhủ hay hứa hẹn lúc chia tay nhau) [Nguồn : tại đây]

Cảm thấy rất vui vì được giảm 80%, cô gái kia hài lòng dẫn theo chó của mình mà về nhà rồi.

Lưu Thừa Đông liếc mắt nhìn Lục Gia Xuyên đang vắn eo lắc cổ ngồi nghỉ trên ghế: “Mẹ nó cậu cũng mau cút đi cho tôi, đã bao năm trôi qua rồi, cứ lúc nào có cậu ngồi bên cạnh, là người đàn ông độc thân hoàng kim chất lượng tốt như tôi đây sẽ bị người ta gạt ngay ra ngoài. Rõ ràng người giảm 80% cho cô ấy là tôi cơ mà, chẳng hiểu tại sao cuối cùng cô ấy lại nói cảm ơn cậu chứ.”

Lục Gia Xuyên vừa thay chiếc áo blouse trắng, lại chẳng thèm để ý đến cậu bạn mình mà nói: “Có thể là vì trông cậu xấu trai quá, nên cô ấy lựa chọn chỉ nhìn người đẹp trai ngồi ngồi là tôi đây chứ sao.”

Lưu Thừa Đông tháo ngay chiếc giày ra ném về phía anh: “Thật sự mắt tôi mù rồi nên mới thu nhận cậu mà! Cút đi đồ con lợn ạ, nếu cậu có thất nghiệp cũng đừng đến tìm tôi nữa!”

Không ngờ Lục Gia Xuyên bỗng giơ tay lên bắt lấy chiếc giày anh ném tới, mắt cũng không thèm chớp mà tháo luôn một bên giày bị Romeo làm bẩn, rồi thuận chân đi luôn chiếc giày Lưu Thừa Đông vừa ném tới.

Lưu Thừa Đông một chân để trần tức giận nói: “Cháu nội, trả giày đây cho ông!”

Lục Gia Xuyên vô cùng nghe lời, trả ngay chiếc giày dính đầy phân và nước tiểu cho anh.

“...” Anh thề cả đời này chưa từng thấy kẻ nào ti tiện như Lục Gia Xuyên.

Trước khi phòng khám thú y đóng cửa, Lục Gia Xuyên nhận được một cuộc điện thoại.

Người gọi tới là mẹ anh, nữ sĩ Tôn Diệu Giả ở đầu bên kia dịu giọng nói với anh: “Trung thu sắp tới rồi, ông ngoại dặn mẹ gọi con về nhà lớn ăn cơm đây.”

Vừa nghe đến chuyện phải về nhà lớn, về mặt Lục Gia Xuyên bỗng trở nên khó coi hơn hẳn, anh định nói dạo này công việc rất bận, nhưng rốt cuộc cũng không đành lòng làm trái ý mẹ mình: “Vâng, con biết rồi.”

Mẹ anh thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Hôm trước anh còn tuyên bố với mẹ là đã có người yêu rồi phải không? Ông ngoại bảo con dẫn con bé về nhà ăn Trung thu luôn đây.”

“...” Lục Gia Xuyên đã không thể nhớ mình qua loa tắc trách lừa gạt mẹ về chuyện có người yêu từ lúc nào nữa rồi.

“Gia Xuyên?”

“... Con đây.”

“Nhớ dẫn con bé về, đừng quên đây.”

Lục Gia Xuyên im lặng một phút, rồi lặng lẽ thở dài: “Vâng con biết rồi.”

Từ nhỏ đến lớn anh không sợ trời không sợ đất, lại chỉ rấm rập nghe lời một mình mẹ anh, bảo anh nói với bà chuyện anh có bạn gái chỉ là để nói dối qua loa cho xong chuyện mà thôi, thì anh không thể làm được.

Lưu Thừa Đông ngồi bên cạnh nghe trộm được toàn bộ câu chuyện, chưa kịp tức giận vì chiếc giày bẩn trên tay, anh đã vô cùng vui vẻ mà chế nhạo: “Không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay.”

Lục Gia Xuyên không thèm để ý tới anh.

“Cậu định tìm cô nào dẫn về nhà ăn cơm đây?” Anh liền tiến sát lại hỏi với giọng điệu vô cùng hèn hạ.

Lục Gia Xuyên vẫn chẳng thèm quan tâm đến anh.

Lưu Thừa Đông cũng mặc kệ thái độ đó của anh, trái lại cứ xán lại gần anh: “Ngay cả người có ơn với cậu là tôi đây mà cậu còn lấy oán báo ân, với cái tính vừa thối vừa ngang như cậu, tôi dám đánh cược đến cuối tuần này cậu cũng chẳng tìm được cô nào thích mình mà dẫn về nhà ăn cơm đâu.”

Lục Gia Xuyên nhìn chiếc laptop đang đặt trên mặt bàn, im lặng một chút, rồi đột nhiên quay người sang nói: “Nếu tôi nói muốn là tìm được ngay thì sao?”

“Thì ông đây sẽ liếm sạch chiếc giày này cho cháu.” Lưu Thừa Đông nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Lục Gia Xuyên khẽ cong khóe môi cười mỉm, nhanh chóng xé trang giấy chỉ mới viết mấy chữ trên bàn, rồi thuận tay nhặt chiếc giày bẩn trên tay anh bạn mình, cất giày vào hộp đóng gói thật kỹ.

“Vậy cậu cứ từ từ mà chuẩn bị đi, chiếc giày này tôi giữ hộ cậu, tránh để cậu vụng trộm mang giày đi giặt sạch.”

Anh đẩy cửa bước ra, một tay còn đang đặt trong túi áo khoác, nắm thật chặt tờ giấy mình vừa xé được.

Trên tờ giấy trắng có một hàng chữ nhỏ: Họ và tên – Chu Sênh Sênh, số điện thoại di động...

Ngoài đường phố đêm đông chỉ còn lác đác vài người qua lại, ai ai cũng vội vàng. Dưới ánh đèn vàng đường như chỉ có mình chiếc bóng của anh kéo dài trên mặt đất, bên tai cũng chỉ có tiếng bước chân anh nghe thực cô đơn.

Lục Gia Xuyên đi một mình tới bãi đỗ xe, bỗng cảm thấy có chút buồn cười.

Trên đời này hóa ra vẫn có người cảm thấy anh rất đáng để thích sao? Từ sau cái lần anh chẳng chút nề mặt từ chối một nữ sinh tỏ tình với mình trước mặt mọi người vào năm hai đại học, thì những lời như thế anh đã chẳng được nghe nữa rồi. Anh rất ghét những cô gái ý vào việc gia cảnh giàu có rồi không thêm đếm xỉa đến người khác. Dù cô ta có xinh đẹp cỡ nào, thì anh cũng chẳng bao giờ cười với cô ta một cái.

Sau này danh tiếng của anh ở trên tình trường đã trở thành một kẻ thanh tâm quả đực thối tha không có chút phong độ, cô gái nào đối với anh cũng tôn trọng nhưng không dám gần gũi.

Trong đầu bỗng nhớ tới cô gái kỳ quái ấy, anh dừng lại trước xe mình, mở tờ giấy trắng kia, rồi lúi di động ra.

Trịnh Tầm vẫn chưa về, cả nhà tối đen như mực.

Chu Sênh Sênh đã sớm quen với quy luật nghỉ ngơi và làm việc của con cú đêm kia, chưa đến nửa đêm mà anh đã về nhà mới là chuyện hiếm có.

Chắc hẳn là vì mất đi người anh em đực rựa vốn là niềm kiêu hãnh của mình, nên Romeo trông ra có vẻ rất mệt mỏi, sau khi về nhà thì nằm rạp xuống đất chẳng thèm nhúc nhích lấy một cái.

Chu Sênh Sênh có chút áy náy khó nói thành lời, cô làm vậy có bị coi là tước đoạt hạnh phúc chung thân của Romeo không?

Xin lỗi vì đã làm vậy với mày. Cô đem túi nguyên liệu nấu ăn mới mua về từ siêu thị ra xem, chọn những nguyên liệu đắt tiền nhất, làm cho Romeo một tô com trộn gan heo thật lớn.

Romeo nằm rạp trên đất không thèm để ý cô, nó rậm rì ừ ừ không chịu ăn com.

Khi cô đang quỳ gối trên đất mà tỏ vẻ xin lỗi nó vô cùng thành khẩn thì chiếc điện thoại trên bàn trà nhẹ nhàng rung lên hai tiếng.

Cô đặt tô com xuống đất, rồi cầm di động lên xem.

Hóa ra là một tin nhắn mới: ‘Tiểu thư Chu Sênh Sênh, xin hỏi cô có thời gian rảnh không, tôi muốn mời cô ăn một bữa com. Nếu như có thể, thì chúng ta đi xem phim luôn nhé’.

Cô ngạc nhiên, số nhắn tới là số lạ, đây là ai chứ?

Chu Sênh Sênh tám đời chưa có ai theo đuổi giờ đây tim đang đập rộn ràng, miệng đắng lưỡi khô thầm suy đoán, chẳng lẽ đóa đào hoa giấu mặt hai tư năm cuộc đời cô cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?

Thình thịch thình thịch, trái tim tràn ngập vui sướng cuồng loạn đập liên tục.

Một giây sau, lại có thêm một tin nhắn nữa.

-- À, quên mất chưa nói, tôi là bác sĩ Lục. Người hôm nay vừa bị chó của cô cho một bãi lên giày. Lục Gia Xuyên :)

Nhìn icon mặt cười mỉm kia thấy thế nào cũng rất u ám đáng sợ, Chu Sênh Sênh không cười nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phim Kinh Dị

Thứ năm quán cafe cũng không đông khách lắm, theo thói quen mọi người lại cùng chơi mạt chược cả buổi chiều.

Anh quản lý lại dùng trò cũ, bốn phương tám hướng xáo bài hai lượt, mỗi lần tới lượt Chu Sênh Sênh phải bốc bài thì anh sẽ bắt đầu giả vờ ho, lúc thì chỉ vào tai ra hiệu, lúc thì chụm ngón cái và ngón trỏ rồi chỉ lên đầu mình.

Hoàn Tử không chịu nổi nữa, cô nàng giận dữ quay sang mắng anh quản lý: “Đại ca à, nếu anh đã muốn gian lận thì có thể làm khéo khéo tí được không? Quang minh chính đại chỉ tới chỉ lui như vậy, anh đang khinh bọn em không mang nã đi làm đây à?”

Đồng Đông im lặng móc túi quần rỗng tuếch ra, một chàng trai đường đường cao 1m8, nhưng dáng vẻ lại giống như một bông hoa bách hợp đang khóc trong gió vậy: “Mẹ em từ nhỏ đã dạy, nam tử hán đại trọng phu, phải tránh xa sex cờ bạc ma túy. Cho tới hôm nay cuối cùng em cũng hiểu thâm ý của mẹ rồi.”

Tiểu Kim tinh táo lòi một loạt những quân bài anh quản lý đang giấu trong túi áo khoác... toàn bộ đều là quân bài mặt chược dự bị: “Anh quản lý, phiền anh giải thích một chút, mấy quân bài trong túi áo anh này dùng để làm gì.”

Người quản lý “Oh” một tiếng, về mặt ngờ ngạc: “Đúng nhỉ, sao trong túi anh có nhiều quân bài mặt chược quá vậy?”

“...”

Bốn đôi mắt sáng nhìn thẳng vào mặt anh, anh quản lý đành giả vờ quơ mấy quân mạt chược đút hết vào túi quần: “Mẹ anh cũng lớn tuổi rồi, chắc là bà nhìn túi áo anh lại cứ tưởng túi đựng mạt chược nên bỏ nhầm ấy mà.”

Chu Sinh Sinh cười ha ha, đưa mắt nhìn anh quản lý trốn ra sau quầy, rồi trả lại toàn bộ tiền thắng bài cho mọi người.

Hoàn Tử lườm cô: “Cậu nghĩ chúng tôi là ai hả ? Chơi được mà không thua được so?”

“Cũng vì anh quản lý gian lận nên tôi mới thắng mà, chịu thua chứ?” Chu Sinh Sinh đặt trước mặt mỗi người một xấp bài, “Đùa thôi, chơi vui mà không cần nghiêm túc vậy đâu.”

Tiểu Kim mặt lạnh nhìn cô hồi lâu, rồi nghiêm túc nói với cô: “Chu Sinh Sinh, cậu là người tốt.”

“...” Chu Sinh Sinh cười gương, trong lòng thầm nghĩ cái biệt danh vương tử nhạt nhẽo này quả thật rất hợp với anh ta, bảo người ta phải tiếp lời thế nào đây? Nhưng cô nhanh nhẩu nói tiếp: “Đâu có đâu có, mọi người đều vui mới là quan trọng.”

Đồng Đông và Hoàn Tử nhìn nhau bò lẩn ra mà cười.

Chu Sinh Sinh cũng cười theo các cô, thầm nghĩ hồng rồi hồng rồi, cô thật sự rất thích nơi này, nếu quả thật có ngày phải rời đi, cô sẽ không nỡ đến mức nào chứ?

Nghiêng đầu nhìn qua song cửa sổ, lần đầu tiên trong đời cô thực sự ao ước ông trời sẽ không mưa nữa.

Lúc tan việc, anh quản lý lại lôi chiếc “BMW” của mình ra nói muốn đưa cô về nhà.

Ngày nào Chu Sinh Sinh cũng từ chối anh, nhưng anh quản lý vô cùng ương bướng, cương quyết muốn kháng chiến lâu dài. Không chừng anh chính là người thừa kế của Đồng Tồn Thụy và Hoàng Kế Quang ấy chứ, hơn nữa nhìn dáng người cường tráng kia của anh, nếu anh đi phá lô cốt hay chấn nòng súng, nhất định còn hiệu quả hơn hai vị tiền bối anh hùng dân tộc kia.

Chu Sinh Sinh nhìn anh một lúc, đây là lần đầu tiên cô gật đầu nói đồng ý.

Anh quản lý vốn đã chuẩn bị xong sẵn lời thoại, còn tính hôm nay sẽ phải đưa cô về bằng được, nên rất tự nhiên mà nói: “Em cứ để anh đưa về đi, anh thấy em là con gái con lúa, khuya thế này về nhà một mình không an toàn lắm? Em – – á, em vừa mới nói gì cơ?”

“Em nói được.” Cô nháy mắt mấy cái.

Anh quản lý nhất thời kích động, gương mặt béo ú đỏ bừng cả lên, anh vội vàng xuống xe cẩn thận đỡ cô ngồi lên.

Chu Sinh Sinh đột nhiên có một ảo giác, dường như thứ cô sắp bước lên không phải chiếc xe đạp cũ nát, mà là một chiếc xe ngựa bí đỏ màu xanh vàng rực rỡ...

Chỉ tiếc là đêm nay anh quản lý cũng không phải là hoàng tử của cô, Chu Sinh Sinh nhờ anh quản lý thả mình trước cửa một nhà hàng com Trung Hoa.

Anh quản lý hưng phấn nói: “Sao thế sao thế, chẳng phải anh bảo sẽ đưa em về nhà à? Chu Sinh Sinh anh đã nói với em rồi, có cần khách sáo đến mức phải mời anh ăn com thế này không?! Anh là loại người đó à? Không ăn! Anh tuyệt đối không ăn đâu!”

Vừa nói, anh vừa định đi vào nhà hàng.

Chu Sinh Sinh ho khan hai tiếng, giữ chặt tay áo anh quản lý: “Không phải, anh quản lý. Hôm nay có người mời em ăn com, người đó đang chờ em bên trong.”

Đương lúc nói chuyện, cô cũng đã nhìn thấy Lục Gia Xuyên đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, nên thuận tiện chỉ tay về phía đó.

“Đúng chính là anh ấy.”

Anh quản lý theo hướng tay cô chỉ mà nhìn sang, trái tim bỗng nát thành từng mảnh.

Đây cũng không phải là nhà hàng sang trọng gì cả, chỉ là một quán cơm gia đình dân quê, cửa ra vào là một tấm kính thủy tinh lớn, cách bài trí bên trong quán cũng rất âm áp và đơn giản. Có một người đàn ông dáng người cao to mặc trên mình chiếc áo khoác màu tro đang ngồi cạnh cửa sổ, thỉnh thoảng còn xoay xoay chiếc đồng hồ trên cổ tay mình.

Khung cảnh này giống hệt như trong một bộ phim thần tượng đang nổi.

Anh quản lý vẫn chưa bỏ cuộc, bữu môi hỏi Chu Sênh Sênh: “Cậu ta là anh trai em à?”

Về mặt thì mếu máo như sắp khóc.

Chu Sênh Sênh im lặng một chút, kiên quyết giữ vững trái tim độc ác, thân nhiên mà nói với anh quản lý: “Là người em thích.”

Anh quản lý hồn bay phách lạc leo lên con “BMW” cũ nát lướt gió mà đi, trong miệng còn hát bài ca thất tình thê thảm.

Chu Sênh Sênh mắt vài giây mới nhận ra câu “Nương tử, Aha” anh đang hát là trong bài ‘ Sự hấp dẫn của bầy sói’.

... Sở thích thật đặc biệt.

Nhưng đây cũng không phải lý do mà cô từ chối anh. Cô rất vui vì một người đàn ông vô cùng tốt bụng và nhiệt tình như anh quản lý thích mình, nhưng cô lại không phải là người phù hợp với anh. Anh là một người tốt, cuộc sống của anh sẽ rất êm đẹp và hạnh phúc.

Còn cô...

Ánh mắt Chu Sênh Sênh từ từ tối lại.

Nói thật, cô cũng rất muốn tìm một người đàn ông tốt, rồi cả hai sẽ cùng nhau sống một cuộc sống thật bình dị. Nếu được như vậy thì tốt biết mấy.

Khi Chu Sênh Sênh còn đang ngẩn ngơ đứng ngoài cửa, thì bên trong quán bác sĩ Lục đã nhận ra cô qua tấm cửa thủy tinh rồi.

Cô gái ngốc nghếch kia đang đứng ngẩn người ngoài gió rét nghĩ gì vậy?

Anh không nhìn được gỗ lên cửa sổ mấy cái, sau đó liền thấy cô quay đầu lại nhìn mình. Anh không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn cô chằm chằm, trên mặt viết sẵn mấy chữ ‘Cô định bỏ dối tôi sao?’.

Chu Sênh Sênh vội vàng đẩy cửa mà bước vào.

Thật ra cô rất ngạc nhiên khi Lục Gia Xuyên muốn mời cô ăn một bữa cơm, nhưng anh hẹn cô ở một quán ăn gia đình thế này, lại khiến cô cảm thấy vô cùng hài lòng. Không khí nơi đây vừa âm áp lại bình dị, còn rực rỡ lung lay gấp chục lần mấy nhà hàng Tây kia ấy chứ.

Dường như Lục Gia Xuyên rất quen với nơi này, anh gọi vài món ăn đặc trưng của quán, rồi gọi thêm một đĩa há cảo.

“Cô chưa từng ăn ở đây, nên tôi sợ cô không ăn được rồi lại hại mình hại cả người ta, thôi thì thấy người gặp chuyện chẳng lành tôi đành ra tay cứu giúp vậy.” Đương nhiên, bác sĩ Lục vẫn là bác sĩ Lục, mở mồm nói câu nào là khiến người ta tức chết câu đấy.

Chu Sênh Sênh nói: “Bác sĩ Lục, anh có biết giao tiếp cũng là một bộ môn nghệ thuật không? Có người nói câu nào là khiến người ta hài lòng câu đấy, nhưng cũng có những người vừa mở mồm không thôi cũng khiến người ta muốn đập cho một trận thành tàn tật luôn rồi.”

Lục Gia Xuyên gật đầu: “Tôi biết tôi đẹp trai, nên có nhiều người ghen tị muốn đánh tôi cũng đúng thôi.”

“...” Chu Sênh Sênh bữu môi, cầm cốc nước nóng kia uống một hơi cạn sạch, “Xin anh cho phép tôi dùng 120% thành ý gửi đến trái tim vô cùng mạnh mẽ cùng bộ mặt dày chực mét kia của anh.”

Anh thấy vậy mà chẳng chút sợ hãi: “Vậy tôi cũng thay mặt chúng cảm ơn cô rất nhiều.”

Chu Sênh Sênh mém sặc.

Thức ăn được đưa lên rất nhanh, món ăn cũng vô cùng ngon miệng.

Chu Sênh Sênh vừa ăn như hổ đói vừa hỏi anh: “Sao tự dưng lại muốn mời tôi ăn cơm?”

“Vì muốn nhờ vả cô.”

“... Nhờ tôi làm gì?” Tay cô run lên, miếng há cảo vừa gấp lên chưa kịp đưa vào miệng, đã có cảm giác... cảm giác cứ như chôn cảo tới chúc tết gà vậy.

Bác sĩ Lục cũng chẳng thèm quanh co giấu diếm, mà nói thẳng luôn: “Tôi nói với mẹ tôi là mình đã có bạn gái, mẹ tôi bảo dẫn cô ấy về nhà ăn bữa cơm gia đình. Tôi nghĩ một lúc thì cảm thấy cô cũng tạm được, tuy là đáng người và khí chất thì hơi kém một chút, nhưng có một điểm lại rất tốt.”

Cô cảm thấy mình đang bị xi nhục, nhưng may cũng có câu cuối cùng vớt vát lại, nên cô quyết định tha thứ cho anh, trong lòng còn vô cùng mong chờ mà hỏi: “Tốt chỗ nào?”

“Là phụ nữ.”

Chu Sinh Sinh mặt không cảm xúc đặt đôi đũa xuống bàn, rồi đứng dậy định đi. Một giây sau, cổ tay đột nhiên bị anh nắm chặt lấy.

Cô quay đầu nhìn anh: “Anh làm gì vậy?”

Lục Gia Xuyên dừng một chút rồi mới nói: “Vì tôi qua cô nói cô thích tôi.”

Lúc anh nói những lời này thì lỗ tai cô hơi đỏ.

Chu Sinh Sinh chớp mắt: “Tôi cũng từng nói những lời ấy với Trần Dịch Tấn. Năm đó anh ấy tổ chức đêm nhạc hội, tôi cùng rất nhiều người đi đường đứng vây xung quanh nghe nhạc miễn phí, lúc đó tôi cũng điên cuồng liên tục hét em thích anh với anh ấy. Thì sao, chẳng lẽ tôi cũng phải theo anh ấy về nhà gặp phụ huynh à?”

Lục Gia Xuyên thả lỏng tay cô ra, sắc mặt trầm xuống: “Tôi chỉ muốn nhờ cô giúp một chuyện thôi.”

“Giúp anh làm chuyện khác thì có thể được, nhưng riêng chuyện đó thì không được.” Chu Sinh Sinh ngừng cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn, “Làm thế là lừa gạt, là nói dối, mẹ anh muốn anh tìm bạn gái không phải để anh đối phó qua loa với bà ấy, mà mẹ anh thật sự hy vọng anh có thể sống hạnh phúc với người mình yêu. Thật xin lỗi bác sĩ Lục, chuyện đó tôi thực sự không thể giúp anh được.”

Cô nhìn đồng thức ăn trên bàn, có chút do dự: “Nếu như anh sợ lãng phí, mấy món này tôi có thể giúp anh đóng gói...”

Bác sĩ Lục lạnh lùng liếc cô một cái, vô cùng không vui.

Chu Sinh Sinh đau lòng, bước từng bước thật chậm, cuối cùng cũng dứt áo rời đi. Nhưng cô cũng không đi được bao xa, vừa nhìn bác sĩ Lục cùng đồng thức ăn trên bàn, thì đành im lặng đứng bước ngay cạnh cửa sổ, chỉ cách anh vài bước chân.

Cô thấy anh đang nghe điện thoại, hai người chỉ cách nhau một tấm cửa kính. Giọng anh tuy hơi mờ hồ, nhưng cô vẫn nghe thấy được.

Anh nói: “Mẹ, con...”

Dừng một chút, rồi anh nhỏ giọng hỏi: “Không có gì, chỉ muốn hỏi mẹ đã ăn cơm tối chưa thôi. Nếu như chưa ăn, con mua há cảo mẹ thích mang tới cho mẹ nhé.”

Dưới ánh đèn vàng, khi Lục Gia Xuyên cup mắt nói những lời đó, là một vẻ mặt Chu Sinh Sinh chưa từng nhìn thấy ở anh, cùng với một chất giọng dịu dàng trước nay chưa từng được nghe.

Cô có chút mê muội, dường như anh đã trở thành một người khác vậy, chứ không phải bác sĩ Lục mà cô biết nữa.

Người đàn ông trẻ tuổi cúp điện thoại, ngồi ở đó không nói một lời. Một mình đối diện với chiếc bàn đầy ắp thức ăn, khung cảnh xung quanh lại vắng ngắt, khiến con người ta cảm thấy anh thật cô đơn.

Cô cắn làn môi, lại đẩy cửa đi vào lần nữa.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của bác sĩ Lục, cô lại ngồi xuống ghế đối diện.

“Quay về làm gì?” Anh hỏi.

“Giúp anh chứ sao.” Cô đáp vô cùng hùng hồn.

“Có thể cho tôi hỏi một câu vì sao cô đột nhiên thay đổi ý định không?” Anh vẫn còn nhớ rõ lời thề son sắt của cô một phút trước.

Chu Sinh Sinh tiến sát lại gần anh, anh cũng không kiềm chế được mà hơi dướn người về phía trước, sau đó anh nghe thấy cô nhỏ giọng hỏi một câu: “Có phải chỉ cần tôi đồng ý giúp anh, thì mấy món trên bàn này tôi được đóng gói mang về không?”

“...”

Sau bữa cơm tối, Lục Gia Xuyên tiện thể mời cô đi xem phim, không phải là một bộ phim tình cảm sướt mướt gì đó, mà là... phim kinh dị.

Lục Gia Xuyên không sợ thể loại này, chỉ là anh không ngờ Chu Sinh Sinh cũng không sợ.

Nói không sợ thật ra cũng không đúng lắm, phải nói là cho đến hôm nay anh chưa từng thấy người nào xem phim kinh dị mà mặt thản nhiên chẳng có cảm xúc gì như xem phim hoạt hình giống Chu Sinh Sinh thể này.

Nữ quỷ vừa xuất hiện, nàng ta chòm chiếc khăn màu bạc, máu thấm đầy mặt và cổ.

Còn Chu Sinh Sinh thì nói: “Ha ha ha ha, anh nhìn cô ta kia có giống đang đeo một cái khăn dính đầy máu đi cả lên mặt không?”

Lục Gia Xuyên nhếch khóe miệng, định trào phúng cô hai câu, nhưng lại nghĩ đến chuyện cô đã đồng ý giúp mình, thì tạm thời sửa lại lời kịch: “... Thật ...sáng tạo.”

Nam chính là một tên xấu xa bắt cả hai tay, hấn bỏ rơi nữ chính, vì vậy nữ chính mới mặc áo cưới thả mình lên đường ray tàu tự sát, rồi biến thành nữ quỷ.

Chu Sinh Sinh ghé sát vào người anh nhỏ giọng nói: “Ba tôi từng nói với tôi, đàn ông mà lòng cái gì cũng được nhưng không được thả lỏng thất lung của mình, anh có thể yêu rất nhiều người, nhưng không thể trở thành một con chó động dục.”

Lục Gia Xuyên: “... Ba cô cũng thật sáng tạo.”

Đến lúc nhạc phim vừa vang lên, nữ chính dùng gương mặt đáng sợ nhất xuất hiện để báo thù thì máu tươi của nam chính văng khắp nơi, những chất lỏng quái dị trộn vào nhau, khiến không ít các cô gái trong rạp chiếu phim gào thét chói tai.

Lục Gia Xuyên quay đầu sang nhìn Chu Sinh Sinh, cô đang bốc một nắm bông ngô ném vào miệng, ăn có vẻ rất ngon.

“Cô không sợ sao?” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Cô gái đang ăn bông ngô kia quay đầu sang nhìn anh, trong đôi mắt vô cùng thản nhiên và vui vẻ: “Có gì phải sợ chứ? Tất cả đều là giả, tháo lớp trang điểm kia ra, thì chính là gương mặt thật của diễn viên thôi. Mặc dù cô ấy có trang điểm đáng sợ thế nào, thì chỉ cần lau đi là sẽ hết.”

Anh cảm thấy đây không phải là phản ứng mà một cô gái nên có.

Nhưng một phút sau, Chu Sinh Sinh vừa ném một nắm bông ngô vào miệng, rồi nhỏ giọng nói: “Anh không biết đâu, điều đáng sợ nhất chính là dù anh có rửa thế nào, có lau bao lâu, thì cũng không thể trở về gương mặt vốn có được.”

Anh chuyển mắt nhìn về phía màn hình lớn, nói hai chữ thật ngắn gọn: “Thần kinh.”

Trong rạp chiếu bóng tối đen, chỉ có ánh sáng nhạt phát ra từ màn hình lớn, bộ phim rất đặc sắc, tiếng âm nhạc tiếng trò chuyện tiếng thét chói tai cái gì cũng có cả. Nhưng khi Chu Sinh Sinh nhìn chăm chú lên màn hình, thì cô lại có cảm giác cô đơn chưa từng thấy.

Cô có thể chấp nhận một gương mặt vừa nhếch nhác lại xấu xí, nhưng chỉ cần tẩy trang đi thì cô vẫn là cô.

Không ai hiểu được cảm giác của cô, cũng không ai biết cô đã khủng hoảng như thế nào. Cuộc sống của cô thay đổi theo từng gương mặt mỗi khi trời mưa, những gương mặt đó lạ lẫm đến mức khi cô soi mình trong gương cũng không thể tin được người kia chính là mình. Mà điều cô sợ nhất thật ra chỉ có một, đó là có phải cô sẽ mãi mãi thay đổi mặt thể này, rồi đến một ngày cô sẽ quên mất gương mặt thật sự của Chu Sinh Sinh là thế nào không?

Cô từ từ đưa tay lên chạm vào gương mặt kia.

Cô gái này rất xinh đẹp nhưng khuôn mặt này cũng không phải của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cao Thủ Gấp Thú Bông

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, thì ngay bên cạnh rạp là một trung tâm giải trí.

Vừa lúc một cặp tình nhân ôm đống gối bông đi ngang qua, Chu Sinh Sinh đưa mắt nhìn chăm chăm đống gối bông kia, dường như đang nghĩ tới chuyện gì đó.

Lục Gia Xuyên dõi theo mắt cô, bỗng hỏi: “Cô muốn à?”

Cô còn chưa kịp nói gì, thì đã thấy anh nhanh chân, bước tới quỳ gối đòi xu chơi game rồi.

Lục Gia Xuyên nghĩ rất đơn giản, cô đã giúp anh một chuyện thì anh cũng phải có lòng tốt giúp cô lại một chuyện, tối nay có người bạn trai tiêu chuẩn MAX như anh giúp cô gấp thú, chắc hẳn là đêm trung thu cô cũng sẽ càng gắng sức giúp anh diễn vai bạn gái cho thật tốt.

Dù cho lý tưởng có tốt đẹp thế nào, thì sự thật lại quá mức phủ phàng.

Bạn học Chu Sênh Sênh đứng nhìn bạn học Lục Gia Xuyên mất tong hai mươi tệ, mà cũng chẳng bắt được một con thú nhỏ nào, thì liền nhắm mắt không mở cả nhìn.

Lục Gia Xuyên rất tức giận, cái gì mà bạn trai đạt tiêu chuẩn MAX chứ?

Anh không bỏ cuộc mà kiên cường chiến đấu cùng chiếc cần gấp thú lông léo kia, sau đó thì cứ thất bại liên tục. Dần dần, trên gương mặt cũng không nén nổi sự giận dữ nữa.

“Cái máy này nhất định là có vấn đề.” Anh dứt luôn đồng xu cuối cùng vào máy, rồi đứng thẳng người lên, mặt không biến sắc nói.

Chu Sênh Sênh thông cảm vỗ vỗ vai anh: “Anh chờ tôi chút.” Sau đó chạy tới quầy đổi xu mua thêm mười tệ nữa, rồi lại lộc cộc chạy về.

Cô xắn tay áo, túm mái tóc đuôi ngựa cột lên gọn gàng, rồi hít sâu một hơi và dứt đồng xu đầu tiên vào máy.

Bác sĩ Lục trở mắt nhìn chiếc cần gấp lông léo đột nhiên như vừa được uống thuốc tăng lực, nó nhanh chóng gấp một con thú bông Doraemon, rồi từ từ rơi xuống ông thoát.

Chu Sênh Sênh quay người, cầm chiến lợi phẩm đầu tiên của mình, khê nhét vào lòng Lục Gia Xuyên: “Giúp tôi cầm con này đi.”

“...” Tâm trạng anh hơi phức tạp.

Đến xu thứ hai, Chu Sênh Sênh thích một con cá nhỏ, cô vô cùng cẩn thận di động chiếc cần gấp, trong ba giây cuối cùng, cô nhấn nút hạ cần xuống.

Chiếc cần gấp bằng kim loại túm lấy con cá nhỏ một cách vô cùng chuẩn xác, rồi lại rơi xuống lối thoát ra ngoài.

Trong ngực Lục Gia Xuyên lại có thêm một con thú lông xù nữa.

Đồng xu thứ ba.

Đồng xu thứ tư.

Thứ n...

Khi hai mươi tệ chỉ còn thừa lại hai tệ, thì trong lòng Lục Gia Xuyên có tổng cộng chín con gấu.

Xung quanh đột nhiên có nhiều người xuất hiện quan sát bàn tán về Chu Sênh Sênh và anh, trên gương mặt tràn đầy vẻ hâm mộ. Chu Sênh Sênh hồn nhiên vẫn chưa nhận ra điều gì khác lạ, mà chỉ đắm chìm trong cuộc chiến gấp thú của mình, tư thế đứng trung bình tấn vững chắc, vẻ mặt nghiêm túc, cả người được bao trùm trong một ngọn lửa hùng hực khí thế chiến đấu.

Đến đồng xu cuối cùng, cô nín thở di chuyển cần gấp, sau đó nhấn nút hạ trúng mục tiêu.

Cần gấp nhanh chóng chụp lấy con thú kia.

Rồi di chuyển về phía lối ra.

Đến một giây cuối cùng con thú lại bị rơi xuống đóng gấu bên dưới.

Chu Sênh Sênh thất vọng thở dài, rồi nghe thấy tiếng người đàn ông đang đứng bên cạnh chăm chú nhìn cô gấp thú bông bỗng reo “A!” lên một tiếng

Cô ngạc nhiên quay đầu lại thì nhìn thấy Lục Gia Xuyên nhanh chóng thu lại vẻ mặt vui sướng, bình tĩnh đứng bên cạnh cô, dường như người vừa reo lên A kia không phải là anh, mà do cô bị ảo giác nên nhìn nhầm vậy.

Đứng trước máy gấp thú là một cô gái dũng mãnh vô địch phi thường, và một chàng trai ôm đầy thú bông trong lòng.

Lục Gia Xuyên đứng giữa đám đông không nhận được nữa liền nhét một đồng thú bông vào lòng cô: “Cô tự cầm đi!”

Anh chàng có chỉ số thích hợp làm bạn trai cô đâu rồi?

Còn đâu tồn nghiêm đàn ông của anh nữa?

Mười nghìn con ngựa đuổi theo cũng không thể kéo lòng tự trọng đã cuốn theo gió mà đi của anh về nữa!

Chu Sênh Sênh hồn nhiên chưa nhận ra anh đang dồn nén bản thân, miệng cười toe toét quay lại hỏi: “Thấy tôi lợi hại không?”

Anh không nói gì, lập tức đi về phía trước.

“Chiếc máy này không bị hỏng chứ nhì?” Cô tiến sát lại gần anh hỏi.

Lục Gia Xuyên đưa tay đẩy mặt cô ra xa khỏi mình: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi cái gì mà đi, anh không thấy bọn họ đang vỗ tay tán thưởng tôi sao? Anh phải cảm thấy tự hào chứ, biết không?” Chu Sênh Sênh khó hiểu.

Lục Gia Xuyên dừng bước đứng lại: “Cô có biết vì sao bọn họ vỗ tay không?”

“Vì sao?”

“Vì bọn họ chưa từng thấy người con gái nào mà hành động trông giống đàn ông như cô thế này đây.”

Chu Sênh Sênh nhảy bén nhận ra vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ nào: “Bác sĩ Lục, có phải anh cảm thấy tổn thương lòng tự trọng rồi không?”

“Con mắt nào của cô nhìn thấy hả?”

“Cả hai mắt đều thấy rất rõ.” Cô chỉ chỉ vào đôi mắt sáng ngời của mình.

Lục Gia Xuyên rất muốn đánh cô một trận.

“Nếu anh cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, tôi sẽ chọn cho anh vài con gấu bông nhé.” Cô vô cùng hùng hổ chọn trái chọn phải, cuối cùng nén đau thương chọn hai con chó nhìn xấu nhất tặng cho anh, “Thế nào, tôi tốt bụng lắm phải không?”

Cô lưu luyến không rời nhìn hai con chó bông kia, trong mắt toát lên vẻ nuối tiếc vô cùng.

Lục Gia Xuyên vốn không định nhận, nhưng thấy cô nuối tiếc như vậy, trên mặt còn in rõ mấy chữ “Xin anh từ chối đi, tôi không muốn tặng cho anh tí nào”, thì không biết tại sao anh đột nhiên xúc động liền đưa tay nhận lấy hai con chó: “Cảm ơn cô, vậy tôi không khách sáo nhé.”

Chu Sênh Sênh tan nát cõi lòng.

Anh tiễn cô về nhà, rồi sau đó mới về nhà mình, hôm nay xe của anh đang bảo dưỡng, nên anh không lái xe, may mà nơi này cách nhà cô không xa lắm, đi bộ một chút là đến nơi.

Trên đường về, nhìn vẻ mặt khổ sở của Chu Sênh Sênh thì anh lại thương cảm, liền hào hứng hỏi cô: “Sao cô chơi gấp thú bông giỏi vậy?”

“Đó đã là gì? Trước kia tôi đi làm ở trung tâm giải trí, ngày nào chả gấp, trăm hay không bằng tay quen.” Cô đắc chí khoe khoang chẳng biết giới hạn.

Lục Gia Xuyên thuận miệng hỏi tiếp: “Sao lại làm việc ở quán game như thế?”

Con gái ngoan hiền thì không nên xuất hiện ở những nơi cờ bạc đó.

Chu Sênh Sênh dừng lại, xua xua tay: “Học lực yếu, bằng cấp thấp, muốn kiếm miếng ăn thì làm chỗ nào chả như nhau?”

Anh ồ lên một tiếng rồi không nói gì nữa.

Chu Sênh Sênh cười tủm tỉm ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tôi nghe người ta nói, khi một người đàn ông có cảm tình với một cô gái, thì họ sẽ bắt đầu hỏi lung tung về cô gái đó.”

Lục Gia Xuyên cũng quay đầu sang nhìn cô, giọng điệu thản nhiên: “Thật sao? Còn thế nữa cơ à? Tôi lại nghe người ta nói, sau khi một cô gái có cảm tình với một chàng trai, thì cô ấy sẽ bắt đầu xuất hiện chứng bệnh ảo tưởng về bản thân.”

Chu Sênh Sênh xì một tiếng.

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái: “Còn nữa, tôi nhờ cô đem Trung thu hôm đó thì đừng thể hiện về mặt này ra, lịch sự chút đi xem như tôi xin cô đấy. Tôi sợ mẹ tôi còn tưởng tôi dẫn đàn ông Đông Bắc về nhà mất.”

Cô cười ha ha hai tiếng: “Nếu anh dám công kích tôi lần nữa, tôi xin cam đoan hôm đó ngay cả đàn ông Đông Bắc cũng chẳng có để theo anh về nhà đâu.”

Lục Gia Xuyên muốn phản công, cuối cùng lại nhịn xuống.

Hai người cứ anh một lời tôi một câu đối đáp nhau như thế suốt quãng đường, đêm đông rất lạnh, ban ngày thì Chu Sênh Sênh làm việc ở quán cà phê thì điều hòa ấm vô cùng, nên cô mặc cũng không nhiều áo lắm.

Lục Gia Xuyên hơi ngại ngùng, nhưng cuối cùng vẫn cởi chiếc áo khoác dày ra, đưa cho cô: “Mặc vào đi.”

Chu Sênh Sênh được sủng mà sợ, đang định từ chối, thì chợt nghe thấy anh lạnh lùng nói một câu: “Đừng nghĩ là tôi quan tâm đến cô, tôi chỉ sợ hai hôm nữa cô lại lấy lý do cảm lạnh qua loa lấy lệ, rồi cho tôi leo cây thôi.”

Anh quay mặt đi, thái độ hung dữ, nhưng lỗ tai dường như có hơi đỏ.

Chu Sênh Sênh cảm thấy buồn cười, cô cứ thế nhận lấy chiếc áo khoác, hơi do dự, rồi cũng xấu hổ mà khoác áo lên.

Mặc áo vào người ấm hần lên, trong chiếc áo vẫn còn nhiệt độ cơ thể anh.

“Cảm ơn anh bác sĩ Lục.” Cô nhỏ giọng nói, “Tuy rằng anh rất xấu tính, cái miệng cũng độc địa, lại là người chẳng khéo léo chút nào, nhưng anh – –”

“Thật ra nếu cô không nói gì thì tôi càng vui hơn đấy.” Lục Gia Xuyên chỉ muốn cô im miệng lại luôn.

“Ừm.” Cô nhận ra cách mình khen anh hơi có vấn đề, nên nhanh chóng thay đổi cách khen, “Được rồi, tuy rằng hôm nay anh không gặp được con thú bông nào, tất cả mọi người đều chê cười anh, nhưng vừa nãy chỉ số làm bạn trai thích hợp của anh đạt điểm MAX đấy- –”

“...” Lục Gia Xuyên dừng chân lại, hít sâu một hơi, “Chu Sênh Sênh, nếu cô không im miệng, khả năng đạt MAX gì đó chẳng liên quan đến năng lực làm bạn trai của tôi cả.”

Cuối cùng cô cũng không nhịn nổi nữa, bật cười ha ha thành tiếng, cả con phố im ắng, chỉ có tiếng cười kia của cô là quá mức buông thả, quá mức phô trương.

Lục Gia Xuyên nhìn cô một cái, tặng cô ba chữ: “Cô gái điên.”

Cô trung vệ mặt không thêm quan tâm “Dù sao cũng không có ai nhận ra tôi cả.”

“Không phải còn tôi đây sao?” Anh phản bác.

“Tôi không quen anh.” Cô cười hi hi đáp lời.

Cách con ngõ nhỏ nhà mình một dãy phố nữa là đến, Chu Sênh Sênh đứng lại: “Đến nhà tôi rồi, anh về đi.”

Lục Gia Xuyên nghỉ ngơi nhìn khu phố thương mại này rồi hỏi: “Nhà cô ở đâu?”

“Ở bên kia, đi qua con đường này là đến.” Cô chỉ lung tung vào một con ngõ.

“Để tôi đưa cô qua đó.”

“Không cần, thật sự không cần đâu.” Cô lập tức xua tay từ chối.

Lục Gia Xuyên đã nhận ra, cô không muốn cho anh biết nhà cô ở đâu, anh im lặng một chút, rồi vẫn hỏi: “Thật sự không cần à?”

“Không cần.” Cô rất kiên quyết.

“Được rồi, cô nhớ chú ý an toàn, về đến nhà thì nhắn tin cho tôi.” Anh điệu dáng chưa được ba giây, đến giây thứ tư đã lộ ngay bản chất, “Tôi chỉ sợ cô gái điên như cô bất ngờ gặp ai trên đường lại làm chuyện thương thiên hại người gì đó.”

Cô thở phì một hơi, trợn mắt lên nói: “Nếu sợ thì tôi phải là người sợ mới đúng? Tôi sợ nếu anh biết nhà tôi, thì sẽ làm chuyện thương thiên hại người gì đó với tôi mới đúng.”

Lục Gia Xuyên xoay người đi, ném lại một câu: “Cô yên tâm, tôi chẳng có hứng với mấy cô gái điên như cô đâu.”

Cô đứng phía vẫy tay tạm biệt, còn bổ sung thêm một câu: “Ngay cả thú bông anh còn không gặp được, tôi lo rằng chả người con gái nào thích anh đâu!”

Lục Gia Xuyên quay đầu hung dữ lườm cô một cái.

Cô gái điên này, thật sự là biết cách chọc giận anh mà.

Chu Sênh Sênh nhìn anh rời đi, rồi từ từ xoay người quẹo vào một con ngõ nhỏ, con ngõ gồ ghề đầy ổ gà nhưng cũng không có người đến sửa, ánh đèn đường trên đầu thì heo hắt lúc sáng lúc tối.

Cô từ từ bước đi, cúi đầu nhìn cái bóng của mình kéo dài trên mặt đất, đột nhiên cảm giác có chút đần độn vô vị.

Cô thà làm một cô gái điên vì sẽ không có ai nhận ra cô cả.

Bác sĩ Lục nói anh nhận ra cô, nhưng anh cũng chỉ nhận ra gương mặt này thôi. Cô còn có những khuôn mặt tiếp theo, rồi tiếp theo nữa. Một khi trời mưa, anh có thấy cũng sẽ không nhận ra cô là Chu Sênh Sênh nữa rồi.

Cho nên, không thể để ai biết cô đang ở đâu.

Vì cô liên tục thay đổi thân phận, nhưng mãi mãi vẫn ở lại nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cô Gái Dịu Dàng

Sau khi Lục Gia Xuyên về nhà, anh liền nhắn cho mẹ mình một tin.

“Mẹ, mẹ ngủ chưa?”

Anh ngồi trước cửa sổ sát mặt đất của tầng mười chín, trong tay cầm một bàn oval nhỏ và một chiếc đèn pin. Trong phòng không bật đèn, anh tựa lưng vào ghế, đắm mình trong ánh sáng mờ của chiếc đèn pin hắt hùi.

Nhìn ra ngoài là đèn đuốc sáng rực của hàng trăm nhà khác.

Tôn Diệu Già nhanh chóng gọi điện cho con trai.

“Mẹ đang chuẩn bị ngủ, có chuyện gì vậy?” Giọng mẹ anh vẫn luôn dịu dàng như vậy.

Anh cũng không kiềm chế được nhỏ giọng nói: “Không có gì đâu, chỉ là con muốn nói chuyện với mẹ thôi, còn nữa, trung thu này con sẽ dẫn cô ấy về nhà cũ ăn cơm.”

Tôn Diệu Già nở nụ cười, nghe ra có vẻ vô cùng hài lòng: “Tốt quá, tốt quá rồi.”

Lục Gia Xuyên cong khóe miệng cười mỉm.

Một giây sau, anh liền nghe thấy mẹ mình nói: “Ông ngoại con nhất định sẽ rất vui cho xem.”

Nụ cười bên khóe miệng bỗng cứng lại.

“Không phải vì muốn ông ấy vui mà con làm như vậy.” Anh lạnh lạnh nói, “Con vẫn chưa thể tha thứ cho ông ấy, cũng không muốn tha thứ.”

“Gia Xuyên, con vẫn còn trách ông ngoại sao? Chuyện của ba con ——”

“Không chỉ là ông ấy, mà con cũng sẽ không tha thứ cho cả gia đình đó. Nguyên nhân duy nhất khiến con về căn nhà đó, cũng chỉ vì mẹ vẫn coi bọn họ là người thân của mình.”

“.....”

Không gian liền trở nên tĩnh lặng.

Lục Gia Xuyên vươn tay xoa xoa mi tâm: “Cũng muộn rồi, mẹ ngủ sớm một chút đi ạ.”

Bên kia im lặng một lúc lâu, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng liền nhỏ giọng nói một tiếng được.

Anh cầm chặt di động, nghiêng đầu nhìn về phía thành phố lấp lánh ánh đèn kia, đã lâu lắm rồi anh không cảm thấy cô đơn thế này. Chắc hẳn là vì một mình cô độc đã quen rồi, anh dùng tất cả thời gian của mình tiêu tốn vào công việc ở bệnh viện, về nhà thì lại xem báo đọc sách, rồi ăn cơm rồi đi ngủ, chẳng còn biết giải trí vào lúc nào nữa.

Người bạn duy nhất của anh là Lưu Thừa Đông, giữa đàn ông bon anh với nhau thì khi không có lời nào để tâm sự, thì sẽ cãi nhau hoặc là cùng uống rượu.

Lục Gia Xuyên thừa nhận bản thân mình là một người vô vị.

Chẳng hiểu tại sao đêm nay anh lại cảm thấy có chút trống rỗng trong lòng thế này?

Anh đứng dậy, tắt chiếc đèn pin rồi đi về phía phòng ngủ của mình, và quyết định sẽ đổ hết tội lỗi cho cô gái điên kia. Đều là lỗi của cô cả, một mình cô lủi ra lủi riu ồn ào chết đi được, làm phiền anh nguyên buổi tối hôm nay. Thế nên trong không gian yên tĩnh như thế này lại khiến anh cảm thấy thật không quen lắm.

Trước khi rời khỏi phòng khách, anh còn đưa mắt nhìn hai con thú bông anh tiện tay đặt trên tủ giày vừa nãy, hơi dừng lại, anh cầm hai con chó bông đặt chúng lên sofa, để chúng ngồi ngang hàng bên nhau.

Một con đực, một con cái.

Quả đúng là có duyên.

Anh nhìn hai con thú bông xiêu vẹo đang ngả vào nhau kia thì khịt mũi coi thường, thầm nghĩ trong lòng, quả thực là một đôi chó xấu trời đất đã định, xấu gì mà được cả đôi thế này.

Lúc Chu Sinh Sinh về đến nhà cô mới phát hiện ra, ừm, cô quên mất không trả lại áo khoác cho bác sĩ Lục mất rồi!

Cô cẩn thận từng chút treo áo lên chiếc mắc áo ngoài cửa, nghĩ thầm hôm trung thu sẽ mang áo trả lại anh vậy.

Romeo đã khôi phục tinh thần sau nỗi đau mất người anh em của mình hôm đó. Tuy rằng nó không niềm nở với cô như xưa nữa, nhưng tốt xấu gì nó vẫn nghe lời Chu Sinh Sinh, điều này khiến cô cảm thấy rất vui mừng.

Vừa thấy Chu Sinh Sinh nó cắn dép cô, kéo cô đi về phía tủ lạnh.

Giờ Chu Sinh Sinh mới hiểu được, à, thì ra không phải nó đã tha thứ cho cô đâu, chỉ là nó đang thèm com trộn gan heo mà thôi.

Nửa tiếng sau, Romeo rúc mình nằm trên sofa giải quyết tô com của mình, còn cô thì an vị ngồi bên cạnh viết nhật ký.

Chu Sinh Sinh có thói quen viết nhật ký, mặc dù không phải ngày nào cô cũng viết, nhưng mỗi tuần cũng sẽ viết một đến hai ngày.

Cuộc sống lang thang phiêu bạt thế này, nếu không có chiếc bút làm bạn, cô sợ cô sẽ thật sự quên mất mình là ai, và đã từng gặp những ai mất.

Lúc Trịnh Tầm về đã là rạng sáng hôm sau, thời gian thay ca ở quán bar luôn vào tầm này, nên anh đã có thói quen với thời gian ngủ nghỉ và làm việc đảo lộn như thế rồi.

Vừa đẩy cửa bước vào, thì nhìn thấy Chu Sinh Sinh còn đi chưa ngủ, anh liền nhú mày hỏi: “Cậu đang chờ tôi đấy à?”

“Soi mình trong gương đi [1], rồi tự nghĩ xem có phải cậu nghĩ nhiều quá rồi không.” Chu Sinh Sinh không thèm ngẩng đầu lên, dựa bàn cắn đầu bút ra vẻ suy nghĩ.

[1] Nguyên văn: 撒泡尿照照: mang ý chế nhạo người bản thân yếu kém nhưng lại không biết mình biết ta.

Trịnh Tầm vừa ngẩng đầu lên, liền phát hiện trên mắc áo ngoài cửa có thêm chiếc áo khoác của đàn ông, màu xám tro, được là lượt rất phẳng phiu, trông hơi lạ. Trong lòng anh thầm vui mừng, liền tiện tay cầm lên hỏi cô: “Ồ, cậu mua cho tôi cái áo này đấy à? Được đấy, Chu Sinh Sinh, nể mặt cái áo này, tôi quyết định sẽ bỏ qua câu nói lỗ mãng vừa rồi của cậu.”

Ai ngờ bỗng nhiên Chu Sinh Sinh dùng tốc độ chạy nước rút năm mươi mét cuối cùng ném luôn chiếc bút xuống bàn mà chạy tới, cướp ngay chiếc áo khoác lại: “Trả đây!”

Sau đó lại cẩn thận treo lên mắc áo một lần nữa.

Dường như Trịnh Tầm đánh hơi ra điều gì đó, anh nheo mắt lại, cười tựa như không mà hỏi: “Ồ, không phải cậu mua cho tôi à? Áo của anh nào phải không?”

Chu Sinh Sinh biết anh đang nghĩ gì, liền liếc anh một cái: “Dù sao cậu cũng đừng nghĩ nhiều làm gì.”

“Người đàn ông đó là ai vậy?” Trịnh Tầm tựa lưng vào cửa, đưa tay sờ sờ ống tay chiếc áo khoác, “Chiếc áo này trông có vẻ đắt đấy? Nhìn logo này đi, hẳn là mua trong cửa hàng chính hãng nhỉ?”

Chu Sinh Sinh gạt tay anh ra: “Đừng sờ lung tung.”

Cô quay về sofa, rồi lại cầm bút lên viết nhật ký rồi nói: “Trong nồi vẫn còn com đấy, cậu ăn chút đi. Đồ ở quán bar toàn là những thực phẩm thừa, cậu tự lo cho cái dạ dày của mình đi, rượu cũng uống ít thôi.”

Trịnh Tầm bĩu môi: “Đã có người đàn ông khác rồi, cậu còn có thời gian quan tâm đến sự sống chết của tôi nữa à?”

Chu Sinh Sinh chẳng thèm quay đầu lại, chột hạ một câu: “Vây cậu cứ chết đi là xong”

Cuộc trò chuyện tới đây là chấm dứt.

Trịnh Tầm không lo về chuyện Chu Sinh Sinh sẽ quen ai hay thích thăm ai. Anh hiểu rất rõ cô, sau cái lần thay đổi mặt đầu tiên vào năm mười bảy tuổi, thì trái tim thiếu nữ cũng coi như không còn trong người cô nữa rồi.

Lần đầu tiên đổi mặt, cô hoảng hốt nhờ sự trợ giúp của mọi người xung quanh, nhưng ngoại trừ anh ra, thì không ai tin cô chính là Chu Sinh Sinh, bọn họ cũng chẳng thèm nghe cô giải thích lấy một lời, còn vô đoán cô là bệnh nhân tâm thần không biết vừa từ trại nào trốn ra nữa.

Mọi người trong trấn còn định báo cảnh sát đưa cô tới bệnh viện tâm thần, sau đó cô liền bỏ chạy.

Trịnh Tầm vẫn nhớ trước hôm cô rời thị trấn, thì vác theo hai chiếc túi vải rách nát, giặt đến trắng bạc cả ra, tới gõ nhà cửa nhà anh: “Tôi sắp đi rồi, cậu có muốn đi chung không?”

Anh nhìn gương mặt hoàn toàn xa lạ kia, nhưng bên tai lại là giọng của Chu Sinh Sinh, anh hơi ngần người rồi hỏi cô: “Cậu định đi đâu?”

Cô nhún nhún vai: “Phiêu bạt khắp nơi thôi.”

“Cậu định bỏ đi đấy à?” [2] Anh cười ha ha, không chút do dự mà nói, “Vây cậu chờ chút đi, tôi vào lấy đồ đạc, chúng ta cùng đi.”

[2] Giải thích tí là tại sao anh Trịnh lại bảo chị bỏ đi đấy à, vì gương mặt đầu tiên của chị ấy là một bà cụ già =))) mà ở những chương sau nó mới nhắc nên sợ mọi người không hiểu nên mình nói luôn.

Anh không hỏi vì sao cô lại đi, cô cũng không hỏi tại sao anh muốn đi cùng cô.

Hai người cô đơn kết thành bạn đồng hành, đây không phải rất giống tình tiết trong mấy bộ phim Hollywood nổi tiếng đó sao?

Có một khoảng thời gian, Chu Sinh Sinh trở thành đứa trẻ mới lớn phản nghịch, cô nhuộm tóc màu sặc sỡ, hút thuốc uống rượu đánh nhau. Cô lên ăn trộm đồ, rồi vào đồn công an, nhưng cũng chẳng ai thèm quan tâm đến cô. Ba mẹ ly hôn từ lúc cô còn bé, mẹ tái giá tới sống ở thành phố khác từ đó bắt vô âm tín, còn ba cô thì đột phát bệnh tim qua đời khi cô còn học năm nhất trung học.

Cô chính là một cây cô đại cô đơn như vậy đấy.

Trịnh Tầm đổ hết chỗ cơm trộn gan heo còn lại trong nồi vào tô cơm lớn, rồi ôm vào lòng đi tới sofa chen chân tìm một chỗ ngồi xuống.

Trên quyền sở của Chu Sinh Sinh lập tức xuất hiện một đường mực thật dài, cô quay đầu dừ dừ mà quát lên: “Tôi cạo sạch lông cậu giờ đấy!”

Trịnh Tầm toét miệng cười ha ha ha, ha ha ha ha. Vừa hơi mất tập trung, cô gái điên bạo lực kia đã đánh một đòn thật mạnh vào sau gáy anh, đau đến mức không cười nổi nữa.

Cuối cùng anh đành ngồi ngay ngắn với Romeo đang núp mình trong một góc trên sofa kia, mà vừa mắng vừa cầu nài. Nhưng thật ra trong lòng anh rất bình yên và vui vẻ.

Chu Sinh Sinh thế này, còn dễ chịu gấp vạn lần nữ sinh phản nghịch khiến người ta đau lòng năm đó.

Sau khi chán nản, cô có cuộc sống mới, rồi lại bắt đầu nỗ lực sống từng ngày.

Trịnh Tầm vờn vai một cái, sau đó nhanh chóng gạt khuôn mặt béo ú của Romeo sang một bên, trước khi nó kịp đớp sạch cơm của mình, anh đã đoạt lại được bát cơm: “Đây là của tao!”

Romeo hậm hực nhảy xuống khỏi sofa, ve vẩy đuôi mà bỏ đi.

Đêm trung thu hôm ấy, Chu Sinh Sinh xin anh quản lý nghỉ nguyên một ngày.

Thậm chí cô còn dậy rất sớm, lấy hộp đồ trang điểm đã rất lâu rồi chưa đụng đến trong ngăn kéo ra, còn cẩn thận kiểm tra hạn sử dụng của chúng, xem rốt cục cô có thể dùng được nữa không.

Gương mặt này nhìn rất trẻ, giống như một nữ sinh trung học vậy. Thôi thì giúp người phải giúp đến cùng, tiền Phật phải tiền tới Tây Thiên, cô quyết định sẽ chọn một bộ đồ trang nhã, trang điểm thật xinh đẹp để trở thành “đối tượng hẹn hò” của bác sĩ Lục.

Dù sao cơm của anh cô cũng ăn rồi, phim của anh cô cũng xem rồi, nên cũng phải giúp đỡ anh thật nhiệt tình.

Đúng, Chu Sinh Sinh cô đây là một thanh niên vô cùng nghiêm túc của xã hội chủ nghĩa thời nay!

Tin nhắn của bác sĩ Lục đến đúng chín giờ sáng: Chu Sinh Sinh, nói cho tôi biết hôm nay là ngày gì, cô đã hứa với tôi điều gì còn nhớ không ?.

Hừm hừm hừm, mắt nhắm nặng, không biết gửi tin nhắn thì phải nói câu gì trước tiên sao. Quả nhiên là phong cách vốn có của bác sĩ Lục, không lịch sự gì cả.

Chu Sinh Sinh nhanh chóng nhấn lại: Nếu anh nói chúc tôi trung thu vui vẻ, không chừng tôi còn nhớ mình đã hứa gì với anh đấy.

Năm phút sau, bác sĩ Lục mới nhấn tin lại: Thời gian, địa điểm, tôi tới đón cô.

Cô coi như chẳng được được gì.

Cuối cùng bác sĩ Lục đành hẹn cô mười giờ sáng gặp nhau ở chỗ đầu phố lúc hai người tạm biệt hôm qua.

Chu Sinh Sinh mặc chiếc áo dạ cô thích nhất, tô màu son môi đã lâu rồi cô chưa từng dùng, chiếc áo dạ màu hồng nhạt trang nhã, cùng màu son môi là màu hồng đất dịu nhẹ.

Cô tháo mái tóc đuôi gà xuống, thả tung mái tóc ra sau vai.

Trong gương là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp dịu dàng, tự ngắm mình trong gương, cô không nhận được mà cong khóe miệng cười mỉm.

Sắp tới mười giờ, cô chuẩn bị xuất phát.

Trước khi Chu Sinh Sinh đi còn thông báo với Trịnh Tầm đang bước ra từ phòng phủ của mình, Trịnh Tầm còn đang móc di mắt, bất ngờ nhìn thấy Chu Sinh Sinh trang điểm lộng lẫy xuất hiện trước mặt mình, thì tay bỗng run lên, còn chọc đúng vào mắt mình.

“Mẹ nó, cậu ăn mặc hờ hang thế này định đi đâu hả?”

Chu Sinh Sinh nhìn thấy bóng mình trong mắt anh, và cũng nhìn thấy phản ứng cô mong muốn, thì tâm trạng bỗng tốt hẳn lên. Cô khẽ hát thầm, tiện tay gỡ chiếc áo khoác màu xám trên mắc áo rồi mới ra cửa.

Là con gái thì ai không thích xinh đẹp chứ?

Tuy thỉnh thoảng cô cũng tủi thân mà than thở, gương mặt này dù có xinh đẹp bao nhiêu đi nữa cũng không phải mặt cô, nhưng khi cô ngắm mình trong gương và nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của người khác, thì dù sao cô cũng rất đắc ý.

Cô bước từng bước chậm chậm trong con ngõ, rồi dần dần cô cảm thấy bầu trời tối hẳn đi, còn chưa tới mười giờ sáng, bầu trời đã đầy mây đen mờ mịt, cứ như mặt trời lúc lặn vậy.

Trái tim Chu Sinh Sinh bỗng đập thình thịch.

Bước chân chậm chạp không nhấc lên nổi nữa rồi.

Đi ra khỏi con ngõ, rồi đi một đoạn nữa là đầu phố sẽ xuất hiện ngay trước mặt rồi.

Cách đó không xa có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ ngay đầu đường, đó là nơi bọn họ đã hẹn nhau. Dù không nhìn rõ người đang ngồi trong xe là ai, nhưng cô cũng cảm nhận được, chắc chắn đó là vị bác sĩ xấu tính đang sốt ruột ngồi đợi cô trong xe.

Đùng đùng, tiếng sấm bỗng vang lên phía chân trời.

Bên tai là tiếng oán thán của mọi người đang vội vã chạy ngang qua người cô: “Trời lại sắp mưa rồi!”

Cô còn nhìn thấy một bà mẹ, dẫn theo một đứa bé tầm năm sáu bảy tuổi bắt đầu chạy: “Mau lên mau lên con, trời sắp mưa rồi, tí nữa dính mưa rồi lại bị cảm.”

Chu Sinh Sinh chôn chân đứng đó, ánh mắt không rời khỏi chiếc xe màu đen kia.

Khoảng cách giữa bọn họ giờ chỉ là mười bước chân mà thôi

Đi thôi, mày đã hứa với anh ấy rồi mà, trang điểm xinh đẹp thế này cũng chỉ muốn giúp anh ấy hoàn thành tâm nguyện của mẹ anh ấy mà thôi, vậy thì cứ tiến lên đi.

Tạch.

Một giọt mưa lạnh rơi tòm xuống trán cô, Cô từ từ ngẩng đầu nhìn trời, cả bầu trời tràn ngập mây đen, rồi bắt đầu thả những giọt mưa vốn đã ghim lại từ lâu nay mới có dịp bùng nổ.

Nước ngấm vào da đầu, một cảm giác nóng hổi dần dần xông lên não, cứ như có người đang đổ một chậu nước sôi vào người cô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thay Đổi Liên Tục

Lục Gia Xuyên ngồi trong xe, đây là lần thứ ba anh giờ tay xem đồng hồ.

10:00 AM.

Cô gái điên này, thầy giáo không dạy cô ta biết phải đến nơi hẹn đúng giờ sao?

10:15 AM.

Điện thoại Lục Gia Xuyên vang lên —— leng keng một tiếng, anh cầm điện thoại di động đang đặt trên ghế phụ, mở ra đọc tin nhắn.

Là cô gái điên kia gửi tới.

Nội dung tin nhắn như sau: ‘Xin lỗi anh, bác sĩ Lục, vì tôi có chuyện đột xuất nên hôm nay tôi không thể cùng anh về nhà ăn cơm được. Thực sự rất xin lỗi, hi vọng anh sẽ không giận tôi, tôi thật sự không phải cố ý hủy hẹn đâu, xin anh hãy hiểu cho tôi. Xin lỗi rất xin lỗi...’

Hiểu cho cô? Lục Gia Xuyên đọc xong tin nhắn, thì mặt tối đen, không lừng chừng mà gọi điện ngay cho cô.

Không có ai nhấc máy cả.

Được lắm, cô ta dám cho anh leo cây, giờ còn không dám nhận điện thoại của anh?

Khi Lục Gia Xuyên gọi một cuộc rồi một cuộc nữa, mà trả lời anh vẫn cứ là tiếng nhạc chuông lạnh lùng kia, thì dường như anh muốn bùng cháy luôn rồi. Anh thừa nhận bản thân mình rất nóng tính, nhưng giận đến mức này thì đây là lần đầu tiên.

Anh cảm thấy có chút buồn cười, sáng sớm mới dậy còn cảm thấy rất vui sướng, giờ nhìn người đàn ông ăn mặc chỉnh chu trong gương chiếu hậu kia trông thật nực cười.

Thậm chí anh không kiềm chế được mà nghĩ rằng, có phải Chu Sinh Sinh đang muốn trả thù anh không? Vì mấy lần trước anh đã khiến cô phải lúng túng và xấu hổ, nên cô mới bày ra trò này. Nếu không thì tại sao vừa vào trận cô đã bỏ chạy?

Cô nghĩ rằng chỉ với một tin nhắn thế này mà muốn đuổi anh đi sao?

Lục Gia Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đào ba kilomet quanh đây để tìm cô cho bằng được. Ha ha, chẳng trách đêm đó cô không chịu để anh đưa cô về nhà, hoá ra là vì kế hoạch định cho anh leo cây sáng nay, hơn nữa còn muốn anh không thể làm gì cô được!

Rầm —— Cửa phòng bên mở ra.

Chu Sinh Sinh từ từ đi ra khỏi wc công cộng, đứng soi mình trước tấm gương ngay phía bên ngoài.

Gương mặt xinh đẹp trẻ trung kia đã không còn nữa, thay vào đó, là gương mặt của một người phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, bên khóe mắt còn có nếp nhăn, và cả những vết tàn nhang lấm chấm trên mặt.

Cô vươn tay xoa xoa mặt, cảm rồi môi, mẹ nó, còn cả ria mép thế này! Cô tuyệt vọng nhắm chặt mắt, cảm thấy cả thế giới bỗng trở nên vô cùng bức bối và buồn bã [1].

[1]Gốc là ‘Bi thương ngược dòng thành sông, đây là tên một cuốn tiểu thuyết của Quách Kính Minh, nội dung kể về câu chuyện tình tàn khốc bi thương, kéo người ta vào sự u buồn, bức bối, đầy thương cảm.

Chiếc di động trong túi áo khoác rung lên liên tục, cô buồn bực tắt nguồn, rồi bất chấp tất cả chạy dưới cơn mưa to.

Có người tò mò đưa mắt nhìn cô, chắc hẳn là vì thấy một người phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi lại mặc chiếc áo khoác dạ hồng trẻ trung giả làm người trẻ. Cô có cảm giác mắt mình lại bắt đầu mờ rồi, nên càng chạy nhanh hơn, cũng chẳng thèm quay đầu lại mà hung dữ quát một câu: “Nhìn gì mà nhìn! Chưa thấy gái xinh bao giờ à?”

Choáng ngợp cả bầu trời là những giọt mưa lạnh buốt, và trái tim cô cũng thế.

Tất cả cảm giác thoải mái sung sướng đều trôi sạch theo cơn mưa bất ngờ này rồi, bao gồm cả quán cà phê đem đến sự ấm áp cho cô, rồi những người đồng nghiệp dễ thương, tất cả đều cùng gương mặt kia trở thành một phần quá khứ trong cô.

Toàn thân Chu Sinh Sinh ướt đầm đầy cửa mà vào, cô nhanh chóng đi tắm nước nóng, sau đó vui mình nằm trong chăn.

Trịnh Tầm vào phòng, chỉ thấy một ngọn núi nhỏ phía trong chăn.

“Chu Sinh Sinh.” Anh gọi cô.

“Tâm trạng tôi bây giờ đang không tốt, tốt nhất cậu đừng đến làm phiền tôi.” Cô cảnh cáo anh.

Thật ra không khó để nhận ra điều này, vài ngày qua tâm trạng cô rất tốt, cuộc sống cũng bình yên, Trịnh Tầm biết mấu chốt là gương mặt lại thay đổi rồi, nên cô nhất định sẽ không vui. Nhưng anh có thể làm gì được chứ?

Anh suy nghĩ, quyết định sẽ an ủi cô một chút.

Ho nhẹ hai tiếng, anh ngồi xuống bên mép giường: “Cậu nói xem đây cũng đâu phải lần đầu tiên cậu bị đổi mặt, phản ứng thái quá thế này có đáng không?”

“...”

“Gương mặt ấy đổi tới đổi lui, lúc đẹp lúc lại xấu, coi như lần này không đẹp cho lắm, thì lần sau rồi cũng sẽ đẹp, đúng không?” Anh dịu dàng nói lời an ủi cô, bản thân cũng bị chính mình làm cảm động rồi, thuận tiện anh vén chăn của cô lên, không ngừng roi lệ, “Mau, ra ngoài hít thở một chút đi, cậu cũng biết là dù mặt cậu có biến dạng kiểu gì đi nữa, tôi cũng —— “

Còn chưa nói chưa dứt, thì đập vào mắt anh là một người phụ nữ trên mặt đầy vết nhăn nhoe hoa tàn bướm nát, vô cùng khó nhìn, da mặt thì vàng như nghệ, bởi vì cách nhau quá gần, nên ngay cả những sợi ria mép trên môi rung lên, anh cũng nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Trịnh Tầm buông tay cọ cọ vào người mấy cái rồi lùi bước ra đến tận cửa, ngay lập tức chút dịu dàng săn sóc đã biến mất sạch không còn chút nào nữa.

Chu Sinh Sinh ngẩng gương mặt đáng thương nhìn anh, chờ đợi anh nói tiếp: “Cậu cũng làm sao?”

Trịnh Tầm nhìn chằm chằm gương mặt cô mấy giây, rồi trung ra vẻ mặt thương hại: “Mẹ nó, biến dạng thành thế này, thì mẹ tôi cũng không nói được lời an ủi nữa là.”

Thành phố Bắc rất ít mưa, một năm sau đó chỉ có ba trận mưa to, mà Chu Sinh Sinh cũng thay mặt ba lần.

Chỉ tiếc là bất luận thế nào cô cũng không thể trở về gương mặt xinh đẹp trẻ tuổi đó được nữa.

Gương mặt đầu tiên, cô trở thành người phụ nữ trung niên ria mép đầy quanh miệng, làm việc nửa tháng tại siêu thị. Cuộc sống bình thường không có gì đặc sắc, điều cô hy vọng duy nhất chính là trời mau mau mưa đi.

Gương mặt thứ hai dọa cô suýt nữa đứng tim mà chết, lần đầu tiên trong đời cô trở thành một bà lão bảy mươi tuổi, da dẻ nhăn nhoe, trong hai tháng trôi qua đó cô không dám cả soi gương.

Buồn cười nhất chính là chỉ có gương mặt cô thay đổi, tóc và cơ thể thì không thay đổi theo. Bởi vậy cô đành phải mua vài bộ tóc bạc giả trên taobao, cộng thêm vài bộ phụ kiện người già cho hợp với gương mặt, khiến mình hoàn toàn trở thành một bà lão từ đầu đến chân.

Bà lão Chu Sinh Sinh khi ra ngoài, đều sẽ có người nhường chỗ ngồi cho mình trên xe bus, ban đầu cô vẫn chưa quen với gương mặt này của mình, còn vô cùng phóng khoáng xua tay nói: “Cô cứ ngồi cứ ngồi đi, tôi đâu cần —— “

Nói được nửa câu, cô mới nhớ ra, bèn hạ thấp giọng ho khan hai tiếng mà nói: “À ừm, vậy thì cảm ơn cô nhé.”

Cô lúng túng đón nhận ý tốt của người phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi kia, ai bảo trong cơ thể cô là một cô gái hai mươi tư tuổi, nhưng gương mặt lại của một bà lão bảy mươi tuổi cơ chứ?

Lúng túng nhất là một lần đi trên tàu điện ngầm, cô đã sớm biết tàu điện ngầm của thành phố Bắc khá đông người, nhưng đây là lần đầu tiên cô dùng gương mặt bảy mươi tuổi đi chen chúc trên tàu điện thế này.

Khi tàu điện dừng lại ở những trạm dừng đông nhất thành phố, cô chịu trăm nghìn cay đắng vất vả lắm mới chen ra được đến cửa, nhưng lại cảm thấy trên đầu cô vừa có gì đó bị nhắc lên, đột nhiên trên đầu có cảm giác thật mát mẻ.

Cô có dự cảm không tốt, vừa giơ tay lên sờ thử thì ——

Mẹ nó, tóc giả rơi mất rồi!

Cô há hốc mồm quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ nhìn thấy bộ tóc giả màu bạc vừa nằm trên đầu cô giờ đang lung lay sau lưng một chàng thanh niên cao lớn, móc khóa balo của cậu ta kéo theo bộ tóc giả của cô đi rồi, mà cậu ta hoàn toàn không phát hiện ra, còn đang chen chúc đi vào khoang tàu.

Một giây sau, vô số ánh mắt trên tàu điện ngầm đột nhiên dính chặt lên mặt Chu Sinh Sinh.

Mọi chuyện là thế nào?

Bà cụ già bảy mươi tuổi gương mặt nhăn nheo, nhưng trên đầu lại là một mái tóc đen sáng bóng? !

Chu Sinh Sinh hét lên một tiếng, rồi chạy trời chết, lại không nhận ra ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh.

Vì vậy bà cụ bảy mươi tuổi không chỉ có bộ tóc dài đen sáng bóng, mà còn bước nhanh như bay...

Cũng vì gương mặt này, Chu Sinh Sinh không tìm được việc làm, ở nhà ăn chơi trác táng rỗng rã hai tháng trời. Trịnh Tầm ở lại quán bar điều chế rượu cả ngày lẫn đêm, chính là vì trả tiền thuê nhà cho hai người. Trong những ngày đó, anh chịu trách nhiệm trở thành chiếc cần câu com duy nhất của gia đình.

Một buổi tối nào đó lúc Chu Sinh Sinh về đến nhà, liền nhìn thấy Trịnh Tầm ngồi một mình bên bàn đang tính toán gì đó, cô liền lén lén lút lút đến gần xem, mới phát hiện ra trên giấy có viết:

Thịt chó năm một cân,

Chu Sinh Sinh chín hai cân,

Thịt chó một cân mười tệ,

Chu Sinh Sinh : ...

Hai chân cô nhũn ra, suýt chút nữa đã quỵ xuống gọi Trịnh Tầm một tiếng ông nội, cô đã ép anh đến đường cùng ngõ cụt rồi sao, đến mức anh còn định bán cả cô lẫn Romeo thế này?

Chu Sinh Sinh ngày ngày cầu, đêm đêm cầu, chỉ ngóng trông ông trời mau chóng mưa đi, nhưng ông trời cũng chẳng thèm để ý, đến lần mưa tiếp theo đã là tận hai tháng sau đó.

Hai tháng sau với gương mặt thứ ba, Chu Sinh Sinh trở thành một cô gái ba mươi tuổi, gương mặt cân đối.

Cô xin vào làm tạp vụ trong một văn phòng luật sư tư nhân, tuy chỉ là một nhân viên tạp vụ nhưng cô lại được dọn dẹp ở một nơi khá cao cấp.

Chỉ tiếc là tiệc vui chóng tàn, một ngày nọ khi cô đang cầm cây lau quét dọn ngoài hành lang, trong lúc vô tình liền nghe thấy một tiếng vang kỳ quái phát ra từ một căn phòng đang mở hé cửa.

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã theo bản năng nhìn xuyên qua khe cửa mà nhòm vào, liền nhìn vị luật sư Tô nổi tiếng nhất văn phòng này đang vui vẻ với một phụ nữ đáng người nóng bỏng trong góc tối. Người phụ nữ kia đi một đôi giày cao gót màu tím, trên gót còn dính những mẩu kim cương vụn nhỏ.

Mẹ nó, đau mắt quá!

Cô nhanh chóng quay người đi, vội vã đẩy chiếc xe dụng cụ lao công đi mau.

Tin tức về các luật sư ở sở nội vụ luôn rất nhanh nhạy, Chu Sinh Sinh nghe nói luật sư Tô gần đây có nhận một vụ án ly hôn, một Vương lão ngũ [2] tốt lấy một diễn viên nổi tiếng xinh đẹp, cuối cùng lại đau đớn phát hiện ra đời sống riêng tư của người đẹp này còn loạn hơn Phan Kim Liên [3], số nón xanh cô ta cho anh đội cộng lại còn khiến anh ta bỗng dưng cao thêm mười centimet.

[2] Vương lão ngũ – 石王老五: chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế.

[3] Phan Kim Liên: là người đàn bà đa tình và hiểm độc, giết chồng để ngoại tình và cũng là nhân vật trong truyện Kim Bình Mai của Vương Thế Trinh, đại diện cho phụ nữ phong kiến, không thể làm theo ý mình, muốn được giải thoát.

Vị vương lão ngũ kia đau lòng muốn chết, quyết định ly hôn, nhưng người đẹp kia không chịu —— “Anh nói tôi ngoại tình sau lưng anh? Không có chứng cứ nhưng muốn ly hôn sao? Ly hôn cũng được thôi, nhưng tài sản chúng ta chia đôi một người một nửa!”

Wương lão ngũ khóc lóc yêu cầu luật sư bên mình lấy ảnh ra cho cô ta xem, nhìn gương mặt trắng bệch trong chớp mắt của người đẹp kia anh ta liền quay đầu bỏ đi để lại chiến trường cho luật sư Tô giải quyết.

Anh còn cho rằng chỉ cần với đủ bằng chứng như trên thì anh có thể được phán quyết công bằng.

Cho đến khi Chu Sinh Sinh chứng kiến được chuyện đó trong phòng làm việc của luật sư Tô.

Cô đẩy chiếc xe dụng cụ chạy thật nhanh vào phòng nghỉ của nhân viên tạp vụ, nhưng dần dần cô nhận ra có chỗ nào đó không đúng... Đôi giày cao gót màu tím đính kim cương kia nhìn rất quen.

Cô nhớ hai ngày trước lúc quét dọn ở phòng nghỉ, trong lúc vô tình đã nghe thấy trợ lý của luật sư Tô tám chuyện cùng mọi người, cô ta nói là Vương lão ngũ đối với vợ mình tốt vô cùng, cam lòng vung tiền như rác mua những đôi giày kim cương nổi tiếng cả thế giới, chỉ vì muốn cô ta vui.

Nghe nói đôi giày cao gót kia có tên là Tường Vi Thời Cổ, nạm tới mười viên kim cương kuwait, bên cạnh đó là hàng trăm mẫu kim cương nhỏ, giá trị lên tới sáu trăm nghìn nhân dân tệ.

Một cô nàng liền hỏi: “Tôi chả tin, trên thế giới này còn có một đôi giày đắt cỡ đó sao?”

Cô trợ lý đắc ý lấy di động ra cho bạn mình xem: “Coi như hôm này cậu có phúc lắm mới được nhìn thấy nó đấy nhé. Thấy tôi thông minh không, lúc thấy đọc tài liệu, tôi đã lên chụp ảnh người phụ nữ kia lại, quan trọng là trong tấm ảnh đó cô ta cũng đi đôi giày kia.”

Chu Sinh Sinh chưa từng nhìn thấy đôi giày nào giá hàng trăm nghìn tệ thế này, nên cũng lập tức ngẩn ngơ tới hóng chuyện, vừa đúng lúc liền nhìn thấy đôi giày cao gót màu tím nhạt giá trên trời kia.

Đôi giày rất đẹp, nhưng thứ cho mắt cô kém cỏi, thực sự cô không thể hiểu được một đôi giày chỉ đi dưới chân thôi tại sao phải làm cầu kỳ tới mức đó, tiền lương của giai cấp phải cố gắng cả đời như cô thì bao giờ mới mua được, nhưng lại có những người có thể vung tiền như rác lãng phí để mua nó cho bằng được.

Giờ đây, cô nhớ lại đôi giày cao gót vừa nhìn trộm được ở phòng làm việc của luật sư Tô, nhất thời bỗng ngỡ ngàng.

Đôi giày kia là của vị Phan Kim Liên nhà Vương lão ngũ, mà luật sư Tô luật vốn là luật sư đại diện bên Vương lão ngũ, nhưng bây giờ anh ta đang làm bằng cùng người phụ nữ kia?

Thảm rồi, bằng chứng của Vương lão ngũ còn nằm trong tay luật sư Tô!

Nhớ tới cảnh tượng mấy hôm trước Vương lão ngũ còn vừa khóc lóc vừa kể khổ với Luật sư Tô, Chu Sinh Sinh do dự trong giây lát rồi cô quyết định hành động.

Cô đẩy cửa ra, nhìn hai bên hành lang không có một bóng người nào, rón rén từng bước đi về phía cửa phòng làm việc kia.

Làm chuyện xấu cũng không biết đường đóng chặt cửa lại, quả là thói đời bạc bối, lòng người tha hóa.

Chu Sinh Sinh vừa tự cảm thán bản thân mình quả là một thanh niên nghiêm túc, vừa chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì cảnh tượng trong căn phòng kia nhất định sẽ rất khó nhìn.

Cô lấy chiếc di động trong túi áo, bắt đầu quay video.

Không sao không sao không sao hết, Chu Sinh Sinh may có thể làm được. Cô hít sâu một hơi, tự nói với bản thân, cũng đâu phải may chưa xem phim người lớn đâu, lần này chỉ là bản ghi hình trực tiếp tại hiện trường thôi mà.

Trên màn hình, cặp nam nữ trong phòng vừa vật lộn kịch liệt trên mặt đất, vừa bàn luận về việc làm ăn xác thịt.

Chuyện bắt ngờ xảy ra là khi đang quay được nửa chừng, thì cô trợ lý đang từ tầng dưới đi lên, vừa đúng lúc nhìn thấy Chu Sinh Sinh đang quay trộm ngoài cửa. Cô nàng lớn tiếng quát: “Chu Nhiên, đang trong giờ làm cô không làm việc đàng hoàng, mà ngồi xỏm ở góc đó làm gì? Còn cầm di động chụp gì vậy! Có thứ gì đẹp sao?”

Chu Nhiên là tên trên chứng minh thư hiện tại của Chu Sinh Sinh.

Vì không thể lần nào tên cô cũng là Chu Sinh Sinh.

Hai người trong phòng đột nhiên tách nhau ra, vừa nghe thấy có người quay lên mình, luật sư Tô gào lên vừa vội vừa giận giữ: “Mau gọi bảo vệ, bảo vệ đâu? Giữ cô ta lại! Không được để cô ta chạy thoát!”

Hắn ta đang cố gắng kéo quần lên, chuẩn bị thu dọn xong sẽ chạy ra đuổi theo cô.

Chu Sinh Sinh cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên cô không thể đứng đó chờ người ta đến bắt mình, nên cô lập tức cầm chặt di động chạy về phía thang máy.

Cô trợ lý đuổi theo, luật sư Tô cũng đẩy cửa ra đuổi theo, vừa chạy vừa gào gọi bảo vệ, hai người trong phòng bảo vệ cũng nhanh chóng chạy ra, bốn người chạy trên hai dãy hành lang ngay sát bên cạnh Chu Sinh Sinh.

Cô quả là may mắn, vừa mới chạy đến thang máy, đã thấy cửa thang máy chuẩn bị khép lại, liền đâm đầu lên mình trong đám đông đang đứng chặn cả thang máy.

Cửa khép lại, người ngoài cửa tức đến nổi phôi ả nút bấm đứng lại, nhưng dĩ nhiên không thể mở cửa thang máy được.

Trong không gian nhỏ hẹp chật ních người, Chu Sinh Sinh đi từ tầng mười lăm bắt đầu xuống dưới.

Cô mặc đồng phục nhân viên tạp vụ, trái tim đập thình thịch liên hồi .

Mỗi một tầng, thang máy đều dừng lại để mọi người đi ra đi vào.

Chu Sinh Sinh biết nếu như đến tầng một, cô cứ ra ngoài thế này, nhất định sẽ bị bảo vệ chặn lại. Nếu bọn họ bỏ bằng thang bộ, hẳn là cũng bỏ đến tầng một rồi.

Làm sao bây giờ?

Khi thang máy dừng lại ở tầng bảy thì cô bỗng dưng chạy ra ngoài, phóng thẳng về phía phòng vệ sinh.

Trong lúc cô đang chạy, thì một cảm giác nóng rực quen thuộc từ da đầu bắt đầu từ từ lan tỏa ra toàn thân.

Chu Sinh Sinh ngạc nhiên, quay đầu nhìn ban công ngoài trời phía cuối hành lang, có một vài hạt mưa theo gió hất vào trong.

Trời mưa rồi?

Trong chớp mắt cô hoảng hốt, rồi ngay sau đó là mừng rỡ như điên.

Ha ha ha ha ha ha, rốt cục vẫn là ông trời có mắt mà! ?

Cô cảm điện thoại di động, vừa cười thật to rồi chạy vào phòng nghỉ cho nhân viên ngay gần đó, khép cửa lại, nhanh chóng cởi đồng phục của nhân viên tạp vụ.

Mấy phút sau, cửa phòng lại được đẩy ra lần nữa, một cô gái mặc áo khoác lông trắng che tay lên mặt đi đến trước gương, cô hít sâu một hơi, sau đó từ từ thả tay xuống.

Trong gương là một cô gái trẻ tầm hai lăm hai sáu tuổi, chân mày tựa viễn sơn [3], không mỏng không dày, môi như cánh hoa đào nở rộ. Cô nhìn mình trong gương, nhịp tim đập loạn trong khoảnh khắc ấy.

[3] Là kiểu mày này : thực sự ko tìm ra từ Việt nào, ai biết thì ý kiến hộ mình nhé ^^

Một giây sau, cô vui mừng cười phá lên, cả người như cánh bướm hồ điệp đập phàn phật lao ra khỏi phòng vệ sinh.

Tên khốn kiếp Trịnh Tầm kia đã mấy tháng rồi không dám nhìn thẳng vào mặt cô, giờ đây cuối cùng cô cũng được quay lại hăng ngửi gái đẹp lần nữa rồi, còn đẹp đến mức cả trai và gái đều yêu thể này, anh cứ chờ mà quỳ xuống đất dập đầu xin cô cho anh nhìn lâu hơn một chút đi, ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Siêu Nhân Sinh Sinh

Dưới đại sảnh tòa nhà, mấy tên bảo vệ theo sau luật sư Tô mặt tái xanh, đang đứng canh gác rất nghiêm ngặt trước cửa ra vào, cả bọn cẩn thận dò xét mặt mũi từng người đi ra đi vào tòa nhà.

Chu Sinh Sinh thả mái tóc đuôi ngựa xuống, trong nháy mắt cô đã trở thành người đẹp với mái tóc dài xõa ngang vai.

Không phải khuôn mặt vừa nãy, kiểu tóc cũng khác, quần áo cũng không phải .

Lúc đi ngang qua người luật sư Tô, cô nhận ra tất cả mọi người đều lén lút đưa mắt nhìn cô.

Nhưng không ai nhận ra cô cả.

Trong mắt bọn họ có ngạc nhiên, có yêu thích và ngưỡng mộ, chỉ riêng kẻ lén lút như trộm vật là cô đây thì không thể vui nổi.

Chu Sinh Sinh bình tĩnh đi ra khỏi tòa nhà, đội con mưa phún rẽ quặt sang con phố bên cạnh, rồi cuối cùng mới dám vất chân lên cổ chạy trốn.

Hôm ấy vẫn là một ngày đầu đông, gió bắc lạnh lẽo, mưa phùn triền miên. Hai bên đường phố là cảnh người qua lại vội vã, những chiếc ô đầy màu sắc được bật lên, trang điểm cho cơn mưa thành phố.

Cô chỉ mặc chiếc áo lông mỏng, ngay cả chiếc áo khoác giữ nhiệt cũng để lại trong tòa nhà, nhưng dường như cô lại không cảm thấy lạnh, bước chân càng chạy lại càng nhanh, vừa chạy vừa cười ha ha.

Một năm rồi.

Cô chờ ngày này rông rã tròn một năm rồi, cuối cùng cũng coi như được trở lại hàng ngũ xinh đẹp, trong tay còn nắm tội chứng của luật sư Tô và vị “Phan Kim Liên” kia. Không ngờ khi cô có ý làm việc tốt không cần người lưu danh, thì cũng đón chào gương mặt xinh đẹp khiến người khác ngưỡng mộ này.

Đây chẳng lẽ không phải niềm vui nhân đôi sao?

Nơi ngã tư đang sáng đèn đỏ, vô số xe cộ đang đỗ lại im lặng chờ đợi.

Bên trong chiếc xe màu đen đang đỗ sát ven đường kia, người đàn ông ngồi trên ghế lái chính im lặng nhìn ra cơn mưa phùn qua tấm kính phía trước. Trong xe có bật điều hòa nhưng hơi ngọt ngào, anh đưa tay ấn nút bấm trên cửa sổ, cửa kính xe từ từ hạ xuống, gió lạnh cùng mưa bụi cũng theo nhau mà vào.

Cũng cùng lúc đó truyền vào trong xe, còn có một giọng nữ đột ngột vang lên, là tiếng cười ha ha ha ha không ngấm được miệng lại, khiến cho vô số người qua đường liếc mắt nhìn cô.

Lục Gia Xuyên theo bản năng mà nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vỉa hè có một cô gái mặc chiếc áo lông trắng chẳng chút e ngại cười ha ha, vừa cười vừa chạy. Tiếng cười kia quá tự nhiên, tư thế chạy trốn khiến người ta nghĩ tới một đứa trẻ bất cần.

Anh nhú mày, hờ hững thu ánh mắt về.

Nhưng chỉ một giây sau, trong đầu bỗng lướt qua rất nhiều cảnh tượng, tựa như anh nhớ ra điều gì đó, bất giác lại quay đầu lại.

Trong quá khứ dường như cũng từng có người như cô gái kia, vừa cười vừa chạy, tiếng cười cũng thoải mái như thế, cứ như cả thế giới cũng chỉ có mình cô vậy. Cô mặc kệ mọi người xung quanh sẽ nhìn mình với ánh mắt thế nào, kinh ngạc hay cười nhạo, cũng hoàn toàn chẳng thêm liên quan đến cô.

Cô gái mặc áo lông trắng định chạy sang đường bên kia, nên cũng nhanh chóng chạy ngang qua xe anh, mang theo một cơn gió thoáng qua trong khoảnh khắc.

Đúng lúc này anh nhìn rõ được gương mặt cô.

Rất xinh nhưng không phải cô ấy.

Lục Gia Xuyên nhìn theo cô, hơi nhếch môi cười, đôi đồng tử đen bóng vẫn dõi theo bóng dáng người con gái đang chạy kia.

Phía sau vang lên tiếng còi xe inh ỏi, anh mới bất giác hồi hồn lại.

Đèn xanh sáng rồi.

Một năm qua rồi, nhìn cô lại khiến anh bỗng nhớ tới cô gái tên là Chu Sinh Sinh kia.

Lục Gia Xuyên giẫm chân ga, cảm nhận cơn gió lạnh ngoài cửa ủa vào.

Cô ấy cũng đã biến mất được một năm rồi. Sao anh có thể cho rằng cô sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt anh chứ? Ha ha, cho cô mượn một trăm lá gan, cô ta cũng không dám quay lại lòn vờn trước mặt anh ấy chứ.

Anh lại đưa mắt nhìn bóng lưng càng lúc càng xa trong gương chiếu hậu, anh chẳng nói chẳng rằng chỉ khẽ bĩu môi, thế mới nói thời đại này, đi đâu cũng gặp gái điên sao?

Khuôn mặt thay đổi khiến cuộc sống của Chu Sinh Sinh lại bước lên đỉnh cao một lần nữa.

Đêm đó, kẻ cuồng cái đẹp như Trịnh Tầm không nhúc nhích quỹ ngồi trên sofa cứ vuốt tay cô chứ chả thèm chơi game như ngày thường nữa.

Chu Sinh Sinh cười ha ha, ung dung thoải mái hỏi: “Cháu nội, mấy tháng trước cháu đối xử với bà thế nào hả ? Ngay cả liếc mắt nhìn bà một cái cũng không có, sau này thì đừng hòng nhìn mặt bà.”

Trịnh Tầm nói: “Không phải vì mấy ngày trước tôi quá bận, nên không có thời gian nhìn cậu lấy một cái sao? Hôm nay sẽ bù đắp lại hết.”

“Xi” Chu Sinh Sinh đẩy mặt anh ra, “Chỗ nào mát mẻ thì đến đó mà ở đi!”[1]

[1] : Ý chị là biến đi =))

Không ngờ trong nháy mắt Trịnh Tầm liền như chú chim nhỏ tiến sát lại gần mà gục đầu lên vai cô, hai mắt sáng rực: “Chỗ này là mát nhất rồi!”

Một giây sau đã ăn một cú của tuyển thủ Taekwondo đai đen.

Trịnh Tầm thích gái đẹp.

Chu Sinh Sinh không biết đây là tật xấu gì của anh, nhưng anh rất để ý hình thức bên ngoài, từ nhỏ đến giờ vẫn luôn như vậy. Cô nhớ lúc hai người còn học trung học, lớp cô có một nữ sinh, gương mặt rất ưa nhìn, nhưng tính cách không tốt cho lắm.

Trịnh Tầm rất thích nữ sinh đó, không nói đến chuyện toàn bộ tiền tiêu vặt anh đều lấy ra mua quà cho cậu ta, còn liên tục giúp đỡ cậu ta. Ví dụ như nếu cậu ta không làm bài về nhà, anh sẽ liệu lĩnh đưa vở của mình cho cậu ta nộp còn mình thì bị thầy giáo phạt đứng tấn ngoài hành lang. Hay như nếu cậu ta nói thêm bánh ngọt, anh sẽ tiết kiệm tiền ăn sáng của mình mà mua bánh ngọt cho cậu ta.

Sau đó nữ sinh kia nhận ra Trịnh Tầm thích mình đến “cuồng dại”, thì bắt đầu sai khiến anh làm càng nhiều chuyện hơn, ví dụ như để Trịnh Tầm trực nhật giúp cậu ta, trước buổi tự học buổi tối thì tới quây tập hóa mua đồ ăn vặt cho cậu ta, sau này còn phát triển thành vì cậu ta mà giúp cả đám bạn thân cậu ta luôn.

Khi đó Chu Sinh Sinh còn chưa trở thành anh em tốt với Trịnh Tầm, nhưng cô vô cùng khó chịu với nàng công chúa điện hạ điệu đà thích vênh mặt sai bảo người khác kia.

Một lần nào đó khi Trịnh Tầm lại đi làm chân sai vặt cho đám bạn của cậu ta, thì cô nghe thấy đám bạn thân của Tiểu công chúa nhao nhao hỏi: “Này này, hai người quen nhau thật đấy à?”

Tiểu công chúa ngăn người đáp: “Dĩ nhiên là không, các cậu đừng đoán mò.”

“Cậu cứ nói đùa, không phải cứ cậu có chuyện gì Trịnh Tầm đều theo đuôi làm giải quyết hộ cậu đấy à. Nếu hai người không phải đang hẹn hò, tự dưng cậu ta đối tốt với cậu như thế làm gì?”

Tiểu công chúa vô tội lắc lắc đầu: “Sao mà tôi biết được! Chắc vì cậu ấy là người tốt bụng.”

“Ha ha ha, ai cũng nhận ra cậu ta đang theo đuôi cậu!” Có một nữ sinh nháy mắt hỏi cô, “Cậu cho chúng tôi câu trả lời chính xác đi, cậu ấy có cửa không đây?”

Không ngờ Tiểu công chúa lại nghiêm túc nói: “Cậu nói gì vậy Lý Giai Giai, tuổi của chúng ta giờ có thể yêu đương à? Trịnh Tầm là người rất tốt bụng, cậu đừng suy diễn lung tung như vậy. Mẹ tôi nói rồi, nhiệm vụ bây giờ của tôi là chăm chỉ học hành, tương lai tôi sẽ đi du học nước ngoài, làm gì có thời gian mà suy nghĩ mấy chuyện vô vớ vẩn đó!”

Tuy cô nói rất nghiêm túc nhưng cũng không che giấu được chất giọng cao cao tại thượng trong đó, cứ như người khác đối xử tốt với cô ta là chuyện đương nhiên, cô ta là công chúa, nên nghiêm nhiên được hưởng gãi ngộ đặc biệt như vậy.

Có người nói vào phụ họa cô ta: “Cũng đúng, cậu chàng Trịnh Tầm kia, còn không biết ba ruột mình là ai, mà chẳng biết mẹ cậu ta lấy ai sinh ra cậu ta nhỉ. Nhà cậu thì gia giáo, ba mẹ một người làm kinh tế một người theo chính trị, hai người vốn không phải người cùng một thế giới rồi.”

“Hả? Trịnh Tầm không biết ba mình là ai sao?” Có người kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, nghe mẹ tôi kể, mẹ cậu ta chưa kết hôn đã sinh con, rồi dẫn cậu ta về đây, cũng không nói ba cậu ta là ai. Ba tôi còn bảo cậu ta là con hoang.”

“Được rồi được rồi, không nói nữa.” Tiểu công chúa lên tiếng, “Tí nữa cậu ấy về rồi, nếu cậu ấy nghe được những lời mấy cậu nói, thì sau này không còn người mua cơm tối cho các cậu nữa đâu đấy.”

Đám nữ sinh kia bắt đầu cười ha hả, còn lú ra lú rú bàn luận, không để ý một người bỗng đi về phía thùng rác trong góc lớp, hai ba giây sau đã xuất hiện trước mặt bọn họ, rồi đổ cả xô rác lên đầu Tiểu công chúa.

Một đồng rác rơi xuống che kín cả người cô ta.

...

Cả đám xôn xao hẳn lên, đợi đến khi hồi hồn lại, thì mới nhận ra người vừa làm chuyện đó chính là cô bạn Chu Sinh Sinh luôn cô độc một mình trong lớp không làm bạn với ai.

Tiểu công chúa rú lên một tiếng rồi kéo chiếc sọt rác xuống, tức giận đến mức gào lớn: “Chu Sinh Sinh cậu làm gì vậy!?”

Trên chiếc áo lông màu hồng nhạt đã dính đầy vết bẩn, toàn bộ rác bẩn trong sọt cũng rơi xuống người cô, tất cả chất đồng trên ghế ngồi của cô.

Chu Sênh Sênh cứ nhìn chăm chăm vào mặt cô ta, cong khóe miệng cười khẩy: “Chẳng tại sao cả, đơn giản là vì nhìn mặt cậu khó ưa.”

Tiểu công chúa nấc một tiếng rồi khóc òa lên.

Đám người xung quanh bắt đầu lên tiếng chỉ trích cô.

Chu Sênh Sênh không nói gì, chỉ nhặt chiếc sọt rác đang nằm lẩn lóc trên đất lên, ngẩng đầu nhìn quanh một vòng: “Trong các cậu có ai muốn thử nữa không?”

Tiếng ồn lập tức im bật.

Bọn họ đều là những “đứa con ngoan” của ba mẹ, chẳng ai ngỗ ngược không có ba mẹ dạy bảo như Chu Sênh Sênh. Dù cho trong lòng bọn họ không phục, cũng không dám mở miệng chọc điên cô nữa.

Chu Sênh Sênh cầm sọt rác lên, không nói một lời rồi đi về phía cuối lớp, cúi người đặt sọt rác vào bên trong góc lớp, vừa định ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một đôi giày đá banh vừa cũ vừa nát đang thập thò ngoài cửa.

Trịnh Tầm đang đứng đó, trong tay cầm một túi bánh mỳ.

Cô đứng thẳng người dậy, đối diện với anh.

Anh không nói lời cảm ơn, chỉ cười tủm tỉm đi vào lớp, dường như hoàn toàn không biết chuyện vừa xảy ra.

Cô cũng không nhiều lời, vừa đi ngang qua người anh để định ra ngoài, thì bất thành lĩnh anh giữ chặt lấy cổ tay cô.

Chu Sênh Sênh quay đầu lại khó hiểu mà nhìn anh.

Trịnh Tầm cầm túi bánh nhét tất vào lòng cô, cười tí mắt nói: “Cho cậu tất đây.”

Cô im lặng hồi lâu rồi chau mày hỏi: “Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.” Anh nhại theo giọng điệu vừa nãy của cô nói với Tiểu công chúa, nhún nhún vai, “Nhìn cậu vừa mắt thôi.”

Sau đó hai người họ liền trở thành anh em tốt.

Chu Sênh Sênh không phải người thích tò mò chuyện của người khác, cô đã là anh em tốt với Trịnh Tầm rất nhiều năm nay rồi, cô biết anh thích cái đẹp, bất luận là nam hay nữ, anh cũng sẽ lựa chọn thứ đẹp nhất, nhưng từ xưa đến giờ cô cũng không hỏi anh lý do là gì.

Có những câu hỏi không nên tìm kiếm câu trả lời, cũng có những vết sẹo mãi mãi không thể khơi ra.

Vì thế tối nay, cô chỉ lẳng lặng mà vắt hai chân, nhìn Trịnh Tầm ngắm mình với gương mặt si mê, sau đó không nhận được, từ từ nhấc chân mình lên cao hơn.

Chẳng vì gì cả, chỉ là cô muốn khoe chân thôi mà.

Vừa đối gương mặt mới, mắt cô liền bị nhiễm trùng.

Thuốc tiêu viêm trong ngăn kéo cũng không còn nữa, Chu Sênh Sênh mắt lơ mơ tìm xột xoạt đồ nghề trong tủ để chuẩn bị đeo kính sát trùng tám độ, rồi mặc áo khoác tới bệnh viện mua thuốc.

Lúc đeo kính thì cô hơi do dự, bên tai lại vang lên giọng nói lạnh lùng của ai kia.

Nhớ tới vị bác sĩ hung dữ kia, cô không nhận được cong khóe miệng cười mỉm, cuối cùng vẫn không sợ chết mà đưa thấu kính lồng vào mắt.

Từ ngày cô cho Lục Gia Xuyên leo cây tới bây giờ đã được một năm rồi, trong thời gian đó cô trải qua ba gương mặt của phụ nữ trung niên và cũng từng đi ngang qua bệnh viện thú y mấy lần, nhưng không nhìn thấy mặt Lục Gia Xuyên lần nào.

Cô đoán anh đã quay về bệnh viện rồi.

Sau đó cô tới bệnh viện, cô cũng lấy hết can đảm chạy đến khoa mắt tìm hiểu một chút. Quả đúng như dự đoán, chủ nhiệm khoa mắt cuối cùng vẫn phải xin bà nờ bà nội đem tám tấm biển tám chữ vàng mời bác sĩ Lục về bệnh viện.

Cũng chẳng hiểu tại sao, khi trở thành người phụ nữ trung niên với gương mặt già nua nhăn nheo, thì cô không có chút dũng khí nào đến gặp mặt anh. Nhưng hôm nay khi đã có một gương mặt trẻ trung xinh đẹp thế này, thì bỗng nhiên cô lại có một suy nghĩ thật táo bạo.

—— Cô thật sự muốn biết Lục Gia Xuyên còn là vị bác sĩ hung dữ như một năm trước, hay có phải anh vẫn kiêu ngạo như muốn sánh vai với mặt trời

nữa không.

Vừa nghĩ như vậy, bước chân cô đã nhẹ bẫng hơn hẳn, cô quyết định lên xe bus rồi sẽ tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bỗng Nhiên Gặp Lại

Chu Sinh Sinh không gặp bác sĩ Lục trong phòng khám mắt.

Chuyện làm ăn ở bệnh viện luôn đắt hàng như bán thịt ngải chợ vậy, cô tới khoa mắt lấy số, phải xếp hàng chờ rất lâu, nhưng cuối cùng vào đến cửa, thì mới nhận ra người đang chờ cô kia cũng không phải Lục Gia Xuyên.

Chắc vì cô quá tin vào suy đoán của mình, nên cho rằng chỉ cần bước vào phòng khám, tất nhiên sẽ gặp vị bác sĩ vừa hung dữ lại hết lòng vì bệnh nhân kia.

Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng kia cười ngắc đầu hỏi cô: “Không vào sao, em cứ đứng sững người ngoài đó nhìn gì vậy?”

Không thể nói được là tại sao, Chu Sinh Sinh đứng đó cầm chặt tờ giấy ghi số thứ tự của mình, bỗng nhiên lại không muốn bước vào nữa.

Cô lấy thuốc kháng sinh xong, liền dứt vào túi áo ra khỏi phòng khám rồi đi vòng vòng xung quanh, cuối cùng lại quyết định sẽ về nhà.

Còn tưởng rằng chỉ cần trở nên xinh đẹp, thì có thể quay lại gặp anh lần nữa rồi.

Cho dù anh mãi mãi không biết cô gái với gương mặt khác hoàn toàn này chính là Chu Sinh Sinh người đã cho anh leo cây, thì cô cũng vẫn kiên trì, nhất định phải đợi đến khi trở nên xinh đẹp mới dám xuất hiện trước mặt anh.

Bởi vì cô biết.

Cô biết cô chính là Chu Sinh Sinh, dù có biến dạng thế nào, thì trong xương cô vẫn là cô trước sau như một.

Ngày hôm nay trời rất đẹp, có rất nhiều bệnh nhân đang nằm viện điều trị tập trung ngoài bãi cỏ tắm nắng.

Chu Sinh Sinh đi ngang qua bãi cỏ, rồi hướng thẳng về phía cửa chính, thì bất thành linh bỗng nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Cách đó không xa có người đang đẩy xe lăn, ngồi trên xe lăn là một cô bé tầm mười lăm mười sáu tuổi, còn người đẩy xe mặc chiếc áo blouse trắng, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, đôi mắt đen bóng sáng rực.

Ánh mặt trời ấm áp như miếng bơ tan chảy, lan tỏa khắp cả người anh, biến vị bác sĩ toàn thân màu trắng kia cũng trở nên vàng rực ấm áp.

Người kia không phải Lục Gia Xuyên thì là ai?

Bước chân của cô thoáng ngừng lại, đứng tại đó không nhúc nhích.

Một năm không gặp, không ngờ anh chẳng thay đổi chút nào so với suy nghĩ của cô.

Không, thật ra cũng có một chút.

Chu Sinh Sinh nhìn anh đẩy xe lăn cho cô bé kia chậm rãi đi trên bãi cỏ, vẻ mặt dịu dàng, là sự dịu dàng cô chưa từng thấy ở anh bao giờ.

Cảm giác ấy như dòng chảy êm ả của tháng ba, hay đóa hoa nở đầu cành tháng tư vậy.

Cô bé kia ngẩng đầu nhìn anh: “Bác sĩ Lục, em có lời muốn nói với anh.”

Cô vẫy vẫy tay với anh, anh nghe theo cúi người xuống, ghé sát lỗ tai lại gần cô.

Nào ngờ cô bé bỗng nhiên dang hai tay ôm chầm lấy cổ anh, dịu dàng nói: “Bác sĩ Lục, giờ em xin tuyên bố, từ nay về sau anh là của em đấy nhé!”

Anh bật cười, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, rồi lại đứng thẳng người dậy: “Em đơn phương tuyên bố thế này, có hỏi ý kiến của tôi chưa?”

“VẬY RỒT CUỘC ANH CÓ ĐỒNG Ý KHÔNG ĐÂY?”

Anh im lặng một lúc, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu: “Tôi cũng có chuyện cần tuyên bố, em có muốn nghe không?”

Cô bé gật đầu liên tục.

Một phút sau, vị bác sĩ trẻ tuổi ung dung nói: “Tôi tuyên bố em vẫn có quyền được theo đuổi tôi.”

Rõ ràng là từ chối, nhưng cô bé kia lại cười ha ha, sau lưng là ánh mặt trời vàng rực, mà vị bác sĩ cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự dịu dàng hiếm có.

Một lát sau, cô bé kia lại thở dài, ngưỡng mộ nhìn những người đang đi đường kia, từ từ nói: “Nhưng mà bác sĩ Lục này, em cũng muốn được bước đi như họ.”

Chợt nghe được những lời ấy, anh liền ngừng cười, im lặng một chút, một phút sau lại chẳng nói chẳng rằng mà dang tay ra, cúi người xốc cô bé từ xe lăn đứng dậy.

“Ôm cổ tôi.” Anh nói như vậy, thái độ ung dung, hai tay nắm chặt lấy cánh tay gầy yếu của cô, đồng thời để hai chân cô dẫm lên mu bàn chân anh.

Trên bãi cỏ xanh mướt ấy, một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đỡ toàn bộ sức nặng của cô bé, gần như anh đỡ lấy hai tay cô, từng bước từng bước giúp cô “bước đi”.

“Như thế này, có tính là nguyện vọng được thực hiện rồi không?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Cô bé cười ha ha, trong mắt không giấu được niềm vui sướng: “Thấy chưa, bác sĩ Lục, em biết trong lòng anh có em mà!”

Anh cũng bật cười cùng cô, còn vừa cười vừa nói: “Thật là trẻ con mà.”

Khoảnh khắc đó, Chu Sênh Sênh quên đi bản thân mình, quên mất mình đang đứng đâu cùng mọi người đi qua xung quanh.

Hóa ra cô không hề biết vị bác sĩ Lục đỡ dẫn cũng có lúc dịu dàng như vậy, từ trước đến giờ thỉnh thoảng một hai lần cô mới thấy anh tốt bụng, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy anh thể hiện sự tốt bụng đã cất giấu thật sâu trong lòng mình thế này.

Cô không đi tới chào hỏi anh, chỉ đứng đó nhìn bác sĩ Lục đẩy cô bé rời khỏi bãi cỏ, quay lại khu nhà lớn bệnh viện, rồi mới một mình đi về.

Vị bác sĩ dịu dàng trên bãi cỏ xanh hôm nay chắc hẳn chính là người đàn ông với nụ cười mỉm bước ra từ tấm ảnh cô đã từng nhìn thấy.

Sau khi trở nên xinh đẹp thì lá gan cũng to hơn hẳn.

Chu Sênh Sênh do dự mãi, cuối cùng vẫn to gan cầm chứng minh thư mới Trịnh Tầm làm cho cô quay lại quán cà phê khi xưa, nơi cô đã từng làm một năm trước.

Đi tìm việc quanh một vòng, thì trong lòng cô vẫn tâm tâm niệm niệm về nơi này.

Ban đầu cô còn có chút lo lắng, dù khuôn mặt này đã thay đổi, thì trong sâu thẳm cô vẫn là Chu Sênh Sênh mà.

Nhưng cô nhanh chóng cảm thấy yên lòng, bởi vì anh quản lý, Đông Đông, Hoàn Tử, và Tiểu Kim, tất cả mọi người đều vẫn ở đây, bọn họ vẫn vây quanh soi xét cô, rồi ai cũng khen cô xinh đẹp, nhưng không ai nhận ra cô là Chu Sênh Sênh cả.

Vừa thờ phảo một hơi, nhưng trong lòng cô lại có chút cảm giác khó chịu.

Ngày hôm đó, Hoàn Tử vẫn theo thường lệ hướng dẫn cô mọi ngày phải làm những chuyện gì, phải làm thế nào. Trong tiệm này tất cả mọi người đều rất thân thiện, vì thế mới nói hai ba câu thì mọi người đã coi cô là người nhà rồi.

“Cậu vào đúng lúc thật, cuối cùng qua hai mươi tám cái xuân xanh, thì anh quản lý cũng đã thoát ế rồi. Để tỏ lòng chúc mừng, anh ấy quyết định tặng tiền lương cho chúng ta!” Hoàn Tử ghé sát vào tai cô thì thầm.

Chu Sênh Sênh quay đầu nhìn anh quản lý chẳng gầy đi lạng lạng thịt nào, rồi lại nhớ đến năm ngoái ngày nào anh cũng cưỡi BMW cương quyết đòi đeo cô về, thì không nhận được mà nở nụ cười.

Tốt rồi, cuối cùng anh ấy cũng tìm được người nguyện ý ngồi chiếc xe BMW của mình rồi.

Chỉ là khi người bạn gái nhỏ của anh xuất hiện trong quán, thì bầu không khí bỗng trở nên quái lạ.

Theo yêu cầu của anh quản lý, “những người không liên quan đều phải biến mất”, thì mọi người đều trốn sau quầy, chỉ để lộ nửa cái đầu lên để nhìn lên.

Chu Sinh Sinh cong khỏe miệng, nhìn gương mặt đẹp đến mức camera 360 cũng chẳng là gì này, thì dụi dụi mắt: “Là tôi nhìn nhầm hay là bạn gái của anh quản lý thật sự rất đẹp?”

Phản ứng của những người còn lại cũng chẳng khác Chu Sinh Sinh là mấy.

Hoàn Tử: “Trông chả có lý tạo nào, độ xứng đôi của hai người đó bằng không, rốt cuộc là tại sao lại yêu nhau?”

Đồng Đồng: “Anh quản lý cũng có bạn gái xinh thế kia, thì tôi rốt cục cũng có dũng cảm theo đuổi Lưu Diệc Phi rồi.”

Tiểu Kim im lặng một lúc rồi mới phát biểu: “Mấy người có nghĩ là, vì chúng ta lúc nào cũng trêu đùa bảo anh ấy chẳng cô nào thèm, nên anh ấy mới tức lên thuê bữa một cô về, để chặn miệng chúng ta, nhằm cứu vãn lòng tự ái của mình không?”

Bốn người tụm lại một chỗ xôn xao bàn tán, chỉ khi nhìn thấy cô bạn gái xinh đẹp kia bỗng nhào tới thom lên má anh quản lý, thì tất cả những suy đoán kia mới biến mất.

Chắc hẳn tình yêu chân chính thì chẳng cần lý do nào để giải thích, nhìn hai người vốn không thể nào thuộc về nhau, vậy mà bọn họ có thể gặp nhau và yêu nhau như vậy.

Chu Sinh Sinh rất cảm động.

Sau đó cô mang theo cảm xúc kích động ấy, theo lời thần xui quỷ khiến mà chạy tới bệnh viện vài lần.

Càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái hơn chính là, tại sao bác sĩ Lục đang yên đang lành ở khoa mắt, thì lại sang khoa xương chăm sóc cho một cô bé?

Cô lén lút chạy tới hỏi thăm vị y tá Trần cô quen lúc còn chưa bị đổi mặt, y tá Trần là người rất nhiều chuyện, nhất định cũng biết được ít nhiều.

Đúng như dự đoán, y tá Trần lập tức hỏi ngược lại: “Ý cô là cô bé nằm ở giường bệnh số 25 đó hả?”

Chu Sinh Sinh: “Tôi cũng không biết con bé ấy nằm giường nào, nhưng hôm trước có thấy bác sĩ Lục đẩy xe lăn đưa con bé đi tản bộ ngoài bãi cỏ trong giờ làm.”

“Vậy thì là giường 25 rồi.” Y tá Trần hơi do dự rồi nhỏ giọng nói, “Chuyện này chỉ mình cô biết thôi nhé, đừng có nói với ai đấy. Con bé giường 25 bị ung thư xương giai đoạn cuối, tế bào ung thư đã di căn ra toàn thân rồi. Con bé còn nhỏ tuổi đã bị bệnh này, nên nó không chịu điều trị, sau đó không biết làm sao vừa gặp bác sĩ Lục, thì là hết thích anh, muốn theo đuổi anh ấy.”

“...” Tại sao cô không biết bác sĩ Lục bỗng nhiên được yêu thích như vậy chứ?

Y tá Trần nói tiếp: “Ban đầu bác sĩ Lục chẳng thèm quan tâm đến con bé, sau đó ba mẹ giường 25 mới đi xin anh, họ nói con bé bệnh nặng. Ai nói nó cũng không chịu làm hóa trị, còn làm loạn đòi về nhà, may mà có bác sĩ Lục, nên nó mới đồng ý tiếp tục ở lại bệnh viện tiếp nhận hóa trị.”

Chu Sinh Sinh: “Sau đó bác sĩ Lục bắt đầu hẹn hò với con bé hả?”

“Con bé còn chưa đủ tuổi nữa là, bác sĩ Lục không điên tới mức đó đâu!” Hiếm khi y tá Trần ra mặt nói đỡ giúp bác sĩ Lục thế này, “Anh ấy chỉ muốn cô vũ con bé đó thôi, thỉnh thoảng lúc rảnh, anh ấy sẽ đẩy xe đưa nó đi tản bộ, nói chuyện với con bé.”

Xem ra một năm cô biến mất, dường như đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện đây, ngay cả y tá Trần cũng bắt đầu nói hộ bác sĩ Lục rồi!

Sau hôm đó cứ vài ngày cô lại tới bệnh viện, mà chẳng biết lý do là gì, rõ ràng cô là thanh niên đang tràn đầy nhiệt huyết lăn lộn kiếm tiền mưu sinh, tại sao lại dành chút thời gian nghỉ ngơi ít ỏi tới bệnh viện nhìn trộm hai người kia chứ?

Mười ngày, nửa tháng, rồi một tháng. Số lần tới bệnh viện ngày càng tăng, tất nhiên cô cũng càng được chứng kiến nhiều chuyện hơn.

Ví dụ như khi bác sĩ Lục đeo ống nghe giúp cô bé kia nghe nhịp tim: “Nhịp tim có vẻ không bình thường.”

“Đương nhiên rồi, chẳng biết ai đang đứng trước mặt em đây, lại còn gần thế này nữa!” Cô bé nói rất đồng điệu.

Ví dụ như khi bác sĩ Lục đứng trước giường bệnh, nghiêm mặt nói: “Uống thuốc nào.”

“Nhưng nó đắng lắm.” Cô bé chau mày, đau khổ nói, “Nếu không, em uống xong anh tặng em một nụ hôn ngọt ngào nhé?”

Bác sĩ Lục: “...”

Có rất nhiều lần Chu Sinh Sinh đứng cách đó không xa mà thầm cười, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang cười vì chuyện gì, kỳ quái, người đang nói chuyện là bọn họ chứ không phải cô, người ngoài cuộc như cô tại sao lại đứng một bên mà cười thầm chứ?

Mãi đến giữa tháng mười hai, cô lại lén lén lút lút chạy tới bệnh viện sau giờ tan làm, vừa cười tủm tỉm vừa đi tới phòng bệnh của cô bé số 25.

Trong phòng bệnh trống rỗng, không có một bóng người.

Cô đoán hai người chắc hẳn lại ra bãi cỏ tản bộ, giờ thì ra đó làm gì nhỉ? Mặt trời cũng đã xuống núi rồi, ra đó hứng nắng hoàng hôn sao?

Chu Sinh Sinh buồn bực xoay người đi được mấy bước, thì bỗng nhiên phát hiện có chỗ nào đó không đúng, vừa quay đầu lại, liền nhận ra trong phòng bệnh có sự thay đổi... Ga trải giường hình chữ nhật cũng không còn, đồ dùng sinh hoạt cá nhân hàng ngày trên bàn nhỏ kia cũng không còn nữa.

Cô có dự cảm không tốt, nhưng lại không dám tin vào điều đó, lần quần trước quầy y tá do dự một lúc lâu, mãi đến khi máy cô y tá nhìn cô với ánh mắt ngoài hành tinh, cô mới dám mở miệng hỏi: “Bệnh nhân giường số 25...”

Sau đó là im lặng một chút.

Cô y tá lắc đầu một cái, nói: “Con bé qua đời rồi.”

“...”

“Ba ngày trước, con bé qua đời rồi.”

Chu Sinh Sinh sững sờ đứng đó như kẻ mất hồn, ngay cả cô cũng không biết mình đã đi đến khoa mất tự lúc nào. Cô biết phòng làm việc cá nhân của bác sĩ Lục ở đâu, đi qua dãy hành lang dài dằng dặc, thì cô theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn sang bức tường bên cạnh.

Trên phông nền màu xanh nước biển nhàn nhạt.

Vị bác sĩ mặc áo sơ mi trắng dường như trở nên thật ấm áp giữa một vùng tuyết trắng, hòa tan trong cái phông nền màu xanh nhạt kia.

Anh khẽ cười, không để lộ chút cảm xúc dư thừa, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lông mày là lông mày, mắt là mắt, bất cứ điểm nào trên gương mặt anh cũng thật đẹp, vừa sống động lại rất dịu dàng.

Kỳ quái, rõ ràng anh chẳng phải kiểu người ấm áp gì, nhưng lại có gương mặt dịu dàng đến vậy.

Cô nhìn đến ngây người, vì vậy cũng quên mất phải đề ý xung quanh, mười phút sau, có một người vừa bước ra từ văn phòng liền chẳng mấy khó khăn mà nhận ra cô đang đứng đó, mà kỳ lạ nhất là cô gái kia đang đứng ngắm ảnh anh đến đờ người cả ra.

Dường như cô khá quen, là một cô gái rất xinh, chỉ nhìn qua gò má anh cũng biết điều đó.

Anh đã từng gặp cô ở đâu sao?

Lục Gia Xuyên suy nghĩ một chút, lại chẳng có manh mối gì cả.

Ánh mắt bình tĩnh, đôi đồng tử đen bóng, nhưng dường như lại có cảm giác nóng rực, đột nhiên khiến Chu Sinh Sinh bưng tỉnh. Cô hoảng hốt, vội vàng không dám nhìn vào bảng giới thiệu thông tin bác sĩ nữa. Cô vừa quay đầu liền chạm vào mắt anh, lồng ngực dường như có gì đó vừa nổ tung, tay chân luống cuống.

Cô nhìn ảnh của anh, lại không ngờ rằng chính chủ đang đứng trước mặt cô đây...

Anh chỉ cách cô vèn vèn vài bước chân, bác sĩ Lục đứng trước cửa phòng làm việc, vừa thấy cô xoay đầu lại, hai ánh mắt chạm nhau, cứ như có ánh điện chớp lên vậy, anh bỗng nhớ ra lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Hôm đó trời mưa rất to, có một cô gái điên chạy ngang qua xe anh, trên miệng là nụ cười ha ha ha, giống y như đúc cô nàng Chu Sinh Sinh của một năm trước.

Anh nhìn cô, hơi chau mày: “Cô tìm tôi có việc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Ngọc Đẹp Quỳnh Dao

Cô...cô thì có chuyện gì chứ?

Trong lòng Chu Sinh Sinh gào thét điên cuồng, vắt hết óc mới nghĩ ra cái cớ: “Tôi, tôi không khỏe lắm.”

Đúng rồi, vào bệnh viện thì vì lý do gì?

Đĩ nhiên là có bệnh rồi.

Cô dần bình tĩnh lại.

Bác sĩ Lục tiến lại gần cô, nhìn cô chăm chú, giọng điệu cũng có vẻ ung dung: “Không khỏe chỗ nào?”

Cô theo bản năng mà che ngực: “... Tim không thoải mái.”

Đây là sự thật.

Tim cô đập nhanh quá, thật kỳ lạ mà.

Lục Gia Xuyên đứng ngay sát cô từ cong khoe miệng, khẽ cười một tiếng: “Thật không tiện, hình như cô đi nhầm khoa rồi. Đây là khoa mắt, khoa tim ở tầng hai tòa nhà bên cạnh.”

Chu Sinh Sinh: “...”

Trong lòng cô đang có hai phe giao chiến rất kịch liệt, lý trí nói nếu một người bình thường, trong tình huống này phải nói lời xin lỗi, ra về mình thật sự đã đi nhầm phòng rồi rời khỏi đây mau.

Nhưng cuối cùng cô lại không nhin được, lúc đang chuẩn bị bỏ chạy thì chợt dừng chân, quay người lại dè dặt hỏi anh: “Bác sĩ Lục, anh... anh có khỏe không?”

Câu này không phải một người xa lạ đi nhầm khoa nên hỏi anh mới đúng.

Chút ý cười trên môi Lục Gia Xuyên cũng biến mất, trong mắt anh hơi lóe sáng, anh im lặng một chút, rồi mới lạnh lùng nói: “Cám ơn cô đã quan tâm, tôi rất khỏe. Xin hỏi cô là ——”

Cô cuống quýt xua tay: “Tôi... tôi chỉ là người tới thăm bệnh, thi thoảng có thấy anh và cô bé giường 25 đi cùng nhau, chuyện của hai người... hai người khiến tôi rất cảm động, vừa nãy tôi có nghe nói... vì vậy...”

Cô hoảng loạn luống cuống tay chân đứng đó, nói liên tục một hồi rồi đỏ mặt, cúi đầu dè dặt nói với anh: “Xin lỗi, bác sĩ Lục, là tôi vô duyên quá.”

Cô thực sự rất vô duyên.

Như một kẻ ngốc thể hiện mình là một kẻ cuồng theo dõi vậy.

Ngay cả khi Chu Sinh Sinh bước ra khỏi cửa bệnh viện, giẫm lên chút nắng ấm cuối ngày đông lạnh, thì cô cũng không thể hồi phục lại tinh thần mà cứ ừ ừ cúi đầu bước đi.

Cô còn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy hai người đó ở bên nhau là một tuần trước, hôm đó cô cũng đến bệnh viện vào lúc hoàng hôn sắp tắt như hôm nay, cô bé giường 25 ghé vào tai anh thủ thi gì đó, anh hơi ngẩn người, rồi cúi xuống ôm lấy cô.

Hoàng hôn mùa đông, ngoài cửa sổ là mây mù mờ mịt, chút ánh nắng chiều ít ỏi như nhuộm cả một vùng trời thành màu vàng cam.

Hai người trong phòng cứ ôm nhau như vậy, vừa hạnh phúc lại thật bình yên.

Chu Sinh Sinh nhớ tới cảnh đó bao nhiêu lần, thì vẫn luôn cảm thấy đó là cảnh tượng chỉ trong phim mới có, nào ngờ kết cục của câu chuyện này cũng giống như phim vậy, thật khiến người ta đau lòng. Mỗi lần bước vào bệnh viện là cô lại lén lút đi nhìn trộm hai người họ, cho dù bọn họ vốn không biết người qua đường như cô này là ai, nhưng cô lại biết rõ trái tim mình đang có cảm giác thế nào.

Khi cô nhìn thấy bác sĩ Lục ngắm cô bé giường số 25 với ánh mắt đủ khiến người ta chết chìm trong đó.

Khi cô nghe thấy anh liên tục động viên cô bé: “Em phải kiên cường nhé.”

Khi cô nhìn thấy bọn họ ôm nhau trong cái lần cuối cùng ấy, rõ ràng là hai người chẳng có quan hệ gì, cũng không có tình yêu nam nữ, nhưng đó lại là thứ tình cảm ghi lòng tạc dạ khiến người ngoài cuộc như cô đây cũng không nén nổi mà đắm chìm trong đó.

Chu Sinh Sinh như người mất hồn đi ra khỏi cửa bệnh viện, vừa nhìn thấy ngoài cửa có một quán tạp hóa và giải khát, bỗng nhiên cô lại không nhin được, đi tới mua một hộp sữa nóng, rồi lại lợc cộc chạy vào khoa mắt.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của bác sĩ Lục, cô thở hổn hển đặt hộp sữa bò nóng trước mặt anh.

“Bác sĩ Lục, uống một chút đồ nóng thì tâm trạng sẽ khá hơn đấy!”

Nói xong, cô cũng mặc kệ anh có thái độ gì, liền ba chân bốn cẳng mà bỏ chạy.

Chu Sinh Sinh xin thề, đây là lần đầu tiên trong đời cô làm chuyện ngớ ngẩn thế này!

Cô cũng không có ý gì khác, chỉ là thương bác sĩ Lục vì mất đi cô bạn gái nhỏ, sợ anh đau lòng quá độ mà thôi.

Lúc Chu Sinh Sinh quay lại quán cafe, thì tấm biển open treo trên cửa tiệm đã được quay sang mặt closed. Cô ngạc nhiên, giờ mới bảy giờ thôi mà, không phải quán cafe của bọn họ luôn mở đến chín giờ tối mới đóng sao?

Hơn nữa nào có chuyện quán đã đóng mà cửa còn chưa khóa ?

Cô đẩy cửa bước vào, sau đó phát hiện có chỗ nào đó là lạ. Phía sau quầy có người đang khóc, tiếng khóc kia khiến người ta nổi hết da gà, nghe mà hoảng hồn.

Chu Sinh Sinh tiện tay nhấc chiếc ghế ở gần mình nhất, rồi khế tiến gần phía quầy, nhón người lên nhìn đồng thời giơ cao chiếc ghế trong tay ——

Sau đó khi cô đang định ném một thật mạnh thì chợt ngừng tay.

Vì người đang ngồi sau quầy khóc nước mắt tuôn rơi như mưa kia chính là anh quản lý.

Nhận ra trên đầu mình có cái bóng nào đó, anh quản lý mặt đầy nước mắt liền ngẩng đầu lên, vừa nhìn cái ghế trong tay Chu Sinh Sinh thì sợ đến mức lăn vãi cái vào bên trong gầm quầy: “Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng dùng vũ lực!”

“Không phải chứ em nói này, với khuôn mặt này của anh quản lý, không chừng đánh xong còn tốt hơn không đánh, tiện thể đi phẫu thuật thẩm mỹ luôn.” Chu Sinh Sinh đặt chiếc ghế sang một bên, ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm người đang nằm trong gầm quầy, “Sao tự dưng anh lại khóc thế này?”

Cô không nhắc tới chuyện đó thì vẫn ổn, vừa nhắc đến thì người vốn bị cô dọa sợ đến ngừng khóc nay lại bắt đầu thút thít nghẹn ngào: “Không, không sao cả, sao em quay lại quán làm gì ? Anh bảo ... bảo mọi người về sớm rồi, em cũng vậy đi ...”

Chu Sinh Sinh sao có thể bứt áo phूं phàng ra đi chứ? Vậy chẳng phải chả có chút nghĩa khí làm người nào sao? Cô nghiêm túc nhìn thẳng mặt anh quản lý mắng: “Không sao? Không sao mà anh khóc như cha chết mẹ chết thế này à?”

“Cái gì mà như cha chết mẹ chết?” Anh quản lý có chút mơ màng.

“Là kiểu khóc như cha mẹ qua đời ấy.” Chu Sinh Sinh kiên trì giải thích.

“Cô mới khóc như cha chết mẹ chết ấy, cả nhà cô như vậy thì có ! ! !” Anh quản lý quả nhiên nổi điên rồi. Một phút trước còn khóc khóc lóc lóc như đóa bạch liên hoa vạt vĩa trong gió, giờ đây đã hóa thành cây nắp ấm hứng dừ chỉ chờ lao tới con mồi rồi.

Chu Sinh Sinh kéo anh ra ngoài, rồi lôi hai cái ghế tới: “Em đang nói chuyện rất nghiêm túc đấy.”

Ý là, anh cứ yên tâm mà tâm sự.

Trong quán không bật đèn, chỉ có hai ngọn nến được thắp sáng trên bàn, anh quản lý nhìn cô một lúc, yên lặng ngồi trên ghế bên cạnh cô, vừa khóc thút thút vừa kể.

Anh bị đá, bị trêu đùa, bị đánh.

“Anh quen cô ấy trong Liên minh huyền thoại, cô ấy nói lối chơi của anh rất ngẫu, muốn cùng anh đi đường dưới [1], nên anh đã kết bạn và giúp đỡ cô ấy. Em biết đấy, hiếm khi nào chơi game mà gặp được con gái, cô ấy còn chủ động muốn chơi game cùng anh nữa, dù ngạc nhiên vô cùng nhưng anh vẫn đồng ý luôn.”

[1] Đường dưới – BOT : Chỉ trong đường BOT mới chơi được hai người một đội còn các đường khác chỉ được chơi 1 người, ý là bà này nhờ anh quản lý dẫn mình chơi để thăng cấp khôn vãi.

“... ngạc nhiên gì chứ.”

“Anh mua cho cô ấy thiết bị, mua cho cô ấy bùa, nửa tháng sau hai bọn anh gặp mặt . Lúc ấy anh rất sợ cô ấy chê anh...” Anh quản lý chần chừ một lúc rồi mới dè dặt tâm sự, “Chê anh béo quá.”

Chu Sinh Sinh: “Đều là người nhà cả, lúc anh kể chuyện có thể dừng ngại ngừng như con gái vậy được không?”

“Đều là người nhà cả, anh đã khó chịu vậy rồi, em có thể đừng thêm dầu vào lửa nữa được không ? ! ! !” Anh quản lý quát lên, rồi lại dịu giọng xuống ngay được , “Nhưng anh vừa gặp cô ấy, thì không ngờ cô ấy lại xinh đến vậy, dễ thương lắm nhé, ngoại trừ Sona và Morgana [2], bình thường anh chưa từng gặp cô gái nào xinh như thế —— “

[2] Hai nhân vật nữ xinh đẹp có chức năng hỗ trợ các xạ thủ trong LMHT, trên Sona – dưới Morgana

“Đâu phải, anh suy nghĩ lại thật kỹ đi.” Chu Sênh Sênh chỉ chỉ vào mặt mình, “Ồ đây này, nhìn nó rồi suy nghĩ thật kỹ xem, có phải anh để sót ai rồi không?”

“Con mẹ nó, anh thật sự muốn đánh chết cô đấy!”

“...”

Sự thực chính là, anh quản lý thì móc tìm móc phổi ra cho cô ta, mà hóa ra cô em gái xinh đẹp đó chỉ là con nhỏ hám giàu, bám theo anh quản lý cửa tiệm cà phê này, để lừa anh mua cho cô ta vô số thiết bị trong game, ngoài đời cũng trắng trợn tiêu xài tiền của anh mà ăn uống sang trọng.

Còn chưa tới một tháng, cô em gái đó đã cầu được một vị quan đốc xây dựng, nên tất nhiên cậu chủ nhỏ quán cà phê không còn là gì cả.

“Cô ấy là mối tình đầu của anh...” Anh gạt nước mắt, nghẹn ngào khóc thút thít, “Nhưng cô ấy đã anh thì thôi đi, tại sao còn chê anh là tên mập đáng chết, không biết tự nhìn mình trong gương chứ? Cô ấy nói kiểu người như anh, cả đời này chắc chỉ có cô gái nào bị mù chứ chẳng ai thèm yêu anh, chấp nhận anh. Nói xong cô ấy liền bỏ đi xem phim với tên quan đốc kia, rõ ràng mấy hôm trước cô ấy còn bảo muốn đi xem ‘Bác sĩ quái dị’ với anh, vậy mà giờ còn bảo anh là tên béo đáng ghét anh đi tìm nơi mát mẻ nào mà chết đi.”

Người anh quản lý run lên bần bật: “Cô ấy còn mang chiếc vòng tay gia truyền của mẹ anh đi luôn, đó là món quà dành cho vợ anh, nếu mẹ anh biết chắc sẽ đánh chết anh mất.”

Chu Sênh Sênh nhìn gương mặt sáng sủa của anh quản lý, còn cả những vệt nước mắt chảy dài trên má, thì khề thờ dài, cầm chiếc khăn lông đặt trên bàn đưa cho anh.

Anh lau mặt một lượt, sịt hết nước mũi, giọng vẫn thút thít nói: “Cảm ơn em...nhưng nhờ em lần sau nhớ lấy cho anh cái khăn sạch... đừng lấy khăn lau bàn cho anh lau mặt thế này.”

Chu Sênh Sênh bật cười.

Ngốc, thật là ngốc mà. Nhưng có thể sống một đời vô lo vô nghĩ thế này thì có sao chứ? Mà béo thì cũng làm sao?

Cô ngừng cười, chậm chạp nói rõ từng chữ với anh quản lý: “Trước giờ em không thấy anh giống tên béo đáng chết tí nào.”

Anh quản lý ngẩng đầu nhìn cô, nước mắt lưng tròng.

Ánh mắt Chu Sênh Sênh rất kiên định: “Rõ ràng anh là một anh béo kiên cường lạc quan tràn đầy sức sống!”

Anh quản lý lao tới bóp cổ cô.

Chu Sênh Sênh hắng giọng nói: “Anh xem, đây không phải minh chứng cho nhận xét của em à? Anh đã từ một anh béo đáng chết trở thành một anh béo nổi giận vô cùng sống động mà.”

Cô đã thay đổi được cảm xúc của anh quản lý, từ đau lòng vì thất tình đã trở thành hừng hực lửa giận. Sau một hồi khuyên can đủ đường, cuối cùng anh quản lý cũng ngừng khóc, tâm trạng ổn định lôi con BMW của mình mà về nhà.

Chu Sênh Sênh nhìn bóng dáng anh biến mất phía cuối con đường, lúc này mới xoay người chặn một chiếc xe taxi: “Chú à, đi cho cháu tới rạp chiếu phim Hoa Vũ.”

Cuộc đời của cô vốn không dừng chân ở nơi nào đó quá lâu. Đối với cô mà nói mọi người đều là khách qua đường, và đối với mọi người mà nói cô cũng chính là như vậy. Nhưng trong cuộc sống cười ngửa xem hoa ấy, thỉnh thoảng cô cũng may mắn gặp được vài người đối tốt với mình. Khi cô không có gì cả thì bọn họ cũng chẳng ngại ngần đưa tay về phía cô kéo cô đứng dậy. Dù cô không có ‘Báo Chi Dĩ Quỳnh Dao’ [3], nhưng lại có một trái tim tuyệt đối trân thành và một con người tràn đầy nghĩa khí.

[3] Đầu chi dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao: Mộc đào người tặng ném sang, Quỳnh dao ngọc đẹp mang ra đáp người – Trích từ bài thơ ‘Mộc qua 2’

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Thế Giới Thật Nhỏ

Lục Gia Xuyên không phải người thích đi xem phim, dù sao những nơi như rạp chiếu phim này cũng không thích hợp với kẻ FA như anh. Ở đó toàn

những cặp đôi yêu nhau, mùi chua thối của tình yêu còn có tác dụng hủy diệt mạnh hơn loại súng 2.5pm trong game để chế.

Nhưng trên đường về nhà sau khi tan làm, chỉ mới đi được nửa đường thì chả hiểu sao anh lại quay đầu xe, đi về phía rạp chiếu phim.

Trong mấy ngày vừa qua, các bác sĩ y tá trong khoa mắt bỗng dành sự quan tâm đặc biệt đến anh.

“Bác sĩ Lục, anh có khỏe không?”

“Bác sĩ Lục, đừng quá đau lòng.”

“Không sao đâu, anh đã làm tất cả những gì có thể rồi, dù sao sống chết cũng có số cả, anh cũng không có cách nào giúp con bé nhiều hơn được.”

...

Thật ra anh không yếu đuối như bọn họ tưởng tượng, cô bé giường bệnh 25 đối với anh rất đặc biệt nhưng dù sao con bé cũng là một bệnh nhân. Anh đã làm bác sĩ bao nhiêu năm nay rồi, sao có thể không hiểu những đạo lý mà một bác sĩ cần biết?

Chẳng qua Lục Gia Xuyên cảm thấy có chút mệt mỏi, trong trái tim có nơi nào đó bỗng trở nên thật trống vắng.

Thôi đi, tới rạp chiếu phim thì rạp chiếu phim, tự ngược bản thân thế này, nói không chừng còn có thể kích thích tế bào yêu đương nghèo nàn bẩm sinh từ trong bụng mẹ của anh cũng nên.

Bộ phim anh xem lần này là một bộ phim hollywood với đạo diễn là người Hoa, nội dung bộ phim kể về những cuộc chiến giữa các quốc gia. Phim có hay không thì anh cũng chẳng biết, dù sao cũng chỉ để giết thời gian mà thôi. Trước khi vào xem phim anh còn mua một bịch bỏng ngô. Đi xem phim mà cũng nên ra đáng xem phim mới đúng, con người anh vốn làm việc luôn rất cẩn thận.

Chỉ tiếc là anh không thích ăn mấy thứ đồ ngọt dễ ngán này, sau khi kết thúc bộ phim, thì trong hộp còn hơn nửa số bỏng ngô.

Kết thúc bộ phim là lúc tám giờ rưỡi tối, anh bước ra khỏi phòng chiếu phim.

Rạp chiếu phim ở trên tầng cao nhất của khu trung tâm thương mại, ngay bên cạnh là một trung tâm giải trí, người ra người vào, ồn ào náo nhiệt. Lục Gia Xuyên mới đi mấy bước, bỗng nhiên anh nhìn thấy ai đó rồi liền đứng lại.

Cách đó không xa trước máy gấp thú, có một cô gái trẻ tuổi đang gấp thú, cô mặc chiếc áo bông trắng nhìn rất quen mắt, nhìn một bên gò má kia, lại càng quen hơn.

Là cô ấy sao?

Cô gái điên cười ha ha không coi ai ra gì đi ngang qua xe anh hôm đó sao.

Hơn nữa, sáng nay cô còn đứng nhìn chằm chằm tấm ảnh của anh, sau đó còn mang một hộp sữa bò đến văn phòng anh, đặt xuống bàn không nói không rằng rồi bỏ chạy.

Người con gái đang đứng trước máy gấp thú, đầu tiên là buộc mái tóc đuôi ngựa rồi hất ra sau, sau đó cô dồn hết sức lực, hôn đồng xu trong tay một cái, rồi đút vào máy gấp thú.

Tay trái thuần thục, thao tác điêu luyện, ánh mắt dính chặt lấy cần gấp thú kia.

Ngắm trúng mục tiêu xong, cô ấn nút bấm bộp một cái.

Cần gấp thú thả chính xác xuống một đồng thú bông phía dưới, gấp lên một con thỏ hồng.

Một phát là trúng.

Những đứa trẻ đang vây xung quanh cô, vô cùng phấn khởi cổ vũ cô liên tục, vừa thấy con thỏ được gấp lên, vô số bàn tay nhỏ giơ lên nhao nhao đòi quà.

“Cho em cho em đi!”

“Chị gái em nữa!”

Cô quả là hào phóng, vô cùng hào hứng tiện tay đưa con thỏ kia cho một đứa bé trong đó rồi đắc ý nói: “Cứ cầm lấy đi, chị sẽ gấp cho từng đứa một.”

Những bàn tay nhỏ kia lập tức móc hết số tiền còn sót lại trong túi mua xèng, xin cao thủ ban tặng cho thú bông.

Cô nhận lấy xèng chơi game, xắn tay áo lên, đứng thế trung bình tấn, rồi lại bắt đầu tiếp tục gấp thú.

Lục Gia Xuyên ngẩn người, đột nhiên có cảm giác cảnh tượng này thật quá quen thuộc.

Anh đứng ở đó không di chuyển, trong đầu lại hiện ra cảnh một năm trước, là người con gái không chào mà đi còn cho anh leo cây... Chu Sinh Sinh thì phải, tại sao giờ đâu đâu quanh anh cũng là bóng dáng cô vậy?

Đang nhìn cô, thì đám người lại ủa ra từ một phòng chiếu phim khác, chắc hẳn bộ phim ‘Bác sĩ quái dị’ vừa kết thúc.

Cô gái đang đứng giữa đám trẻ bỗng nhiên đứng thẳng người lên, đưa nốt xèng cuối cùng trong tay cho một đứa trẻ nào đó, rồi đẩy đám đông xung quanh ra và đi về hướng cửa rạp chiếu phim.

Lục Gia Xuyên đứng lì bên cạnh không nhúc nhích, vẫn cứ nhìn cô chăm chú.

Cô nhìn bốn phía xung quanh, vì đám người hơi nhỏ, nên chỉ có thể nỗ lực nhón chân lên tìm kiếm ai đó trong đám người.

Một phút sau, cô liền tìm ra rồi.

Một đôi nam nữ tay trong tay thân thiết theo dòng người đi ra, cô gái trang điểm khá đậm, tuổi vẫn còn khá trẻ, còn người đàn ông kia thì bụng phệ, tầm tuổi trung niên.

Bóng người nhỏ kia đi thẳng về phía họ, đứng chặn trước mặt hai người mà nói một câu: “Trả đồ đây.”

Cô gái kia không hiểu gì nhìn cô chằm chằm: “Đồ gì cơ?”

“Vòng tay.” Ánh mắt cô nhìn thẳng vào cổ tay cô ả, lặp lại lần nữa, “Trả vòng tay La Tín Dương tặng cô ngay cho tôi.”

Nghe được ba chữ “La Tín Dương”, sắc mặt cô gái kia lập tức trở nên khó coi: “Tôi không biết cô đang nói gì! Tiểu thư ả, cô nhận nhầm người rồi sao?”

Rồi cô ả lòi nhanh người đàn ông bên cạnh đi thẳng.

Cô gái nhỏ không bỏ cuộc lại một lần nữa đứng chắn trước mặt bọn họ, không nói hai lời kéo ống tay áo cô nàng kia lên, một chiếc vòng tay bằng hồng ngọc nạm vàng cứ thế mà xuất hiện dưới ánh đèn sáng rực trong rạp chiếu phim, thứ ánh sáng chói mắt kia cứ như lời chế nhạo ai kia thật lạnh lùng.

“Trả vòng tay lại cho tôi.” Cô gái nhỏ nghiêm mặt cất giọng lạnh lùng nói rõ từng chữ, “Cô thích đùa giỡn tình cảm của người khác, lừa người ta mua một đồng trang bị trong game cho mình, những chuyện đó thì tùy cô. Nhưng chiếc vòng này là món đồ gia truyền mẹ người ta để lại cho con dâu tương lai nhà họ, cô còn tham lam muốn giữ chặt không buông, thử nói xem có lý không?”

Sắc mặt cô gái kia đen xì, lời tay người đàn ông bên cạnh khốc lóc thảm thiết: “Anh nhìn cô ta xem, cô ả điên này không biết từ đâu tới, ăn nói lung tung! Đây là đồ cưới mẹ em cho em, em cũng chẳng đùa giỡn tình cảm của ai bao giờ?”

Về mặt người đàn ông trung niên có chút lúng túng, ông ta nhìn đám người xung quanh đang liếc nhìn họ, ho khan hai tiếng: “Vị tiểu thư này, tôi thấy chắc là cô nhận nhầm người rồi? Đây nhất định là hiểu lầm thôi.”

Cô gái nhỏ kia chẳng thèm đếm xỉa đến ông ta, chỉ trừng mắt lườm cô ả kia, trên mặt hiện rõ vẻ thiếu kiên nhẫn: “Cô trả hay không trả? Tôi nề mặt cô, chỉ bảo cô trả lại vòng tay. Còn nếu như cô không muốn giữ lại mặt mũi cho mình, vậy thì tôi sẽ kể hết mọi chuyện cho ông ta biết.”

Cô ả kia hoảng hồn, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cô đây là quản đốc cô ta mới câu được, tuy gương mặt chẳng mấy ưa nhìn nhưng được cái là có tiền. Cô không cam lòng gả cho ông ta khiến người khác chê cười, nhưng chơi bời với ông ta vài ngày, kiếm được chút chút cũng tốt rồi. Giờ mới đào mỏ được bao nhiêu đâu, sao có thể để người khác làm hỏng chuyện tốt của cô chứ?

Nhưng nhìn chiếc vòng trên cổ tay, cô ta lại không nỡ, chiếc vòng tay bằng hồng ngọc nạm vàng nặng chịch này, vừa nhìn đã biết là khối tiền rồi.

Cô ta nghĩ thật nhanh, vài giây sau đã nghĩ ra một kế.

“Phải, đây là món quà bạn trai cũ của tôi tặng, nhưng đồ đã tặng rồi còn có đạo lý đòi lại hay sao?” Cô ta nói rất hùng hồn, rồi định kéo bạn trai mình rồi đi.

“Cô đứng lại.” Cô gái nhỏ kia nhanh chóng giữ chặt lấy tay cô ả.

Nào ngờ vừa nắm tay cô ả lại thì cô ta chẳng nói chẳng rằng vuron tay kia định cho cô một cái tát.

Cô gái nhỏ nhanh tay lẹ mắt né kịp, nên không bị trúng cái tát này, cú đánh chỉ lướt nhẹ qua trán. Một giây sau, cô kéo mạnh lấy cổ tay cô ả kia, dùng một đòn mạnh kéo cô ta qua ngang vai, đập rầm một cái khiến cô ta ngã xuống đất.

Cô ả kia khóc lóc ré lên một tiếng sợ hãi: “Cứu mạng với, đánh người! Cướp đồ rồi!”

Đám người xông xao hấn lên, người đàn ông trung niên ngồi xổm xuống tay chân luống cuống an ủi bạn gái: “Thiên Thiên, em sao rồi? Có bị thương chỗ nào không?”

“Anh bị mù sao? Cô ta đánh em... cô ta dám ra tay đánh em đó! Anh còn không mau đánh cô ta cho em?” Cô ả gào lên như điên.

Người đàn ông như vừa bị kích thích, đứng dậy tiến tới định cho cô một đòn.

Không giống với phụ nữ, ông ta cao to khỏe mạnh, tứ chi phát triển, đứng bên cạnh một cô gái nhỏ như cô, quả thực chính là trứng chọi đá. Khi ông ta giơ tay lên, ống tay áo cũng căng phồng cả lên.

Chu Sinh Sinh còn chưa kịp ra tay.

Chẳng phải vì đã lâu cô không đánh nhau, nên tay hơi cứng, mà là vì trong khoảnh khắc ấy bỗng xuất hiện một người chắn trước mặt cô, rồi anh kéo cô lùi lại phía sau, tay kia thì giơ lên nắm chặt cánh tay người đàn ông đang lơ lửng trên không trung kia.

Cánh tay mạnh mẽ ấy cứ đứng giữa không trung như vậy không nhúc nhích. Người đàn ông kia muốn dùng sức đẩy anh, gân xanh nổi hết cả lên, nhưng vẫn không thoát khỏi được cánh tay ấy.

Trong giây phút ấy cô ngăn người nhìn anh.

Trước mắt cô, cánh tay giúp cô chặn nắm đấm của người đàn ông trung niên kia lại rất săn chắc, ngón tay thon dài tinh tế, từng đốt ngón tay gọn gàng rõ ràng, dưới ánh đèn neon sáng trắng, quả thật giống thứ ánh sáng lỏng lẻo của khối ngọc thạch đang từ từ tỏa ra.

Ống tay áo rất sạch, không dính một chút bụi bẩn nào, lên trên chút nữa là một bên tay áo khoác màu đen.

Chu Sinh Sinh ngẩng đầu nhìn người đang đứng chắn trước mặt mình, há miệng, không thể thốt nên lời.

Cô chỉ có thể nhìn thấy sau gáy Lục Gia Xuyên, trong đầu đang vang lên suy nghĩ, má ơi, tại sao cái gáy của bác sĩ Lục cũng có thể đẹp gấp tám lần người bình thường thế kia?

Không không không, là mười phần mới đúng. Hai phần còn lại dành cho kiêu ngạo.

“Làm sao, muốn đánh nhau à?” Tiếng cô ả ồn ào, “Được, mấy người định bắt nạt chúng tôi phải không, định cướp đồ phải không? Bảo vệ đâu? Bảo vệ ở đâu?”

Lục Gia Xuyên bóp chặt cánh tay người đàn ông đến mức đỏ hết cả lên, lúc này anh mới chịu thả tay ra.

“Ông định đánh phụ nữ sao?” Anh khẽ thốt ra một câu như vậy, thái độ hững hờ, âm cuối hơi nhấn.

Chu Sinh Sinh nhìn thấy bảo vệ sắp tới đây, nên không muốn rắc rối, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống nắm lấy tay cô ả kia, tuốt mạnh một cái, lời luôn chiếc vòng trên cổ tay cô ả ra.

Cô ả kia đương nhiên liều mạng giãy dụa né tránh, nhưng Chu Sinh Sinh là ai chứ?

Từ nhỏ cô đã được mệnh danh là thiếu nữ siêu nhân, nữ Kim Cương biến hình, siêu Xayda... Mọi biệt danh quái dị vô duyên kiểu thế này, đều do cái mệnh của Trịnh Tầm gây ra.

“Đi!” Cô mặc kệ cô ả đang gào khóc thảm thiết kia, kéo vội lấy tay Lục Gia Xuyên chạy nhanh về hướng thang máy.

Đến khi chạy vào trong thang máy, Chu Sinh Sinh vẫn chưa buông tay anh ra.

Lục Gia Xuyên giật giật tay về, tuy nhiên lực tay cô rất mạnh, nên anh không thể làm gì khác hơn là mặt tỉnh bơ chọc chọc vào ngón tay cô gỡ từng ngón tay ra, rồi mới rút tay về.

Lúc này cô mới bắt giác phản ứng lại: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi anh.”

Lục Gia Xuyên cúi đầu liếc nhìn cổ tay mình, cũng bị cô bấm đỏ nguyên một vòng rồi, cô gái này lấy đâu ra nhiều sức như vậy chứ?

Rồi cô nghiêm túc cúi đầu nói cảm ơn anh: “Cảm ơn anh bác sĩ Lục, nếu ai thấy chuyện bất bình cũng rút dao tương trợ như anh, thì xã hội này đã trở thành nơi tuyệt nhất quả đất rồi.”

... nói tào lao.

Anh liếc cô một cái, ánh mắt chuyển sang chiếc vòng cô đang cầm trên tay: “Cô ta lừa tình lấy cái vòng này của cô à?”

“Đâu có! Tôi không phải —— tôi thích đàn ông 100%!” Mặt cô đỏ bừng cả lên, dứt nhanh chiếc vòng tay vào túi áo khoác, “Cô ta lừa gạt tình cảm của bạn tôi.”

“Vi thể là cô thấy chuyện bất bình đã rút dao tương trợ?”

“Đúng.”

“Bạn cô là đàn ông à?”

“Đương nhiên!”

Lục Gia Xuyên bật cười chế nhạo, chậm chạp nói: “Nếu anh ta là đàn ông, tại sao phải để một cô gái như cô chạy tới đây đòi công bằng cho mình chứ? Cô có biết đôi phương có hai người không hả, cô thì chỉ có một mình, lại còn là một cô gái nhỏ yếu đuối. Trước khi hành động cô chưa từng suy tính đến hậu quả sao?”

Giọng anh gay gắt mang theo điệu dạy dỗ.

“Tôi có đai đen Taekwondo!” Chu Sinh Sinh không phục nói.

“Ồ, hóa ra là tôi giúp nhầm người rồi. Vừa nãy tôi không nên giúp cô chặn đòn làm gì, cứ đứng ngoài nhìn người có đai đen Taekwondo sẽ tự giải quyết nguy hiểm thế nào, vật lộn với người đàn ông kia thế nào.”

Vật... vật lộn?

Hóa ra Chu Sinh Sinh hiểu sai rồi.

Nhưng cô cũng chỉ hơi chần chừ rồi nhanh chóng phản bác: “Nếu như anh không đỡ giúp tôi, tôi cũng có thể chặn đòn lại ngay lập tức, tuyệt đối sẽ không để ông ta làm bậy. Ai bảo anh đứng ra chặn giúp tôi làm gì?”

Tại sao anh lại giúp cô?

Trong thang máy, không gian nhỏ kín mít, chỉ có ánh sáng từ chiếc đèn neon ngay phía trên.

Lục Gia Xuyên cúi đầu nhìn cô, hai mắt chạm nhau.

Đôi đồng tử kia đen bóng lại sáng rực như những con đom đóm trong bầu trời đêm, càng bay càng cao, càng bay càng xa, khiến người ta không thể nhìn rõ được.

Chu Sinh Sinh hơi sốt sắng.

Một giây sau, cô nghe thấy anh thân nhiên hỏi: “Kỹ thuật gấp thú của cô khá tốt, tự luyện à?”

Trong lòng cô bỗng căng thẳng.

Anh...anh nhìn thấy cô rồi sao?

Keng —— thang máy dừng lại ở tầng một.

Một đám người nhanh chóng đi vào, bọn họ chen nhau ra ngoài.

Trong vài giây ngắn ngủi, cũng đủ để Chu Sinh Sinh tìm ra lời giải thích hợp lý. Cô cười tít mắt ngẩng đầu nhìn anh, nói rất tự tin: “Tất nhiên là khá rồi, tôi đã từng theo học thầy ở trung tâm giải trí đấy!”

“Học thầy nào?” Anh truy hỏi.

“Một chị gái làm việc ở trung tâm giải trí, chị ấy gấp thú lợi hại lắm đó. Tôi chưa hỏi tên chị ấy bao giờ, có điều mọi người gọi chị ấy là chị Chu.” Chu Sinh Sinh cười vui vẻ trêu đùa anh, “Sao vậy, bác sĩ Lục cũng hứng thú với trò gấp thú này à? Tôi nói này, người đẹp trai như anh, dựa vào cái mặt này cũng đủ chinh phục phái nữ rồi, trò gấp thú này chỉ dành cho mấy anh mặt mũi bình thường, đánh phải dựa vào chút kỹ xảo này mà thu hút phái nữ thôi.”

Bác sĩ Lục :’...’

Bọn họ ra khỏi cửa lớn trung tâm thương mại, từng cơn gió đêm đông lạnh lẽo thổi, lướt qua gương mặt khiến người ta có cảm giác bóng râm, cứ như một cơn dao sắc xẹt qua vậy.

Lục Gia Xuyên không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía trước, bỗng chốc tim anh đập loạn.

Cô gái họ Chu, làm việc ở trung tâm giải trí?

Anh nhếch khóe miệng cười nhạt.

Con mẹ nó thế giới này nhỏ quá rồi, đến mức mà cả một năm nay anh cũng chưa từng gặp lại cô lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đại Chiến Tin Nhắn

Lục Gia Xuyên lái xe đưa Chu Sênh Sênh về nhà.

Thật ra anh cũng không muốn nhiều chuyện, nhưng ngoài trời đang là mùa đông giá rét, cô lại là con gái, vừa đúng lúc anh lái xe, nên cũng tiện đường đưa cô về.

Chu Sênh Sênh biết ơn nói cảm tạ anh cả đường về nhà.

“Bác sĩ Lục, người tốt ắt gặp may mắn, tương lai nhất định anh sẽ bình an sống lâu trăm tuổi.”

“...”

“Anh nói xem anh đẹp trai thế này, lại còn tốt bụng nữa, quả thực là khiến người ta động lòng mà. Ba mẹ anh mà biết mình sinh được cậu con trai tuyệt vời thế này, thì chắc là ngủ mơ cũng cười!”

“...”

“Anh đẹp trai tốt bụng hiền lành thế này, sao đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái vậy? Có muốn tôi giới thiệu cho một cô không? Tôi quen một cô bạn, tầm hai mươi tuổi, còn khá trẻ, ăn to nói lớn, khi thấy chuyện bất bình liền rút dao tương trợ —— “

Đến giờ thì Lục Gia Xuyên gần như rất hối hận rồi, anh thực sự là ăn no rừng mờ mới đề nghị đưa cô về nhà, con nhỏ nói nhiều này!

Anh liếc cô: “Cô nói cảm ơn suốt rồi, cũng biết cách ăn nói đấy chứ, lúc khen tôi còn tiện thể khen luôn mình, kỹ xảo miệng không tệ nhỉ.”

Kỹ xảo...miệng...

Chu Sênh Sênh lại nghĩ nhiều quá rồi.

Mặt cô đỏ rực.

Vì che giấu suy nghĩ đen tối trong lòng, cô ho khan hai tiếng, nói rất thẳng thắn: “Đây không phải vì tôi nghèo quá sao, anh đưa tôi về nhà, tôi tiết kiệm được mấy chục tệ gọi taxi, đương nhiên tôi phải cảm ơn anh rồi!”

“Thật sao?” Xem chừng người nghe không tập trung lắm, còn ra vẻ là chẳng tin lời cô nói.

Chu Sênh Sênh nói: “Tôi nghèo thật mà, đến mức bàn chải đánh răng tõe hết lông rồi, cũng không muốn mua cái mới.”

“...”

“Cái này chỉ nói anh biết thôi nhé, đôi tất tôi đang đi dưới chân đây này thùng bốn lỗ rồi, nhưng tôi cũng chẳng muốn mua đôi mới nữa.”

Lục Gia Xuyên không mẫn không nhạt nói: “Thật sao? Vậy cô cố lên nhé, thùng thêm được lỗ thứ năm thì có thể dùng nó làm găng tay đấy.”

“...” Chu Sênh Sênh cạn lời, chưa được mấy giây, cô bỗng liền phá lên cười.

Lục Gia Xuyên nói: “Tôi đang nói mỉa cô đấy.”

“Tôi biết chứ!”

“Biết mà còn cười vui vẻ vậy à?”

“Tôi cười là vì anh vẫn còn sức để mỉa mai tôi, chứ không ra vẻ cha chết mẹ chết hay mặt lạnh tình bơ như chẳng có chuyện gì.” Chu Sênh Sênh tiến lại gần anh hơn, lúc lắc cái đầu, “Như vậy tôi cũng yên tâm rồi.”

Lục Gia Xuyên bỗng chốc không biết nói gì mới đúng.

Cô là vì anh, vì chuyện cô bé giường 25, cho nên mới giả ngây giả dại cả đường để chọc cười anh thế này.

Cả quãng đường sau đó, bọn họ im lặng.

Mãi đến khi Lục Gia Xuyên bỗng nhiên mở miệng: “Sao cô biết chuyện con bé giường 25?”

“Trong lúc vô tình nên mới gặp.” Chu Sênh Sênh không dám nói là vì mình thường xuyên đến nhìn len anh, “Hôm trước tới bệnh viện thấy anh và con bé cùng sưởi nắng ngoài bãi cỏ, còn tưởng rằng giờ quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân lại thân thiết đến mức yêu nhau luôn rồi, nên thuận miệng hỏi y tá mới biết được.”

Lục Gia Xuyên không nói gì.

Cô dè dặt từng chút từng chút liếc nhìn anh một cái, thấp giọng nói: “Anh đừng quá đau lòng, bác sĩ Lục.”

“Con mắt nào của cô thấy tôi đau lòng hả?”

“Cả hai.” Cô chỉ chỉ vào đôi mắt sáng của mình.

Lục Gia Xuyên ngẩn ra, thực sự anh muốn điên lên rồi!

Động tác giống nhau, lời nói cũng y hệt, một năm trước anh cũng từng nghe thấy nhìn thấy những hành động này.

Tại sao cả thế giới của anh vẫn cứ xoay quanh Chu Sênh Sênh thế này? !

Anh nghiêm mặt: “Tôi là bác sĩ, nên việc chăm sóc bệnh nhân là rất quan trọng, nếu như mỗi khi bệnh nhân qua đời, tôi đều đau khổ vật vờ, vậy còn những bệnh nhân khác thì sao? Nếu vậy thì quá nhu nhược rồi, bác sĩ nam mà có tính đàn bà như vậy, không bằng về nhà chăm con cho rồi.”

Hiếm có lần anh nói một hơi nhiều chữ như vậy, cái người vừa nói một lèo này lại khiến cô nhớ tới bác sĩ Lục của một năm trước.

Chu Sênh Sênh nói chắc nịch: “Anh không cần nói một đằng làm một nẻo thế đâu, tôi biết trong lòng anh nhất định sẽ rất đau buồn.”

“Tôi không buồn.”

“Anh nói một đằng làm một nẻo thế này chứng tỏ không phải anh buồn mà là vô cùng đau buồn, đau buồn đến mức không dám chấp nhận nó.”

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không buồn!”

“Anh xem, đây là anh đang trốn tránh nỗi buồn. Chỉ có người thực sự đau khổ, mới tránh né chuyện ấy theo bản năng, ra vẻ bản thân mình không hề đau khổ.”

“...” Lục Gia Xuyên dừng xe lại, tức đến nổi phở, “Lắm lời, cô còn lải nhải nữa là tôi đá cô xuống xe đấy!”

Đồ lải nhải chết tiệt này!

Chu Sênh Sênh nghiêm chỉnh ngồi yên trong ghế của mình không dám nhúc nhích.

Xe lại lăn bánh.

Cô im một lúc lâu, không dám nhắc tới chuyện giường 25 nữa, nên nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Lục, tôi không phải là một người chẳng có khí phách gì, thực ra xương tôi rất chắc đấy. Tôi nhìn tính xấu của anh không xuống xe, là vì tôi quả thật rất nghèo, tiền lương tháng đầu còn chưa có, mấy tháng trước thì đều thất nghiệp ở nhà. Nên là bác sĩ Lục à, nếu như anh cảm thấy tôi là một người dễ ức hiếp, thì anh nghĩ sai rồi đấy, nếu như lần sau anh còn hung dữ với tôi thì ——”

Kétttttttt ——

Xe thắng gấp một cái.

Lục Gia Xuyên dừng xe lại ở nơi ngã tư cô nói, quay đầu sang nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi nói rõ từng chữ: “Cô yên tâm, sẽ không có lần sau đâu.”

Chu Sênh Sênh yên lặng mà cời dây an toàn, mở cửa xe, đi xuống, rồi quay đầu vẫy tay với anh: “Bác sĩ Lục, chúc anh đi đường thuận buồm xuôi gió.”

Nhìn cô ngoan ngoãn như vậy lại khiến anh không thể tức giận được nữa.

Xem ra anh quả thật có hơi hung dữ, cô cúi đầu, không nhúc nhích đứng bên ven đường, trông thật tội nghiệp.

Về mặt Lục Gia Xuyên hơi nguôi giận, anh gật đầu nói: “Cô cũng chú ý an toàn đấy.”

Cô tiếp tục ngoan ngoãn nói: “Anh cũng vậy, đi đường phải chú ý an toàn.”

Anh mới gật đầu được một nửa, liền nghe được câu tiếp theo ——

“Nếu thực sự đau lòng muốn chết, thì vùi đầu vào trong chăn, khóc to một trận đến tận nửa đêm. Có một câu nói rất hay, đàn ông khóc cũng không phải tội —— “

Chu Sinh Sinh nói được nửa câu, liền nhìn thấy chiếc xe ô tô đứng trước mắt phóng xe rồi đi luôn. Vị bác sĩ xấu tính mặt đen xì chẳng chút do dự liền giẫm chân ga phóng xe đi, chỉ để lại những luồng khói trắng đầy bụi.

Cuối cùng cô cũng không nhìn được nữa, đứng ngay đó mà ngửa đầu bật cười ha ha. Nhưng lại không hề biết qua tấm kính chiếu hậu trong xe, Lục Gia Xuyên tức đến nỗi phôi lại đang nhìn cô mà ngỡ ngàng.

Cái dáng vẻ bật cười ha ha vô duyên thế kia, cũng giống y hệt cô nàng ấy như đúc.

Lục Gia Xuyên không vùi đầu vào chăn khóc lớn một trận, anh cầm quyển sách, nằm ngả người trên chiếc ghế dựa ngoài ban công, lật từng trang sách đang cầm trên tay.

Báo cáo y học.

Những ca mổ tâm đắc nhất của loài người.

Nội dung rõ ràng sẽ khiến người ta từ giận sôi người đến bình tĩnh, nhưng anh đọc sách một lúc, trong lòng cũng không bình tĩnh lại.

Thật ra, nói không buồn chút nào thì là giả.

Anh mở laptop, mở một văn bản mới trong một file tên là “Động”, rồi sau đó bắt đầu gõ chữ.

Có lúc anh lưu trong di động, có lúc lại lưu trong laptop, anh không có thói quen tìm một người để tâm sự nên cũng chỉ đành dùng cách cô đơn này để nói ra tất cả nỗi lòng sâu kín của mình. Trong cái động ấy, dường như có một cậu bạn thân của anh, người ấy sẽ không cười nhạo anh là một người đàn ông mà lại nghĩ nhiều, mà sẽ im lặng lắng nghe tiếng lòng của anh.

Thật ra, anh rất nhớ con bé ấy.

Người xấu tính như anh, hóa ra cũng có thể khiến người khác yêu thương đến vậy, anh thật sự không ngờ cô bé ấy sẽ vì thích anh mà đồng ý thực hiện hóa trị một lần nữa.

Cô bé càng ngày càng gầy yếu, lại vẫn nở nụ cười rực rỡ mà nhìn anh, cất giọng thờ yếu ớt: “Bác sĩ Lục, nếu có một ngày em khỏi bệnh, em sẽ gả cho anh được không?”

Anh liền nói: “Em vẫn còn trẻ con lắm, nghĩ nhiều như thế làm gì?”

“Vì em sợ ngày hôm nay không nghĩ nhiều thế này, thì ngày mai sẽ không thể nghĩ được nữa .”

Nụ cười trẻ con cùng suy nghĩ người lớn thế này, khiến anh bất giác không biết trả lời cô bé thế nào.

Lục Gia Xuyên gõ lao xao một hồi trên bàn phím, trong căn phòng trống trải chỉ có tiếng vang cô đơn từ chiếc bàn phím. Mãi đến khi có tiếng ting vang lên một cái, báo hiệu có tin nhắn mới.

Anh cầm chiếc di động đặt bên cạnh lên xem.

“Bác sĩ Lục, anh ngủ sớm đi, trong chăn hơi kín, lúc khóc nhớ thỉnh thoảng lộ đầu ra để hít thở đấy nhé.”

“...”

Cô gái điên này lấy đâu ra số điện thoại di động của anh chứ?

Lục Gia Xuyên đau hết cả đầu, anh đặt chiếc laptop xuống, đứng dậy nhắn tin lại cho cô: “Tôi không nằm khóc trong chăn.”

Rất nhanh, cô nàng điên kia liền nhắn lại: “So với việc nằm khóc trên sofa, tôi cảm thấy nằm trong chăn khóc sẽ tốt hơn đấy. Dù sao mùa đông cũng lạnh, nằm trong chăn cũng ấm hơn.”

“Tôi không khóc!” Anh gõ mạnh từng chữ, hận không thể gõ nát luôn cái màn hình cảm ứng điện thoại kia.

“Nói một đằng làm một nẻo không tốt đâu, bản năng tránh né nỗi đau nói cho chúng ta biết cách đó thật ra cũng không phải cách trốn tránh nỗi đau tốt nhất. Có những lúc đau đớn cần được phát tiết ra, vết thương mới có thể mau chóng hồi phục. Khi vết thương ấy lại chảy máu, thì sát vào đó thêm hai thìa muối là được rồi, anh nói xem có đúng không?”

Lục Gia Xuyên đọc xong tin nhắn mới nhất, thì không nhìn được mà ném mạnh chiếc di động xuống ghế sofa.

Nói lung tung!

Bệnh thần kinh!

Cô nàng điên!

Anh tức đến nỗi phẩy gấp chiếc laptop xuống, cũng không còn tâm trạng buồn bã tang thương nữa. Đi qua đi lại vài vòng, cuối cùng vẫn cầm chiếc di động trên sofa, nhấn lại một tin.

“Ê gái điên, sao cô có số của tôi?”

“Ha ha ha ha ha anh đoán xem?”

“Tôi không đoán, cô nói thẳng đi.”

“Anh đoán tôi đoán anh đoán hay không đây?”

Mẹ nó con nhỏ này điên thật rồi! Lục Gia Xuyên quả thực tức muốn chết rồi, lặc cặc gõ lại một câu: “Nếu cô thật sự không nói, tôi sẽ chặn số cô luôn.”

“VẬY anh chặn đi, chặn thì cả đời này anh cũng không biết tôi lấy số của anh từ đâu đâu ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Một chuỗi cười ha ha ha ha kia, khiến Lục Gia Xuyên hận không thể đập luôn đầu cô vào cửa.

Mặt anh đen xì quyết định đi tắm rửa, nhưng vừa nhắm mắt lại thì trước mặt lại là cảnh ấy.

Vào một đêm đông nào đó của năm ngoái, cô gái ấy chạy vào một con ngõ vắng người, vừa chạy vừa cười ha ha. Anh chế nhạo cô là kẻ điên, nhưng cô chỉ quay lại nhìn anh với đôi mắt sáng rực, đáng vẻ thực sự không hề giống kẻ điên chút nào.

Cô nói: “Dù sao cũng chẳng ai nhận ra tôi cả.”

Nói hươu nói vượn gì vậy, không phải anh sẽ nhận ra cô sao?

Người dám cho anh leo cây đời này được mấy ai, anh còn từng thề nếu như gặp lại được cô, anh nhất định sẽ nhận ra cô ngay lập tức, sau đó sẽ chinh cô đến mức muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng chẳng xong.

Nhưng cô gái ấy đã biến mất mãi mãi.

Tắm xong, Lục Gia Xuyên ngả mình xuống giường, từ từ bình tĩnh lại.

Anh nhắm mắt lại, rồi nghĩ tới tin nhắn của cô nàng điên hôm nay, bỗng chốc liền cảm thấy có chút buồn cười.

Trên thế giới này, thật ra anh cũng không có cơ hội được gặp nhiều gái điên thế đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Rút Dao Tương Trợ

Nhờ phúc của cô gái điên kia, mà Lục Gia Xuyên ngủ ngon cả đêm ấy, ngoại trừ giấc mơ gần sáng.

Trong mơ, cô gái đáng người nhỏ nhắn cầm chiếc vòng tay bằng vàng cứ gõ liên tục vào đầu anh, bình bịch bịch bịch đập vô cùng hăng hái. Mặt anh đen xì nhanh chân đuổi theo cô, muốn bẻ đầu cô xuống luôn, nhưng cô cười ha ha ha chạy cách anh rất xa.

Tiếng cười kia quá vui vẻ, mãi đến khi anh mơ màng tỉnh lại, nhấn tắt chuông từ chiếc đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường mà ngồi dậy, thì dường như còn có thể nghe thấy tiếng cười ha ha không ngừng được mồm của cô vang bên tai mình.

.....

Rút cục đã xảy ra chuyện gì ?

Anh đưa tay sờ sau gáy mình, vừa nẩy trong mơ cô gái điên kia cứ đập liên tục vào sau gáy anh. Anh vẫn còn sợ hãi trong lòng, một giây sau lại bỗng nhiên ngăn người vì động tác của mình, sau đó thì không nhận được mà bật cười, rồi anh cong khốe môi đứng dậy đi rửa mặt.

Người đàn ông trong gương còn rất trẻ, trên cằm có vài sợi râu, râu ria mọc lún phún phối hợp với vẻ mặt lười biếng của anh, còn cả chiếc áo len màu xám cổ tròn, để lộ hoàn toàn bộ xương quai xanh. Dĩ nhiên chỉ có thể dùng hai chữ gọi cảm có thể miêu tả anh lúc này.

Anh bôi kem cạo râu quanh cằm, rửa qua chiếc dao cạo râu trong nước nóng, sau đó nghiêng mặt bắt đầu cạo râu. Trong đầu bỗng mơ màng xuất hiện một ý nghĩ: cô nàng điên đó tên là gì ấy nhỉ?

... Hình như anh vẫn chưa biết tên cô.

Lúc làm bữa sáng, khi anh thoa bơ lên bánh mì rồi bỏ vào máy nướng bánh, đương trong lúc chờ bánh chín, thì liền cầm di động lên nhấn một tin: Cô tên là gì?

Không có tin nhắn lại.

Mãi cho đến khi anh ăn sáng xong rồi lái xe đi làm, cô nàng điên kia vẫn không nhắn tin đáp lại.

Lục Gia Xuyên vút toẹt chiếc di động sang ghế lái phụ, cứ khi nào dừng lại vì đèn đỏ giữa ngã tư đường, thì anh liền không nhận được mà nghiêng đầu nhìn trộm. Nhưng có nhìn bao nhiêu lần nữa thì cũng vô dụng, cô gái điên kia vẫn lạnh lùng như vậy, chẳng nhắn lại tin nào.

Đến khi đi được nửa đường, thì di động bỗng vang lên ‘tinh’ một tiếng.

Anh dừng xe trước cột đèn đỏ, ngay lập tức đưa tay cầm di động lên nhìn.

Cô nàng điên nói: Đang trên đường đi làm, thấy đèn đỏ nên dừng chân tiện tay nhắn tin lại, tôi tên Chu An An, làm sao, bác sĩ Lục có hứng thú với tôi rồi à?

Anh cười xì một tiếng, rồi vút lại di động lên ghé lái phụ.

Ai thêm hứng thú với cô gái điên đó chứ? Nực cười.

Có điều quả là trùng hợp mà, cô cũng đang đứng đợi đèn xanh đèn đỏ như anh.

Anh quyết định bơ cô nửa tiếng nữa, sau đó mới nhắn tin lại.

Lục Gia Xuyên vịn tay lên vô lăng, ánh mắt nhìn về con đường phía trước, trong miệng lẩm nhẩm ba chữ Chu An An, cũng không biết mình đang suy nghĩ gì.

Mãi đến khi ánh mắt bỗng dừng lại, anh nhìn thấy một chiếc xe đạp màu xanh da trời đang chen chúc trong dòng xe cộ tấp nập kia.

Một cô gái trẻ tuổi dáng người nhỏ bé mặc chiếc áo khoác màu trắng trông thật quen mắt, một chân cô chống dưới đất. Trên chiếc ghế sau xe có chất ba thùng giấy nhỏ, nhưng chỉ dùng một sợi dây thừng mỏng manh cột vào xe.

Cô nhón mũi chân cố gắng duy trì thăng bằng, để tránh những chiếc thùng kia đổ xuống.

Anh và cô chỉ cách nhau hai chiếc xe ô tô con.

Đèn xanh bật sáng, toàn bộ dòng xe cũng theo đó mà khởi động. Dáng người nhỏ bé kia lại cẩn thận từng chút, vừa phải giữ thăng bằng đầu xe, lại vừa phải chú ý không để rơi những chiếc thùng giấy phía sau.

Càng hoảng thì tay chân càng luống cuống, nhìn là biết vừa ngốc lại vụng về.

Lục Gia Xuyên nhìn dáng vẻ vụng về ngớ ngẩn của cô nàng kia mà bật cười, nhưng chiếc xe màu trắng đi trước anh kia có vẻ đã thiếu kiên nhẫn, chủ xe bấm còi réo ỉnh ỏi, thoáng một cái chiếc xe đạp vừa dừng lại của Chu Sinh Sinh bỗng lại lấn bánh lấn nữa.

Tiếng còi vang lên càng gấp hơn, người đàn ông lo ra từ cửa xe hét: “Làm gì thế, cô đừng cản đường nữa, tôi đang vội đi làm đấy!”

Cô gái nhỏ kia liên tục quay đầu lại nói xin lỗi: “Thật xin lỗi anh, mấy cái thùng này nặng quá, tôi không đi được. Xin lỗi xin lỗi anh, tôi đi ngay đây!”

Cô vừa quay đầu, thì Lục Gia Xuyên càng nhìn rõ cô hơn.

Giờ đang là tám giờ sáng, trên gương mặt cô như phủ một lớp ánh sáng mỏng vàng rực, cô ngẩng đầu, trên trán lấm tấm mồ hôi. Bình tĩnh mà quan sát, đây là một cô gái với gương mặt rất xinh xắn và sáng sủa.

Quả thật là cô ấy, Chu An An.

Anh cứ đỗ xe ở đó, nhìn Chu Sinh Sinh mấy lần, trong khi chiếc xe màu trắng bấm còi ỉnh ỏi giục không ngừng như thế, thì mấy chiếc thùng giấy sau xe

bồng đồ xuống. Sau đó cô luống cuống dựng xe lại rồi nhặt từng thùng giấy đặt lại lên ghế sau, rồi dắt xe vào cạnh ven đường.

... quả là một cô nàng chân ngắn đáng thương, vậy mà đôi chân ngắn kia bước đi cũng thật nhanh, cứ như được gắn một bộ máy chạy bằng điện vậy.

Chủ nhân chiếc xe trắng kia không ngừng lái nhai trách móc cô: “Không biết đi xe thì đừng có đi, làm lỡ thời gian quẹt thẻ chấm công của tôi rồi, cô có bồi thường được không?”

Lục Gia Xuyên liếc nhìn cô gái đang cố gắng dựng xe bên ven đường kia, rồi phi xe đuổi theo chiếc xe con màu trắng. Thoảng một cái xe anh đã đổi được vị trí, từ đi theo sau chiếc xe trắng, đã trở thành đi song song với nó, rồi cuối cùng vọt một cái vượt qua nó.

Vừa lái xe vào đường một chiều, anh liền có ý đi chậm lại trước xe màu trắng, tốc độ cũng không phải rùa bò cho lắm, nhưng lại chẳng thay đổi gì cả.

Chủ nhân chiếc xe màu trắng bắt đầu bấm còi inh ỏi.

Lục Gia Xuyên coi như không nghe thấy, từ kính chiếu hậu anh quan sát chiếc xe kia, rồi bắt đầu từ từ đổi hướng xe sang trái sang phải liên tục theo tiết tấu của nó. Nó đi sang trái, anh liền quay xe sang trái; nó hướng sang phải, anh cũng quay sang phải.

Trong radio vừa đúng lúc vang lên ca khúc rất thịnh hành bấy giờ: “Làm theo tôi nào tay trái tay phải một động tác chậm, tay trái tay phải lặp lại lần nữa.”
[1]

[1] Lời bài hát ‘Sổ tay rèn luyện thanh xuân’ – TFBoys

Mi tâm anh hơi nhăn lại, rồi vài giây sau đã thả lỏng tạo thành một vệt cong tuyệt đẹp, bên trong xe còn vang lên tiếng cười nhỏ.

Ở phía sau anh, chủ nhân chiếc xe màu trắng có vẻ tức điên lên rồi. Không biết tên kia là bệnh nhân tâm thần vừa trốn từ trại nào ra, chặn đường trước mặt xe hắn thì thôi, còn cố ý không chịu cho hắn vượt? ! ! !

Tít tít tít —— tiếng còi vang lên càng gấp hơn.

Lục Gia Xuyên chẳng chút hoang mang nhìn qua gương chiếu hậu một cái, chỉ thấy kia người đàn ông kia lộ mặt qua cửa sổ, chỉ tay về phía anh quát ầm lên. Nhìn đồng hồ, cũng đến giờ tới bệnh viện rồi, lúc này anh mới nhàn nhã quay xe lại, bên khốe môi còn dất theo nụ cười mỉm.

Ừm, một buổi sáng tuyệt vời bắt đầu từ một việc tốt, thấy chuyện bất bình thì rút dao tương trợ.

Anh đến bệnh viện, thay một chiếc áo blouse trắng, trên đường tới phòng làm việc thì bỗng nhớ ra chuyện gì đó, anh liền lái đi động ra nhấn một tin.

Khi Chu Sênh Sênh bê một chồng thùng giấy nhìn còn cao hơn đầu cô vào quán, thì Hoàn Tử đứng phía sau quầy cầm cũng sắp rơi xuống đất luôn: “Ồi trời ơi, đáng người này, sức lực này, An An cậu ăn gì mà lớn vậy?”

“Shit.” Anh quản lý đứng bên cạnh chen mồm nói vào, “Ha ha, ăn – shit mà lớn đấy.”

“.....”

Anh quản lý vẫn đang chìm đắm trong nỗi buồn vô hạn vì tối qua bị Chu Sênh Sênh nhìn thấy mình trốn dưới gầm quầy ngồi khóc, hôm nay anh quyết định sẽ biến đau thương thành sức mạnh, vì thế thờ ra câu nào với bạn học Chu Sênh Sênh cũng đầy tính công kích.

Chu Sênh Sênh đặt chồng thùng giấy lên bàn, thờ hờn hờn không nói được lời nào.

Tiểu Kim bất bình đứng ra bên cô: “Anh quản lý, anh nói hơi quá đáng rồi đấy. An An thay anh đi nhận đồ cho tiệm mình, nếu không phải anh muốn sống muốn chết đòi mua đóng hạt cà phê kia, thì một cô gái nhỏ như An An cũng không đến nỗi phải làm việc của đàn ông thế này.”

“Đúng vậy, tôi nhìn mà đau lòng quá.” Đông Đông từ phòng bếp đi ra, vớt khăn lau lên mặt anh quản lý một cái, rồi vươn tay tới nắm chặt hai tay Chu Sênh Sênh, “Để anh xem nào, tay cũng đỏ hết rồi. Em gái à, đừng khóc, anh Đông thổi cho em nhé, nếu muốn khóc thật to cũng không sao cả, vai anh Đông đây còn rộng hơn cả đại dương ngoài kia, bất cứ lúc nào cũng có thể cho em dựa vào.”

Chu Sênh Sênh không khóc, mà anh quản lý lại là người khóc.

Anh quản lý kéo chiếc khăn xuống, “Khua! nhức” mà lau nước mũi, rung rung nói: “Mấy đứa được lắm, tay anh bón phân tưới nước cho mấy đứa trưởng thành, mà mấy đứa báo đáp anh như vậy đây...”

Phụ nữ thường đau khổ vì tình, nhưng đến lượt đàn ông cũng chẳng khác là mấy. Mất anh vẫn sung, chứng tỏ tối qua về nhà còn lên kút cần chần nằm khóc.

Chu Sênh Sênh rút tay mình ra khỏi tay Đông Đông, lục tìm trong túi áo khoác của mình, móc ra một chiếc vòng tay, bước vài bước đến trước mặt anh quản lý: “Đây, thứ này trả lại cho anh.”

Anh quản lý gạt chiếc khăn lau ra, liếc mắt nhìn chiếc vòng tay vàng trong tay Chu Sênh Sênh, vẫn là những nét hoa văn nhẵn nhụi tinh xảo, những viên đá nạm quanh lóng lánh, dưới ánh đèn quá thực là đẹp không từ nào tả được.

Anh bỗng nhiên ngẩn ngời, ngẩng đầu nhìn Chu Sênh Sênh, dường như bị dáng vẻ ngốc nghếch kia của anh chọc cười, nên khóe miệng cô khẽ cong lên.

“Sao vậy, anh không cần nữa à ?” Cô định rút tay về, “Không cần thì thôi, em bán lấy tiền, nhìn cái vòng này có vẻ đắt lắm đấy nhé, cô gái kia còn quanh co không chịu trả lại mà. Em vật cô ta xuống đất, cô ta còn giữ chặt chiếc vòng tay này, để em xem rốt cục là chiếc vòng tay này bằng mấy cái túi xách hàng limited đây.”

“Đừng đừng đừng ——” Anh quản lý đoạt lại chiếc vòng, cẩn thận từng chút từng chút cất vào trong túi mình.

Chu Sênh Sênh cười tựa như không mà nhìn anh.

Anh quản lý không nhịn được, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà lấp bấp hỏi lại: “Em... em muốn gì không?”

Chiếc vòng tay này đối với anh rất quan trọng, cô có thể lấy nó lại cho anh, anh rất cảm kích trong lòng. Đương nhiên, bán nó cũng chẳng mua được mấy chiếc túi xách hàng limited, mẹ anh mà biết không phải sẽ lột sạch da anh sao, vậy nên anh đồng ý dùng thứ khác để báo đáp lại cô.

Chu Sênh Sênh ra vẻ “để em suy nghĩ xem phải dùng võ sư tử ngoạm thế nào đây”, khiến anh quá thực cảm thấy hơi sốt sắng, ánh mắt tội nghiệp nhìn cô chằm chằm.

Nhưng đến cuối cùng, cô cũng chỉ nhú nhú mày nói: “Nói một câu Chu An An là cô gái xinh đẹp độc nhất vũ trụ thì thế nào?”

Cả đám tặc lưỡi phản đối.

Hoàn Tử tròn mắt: “Không ngờ cậu mặt dày vậy đó Chu An An.”

Đông Đông gật đầu: “Cũng sắp theo kịp anh rồi, rất có tương lai đấy nhé em gái.”

Trong tiếng nhạo báng của cả lũ, anh quản lý nhìn cô hồi lâu, cuối cùng tiến lại gần cô, ho khan hai tiếng rồi nói: “À ừm ừm. Chu An An là là ờ ừm ờ ừm cô gái xinh đẹp...”

“Ờ ừm cái gì thế? Em không nghe thấy gì cả.”

“.....”

“Không nói à? Vậy cũng được, mau đưa vòng tay trả lại đây, em bán đi mua mấy cái túi xách.”

“Được được được, anh nói anh nói.” Anh quản lý hơi mất tự nhiên, trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói với cô: “Chu An An là cô gái xinh đẹp độc nhất vũ trụ, được chưa? Được chưa? Được chưa?”

Chu Sênh Sênh xì một tiếng bật cười thành tiếng.

Một buổi sáng tốt lành bắt đầu từ một câu khích lệ của anh quản lý khẩu xà tâm phật.

Cô gái xinh đẹp độc nhất vũ trụ Chu Sênh Sênh vào phòng thay đồ thay đồng phục làm việc, chiếc chân váy màu cà phê, cùng chiếc áo sơ mi trắng không một hạt bụi, phối hợp với mái tóc đuôi ngựa buộc cao của cô quả nhiên mang đến cho người ta một cảm giác tươi trẻ thuần khiết của thanh xuân.

Vừa đẩy cửa bước ra khỏi phòng thay đồ, thì chiếc di động trong túi bỗng rung lên hai lần, báo hiệu có tin nhắn mới đến.

Cô dừng chân đứng lại, cúi đầu lôi di động ra.

Bạn có một tin nhắn mới đến từ ‘Bác sĩ núi lửa’. Mở ra, chỉ có bốn chữ ngắn ngủn: ‘Không cần cảm ơn’.

???

Cô mơ màng nhấn lại: bệnh gì vậy?

Ting ——

Người ở đầu bên kia cúi đầu liếc nhìn tin nhắn mới hiển thị trên màn hình, khóe miệng anh hơi cong lên nhưng cũng không nhấn lại, liền đeo găng tay khử trùng lên, nở nụ cười nói với vị y tá đang đứng ngoài cửa: “Người tiếp theo.”

Y tá Trần đứng ngoài cửa hoảng hồn, bác sĩ Lục hôm nay uống nhầm thuốc sao, lại còn cười với cô? Vừa nãy có một cậu bé khóc liên tục, vung tay lên quạt trúng đầu bác sĩ Lục, cô còn sợ đến mức kinh hồn bạt vía trốn sang một bên, nào ngờ anh chẳng hề tức giận, ngược lại còn xoa xoa đầu thẳng bệ.

Ôi đức mẹ ơi, không ổn rồi ! Hôm nay bác sĩ Lục bị trúng virus nhiễm bệnh gì sao? !

Vừa nghĩ như vậy, cô nàng lén lút thò đầu từ cửa nhìn vào.

Ừm, thật ra nhìn bao nhiêu lần, thì gương mặt dịu dàng của bác sĩ Lục quả nhiên vẫn rất đẹp trai!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Anh Bổng Tỏa Sáng

Một tuần sau đó, Lục Gia Xuyên bận rộn liên miên, bác sĩ khoa mắt không phải chỉ ngồi khám bệnh, mà anh còn phải thực hiện phẫu thuật, và chịu trách nhiệm về các bệnh nhân trong khu nội trú.

Đêm trước Lễ Giáng Sinh, nữ sĩ Tôn Diệu Giả gọi điện thoại tới hỏi chuyện: “Gia Xuyên, giáng sinh có rảnh không con?”

Ngày mai là đêm giáng sinh, bên phía nhà cũ luôn có thói quen cả gia đình sẽ họp mặt ăn cùng nhau một bữa cơm trong những dịp lễ tết, bất luận là ngày lễ truyền thống của Trung Quốc hay các ngày lễ tết của nước ngoài.

“Con có ca phẫu thuật rồi, chắc không về kịp được.” Anh theo phản xạ mà từ chối.

“Mẹ vừa gọi di động cho anh thì không thấy anh nhấc máy, nên đã gọi thẳng tới phòng trực của y tá. Y tá trưởng nói anh đang có ca phẫu thuật, nên mẹ tiện thể hỏi luôn lịch trình ngày mai của anh rồi.”

“...”

“Tôi mai sáu giờ ăn cơm, anh qua sớm đây, đừng để ông ngoại anh tức giận.”

“... Con biết rồi.”

Anh nên sớm biết mẹ anh ngoài miệng thì dịu dàng nhẹ nhàng, nhưng bên trong là một linh hồn rất nhạy bén. Ngay cả lý do từ chối anh bày ra mà bà cũng dự liệu được, còn biết gọi điện trước cho y tá trưởng hỏi lịch trình ngày mai của anh thế nào.....

Trước khi Tôn Diệu Giả cúp điện thoại còn thở dài: “Gia Xuyên, bao giờ anh mới có bạn gái đây. Ông ngoại anh lớn tuổi rồi, cũng bận tâm chuyện đó trong lòng đã nhiều năm.”

“...” Anh không còn gì để nói.

Có phải mỗi người đàn ông khi đến cái ngưỡng tuổi ba mươi, đều phải cưới vợ sinh con có gia đình hạnh phúc? Không phải anh không muốn ổn định, mà chòm sao xử nữ xoi mói khiến anh nhìn ai cũng không lọt mắt, nếu cứ thế mà ở chung với nhau dưới một mái nhà, thì đời này sao có thể hạnh phúc được?

... Vì những chuyện vợ vẫn mà cãi nhau đến mức gà chó không yên, rồi cũng có ngày đánh nhau vỡ đầu chảy máu.

Lúc tan làm về nhà, Lục Gia Xuyên lái xe đến trung tâm thương mại.

Mỗi tuần cứ đến thứ năm, Lục Gia Xuyên sẽ lái xe tới khu trung tâm thương mại cách nhà anh không xa. Trên tầng ba của khu thương mại này có một tiệm bánh ba sao, món tủ của tiệm là bánh mì mút dầu rất được giới trẻ yêu thích, anh đã từng ăn thử loại bánh này nhưng cũng chẳng thấy có gì đặc biệt, tuy nhiên tuần nào anh cũng sẽ đến mua.

Đám trẻ con trong khu nội trú rất thích ăn bánh ngọt, tuy nói trẻ con không nên ăn quá nhiều đồ ngọt, nhưng trẻ con chính là như vậy, càng những thứ bị cấm thì lại càng muốn thử.

Ông chủ tiệm bánh đã quen mặt anh, mỗi lần anh tới ông đều cười nói: “Lục tiên sinh lại tới nữa à? Vẫn mua bánh mì mút dầu nữa phải không?”

Anh gật đầu, vài phút sau liền cầm theo một túi bánh mì xuống lầu.

Lục Gia Xuyên không có khái niệm về đêm giáng sinh, anh thường không nhiệt tình lắm với những ngày lễ nước ngoài thế này thì, chỉ là tiếng nhạc jinglebells tươi vui phát liên tục trong trung tâm thương mại, cùng những dải màu trang trí trắng xanh giao nhau trong những chiếc tủ kính kia, và ngay chính giữa tầng một là cây thông Noel giáng sinh rất lớn, khiến anh thực sự muốn ngó lơ cũng rất khó.

Lúc từ tầng ba đi xuống, thì một tay anh xách một túi bánh, tay kia cầm di động áp vào bên tai: “Uống thuốc giảm đau nhưng vẫn đau thế à?”

“Uống mấy viên rồi?”

“Thêm một viên nữa đi.”

Tầng một khu trung tâm rất ồn ào, anh vừa bước chân từ thang máy ra đã chau mày, trong giọng nói cũng mang theo vài phần trách mắng: “Vấn đề về thuốc giảm đau, tôi đã nhấn mạnh với bà rất nhiều lần rồi. Bệnh nhân ung thư lên cơn đau sẽ sử dụng thuốc giảm đau để đảm bảo người bệnh vẫn sinh hoạt bình thường được, khi đau quá thì dùng, không cần cân nhắc đến việc sẽ nghiện thuốc gì cả.”

Bệnh nhân ở đầu bên kia đang tranh luận kịch liệt với anh về vấn đề nghiện thuốc giảm đau, giọng điệu càng ngày càng gay gắt.

Lục Gia Xuyên bình tĩnh mà nói: “Trương phu nhân, tôi là bác sĩ điều trị chính của chồng bà, nếu như bà không có sự tin tưởng cơ bản với tôi, thì tôi phải chữa bệnh cho chồng bà thế nào? Bà cứ nhất định cho rằng tôi tăng liều lượng thuốc giảm đau cho chồng bà là để kiếm tiền thêm cho bệnh viện, vậy tôi rất tiếc khi trong mắt bà tôi là kẻ để hèn tiểu nhân như vậy, thế nên mời bà tìm bác sĩ cao minh khác đến điều trị cho ông nhà.”

Người ở đầu bên kia liền im bặt.

Anh từ từ thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Cứ vậy đi, ngày mai mời bà đến bệnh viện một chuyến, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện sau.”

Cất di động vào túi, anh đưa tay gãi gãi sống mũi, có chút mệt mỏi mà nhắm mắt lại, lúc vừa mở mắt ra, thì nhìn thấy gần lối ra ở tầng một có một đám đông người tụ tập quanh đó, hình như đang xem gì đó rất náo nhiệt.

Anh nghiêng cổ lên, vô cùng dễ dàng nhìn thấy người quen đang đứng giữa đám đông kia... là Sailor moon sao?

Trước giờ Chu Sinh Sinh chưa từng nghĩ, làm mascot[1] biểu diễn ở trung tâm thương mại kiếm chút tiền cũng có thể gặp mấy chuyện phiền phức thế này.

[1] Mascot : chỉ những người mặc bộ thú bông ở công viên giải trí hoặc các sự kiện lễ hội để quảng cáo, hấp dẫn du khách

Chuyện là thế này, tuần trước chủ nhà trọ của cô bỗng nhiên tăng giá tiền nhà, mà cả cô và Trịnh Tầm chỉ kiếm được chút tiền, đến ăn uống còn phải tiết kiệm từng chút một. Thế nên nếu không kiếm được chút thu nhập khác thì chỉ có thể ngồi đợi chết đói.

Niềm tin không thể chết đói bảo cô đêm giáng sinh phải nhiệt tình chiến đấu ngoài trung tâm thương mại, mặc bộ trang phục to đùng xấu hổ của chiến binh thủy thủ mặt trăng, rồi lại bất ngờ gặp chuyện.

Có một người đàn ông trung niên uống rượu say khướt đi lướt qua người cô, rồi bỗng kéo tay cô đòi chụp ảnh chung.

Cô mặc trang phục con rối, trông thật mập mạp ngốc nghếch, mà người đàn ông kia cứ ôm lấy cổ cô, vừa kéo đầu con rối to ục ịch ghé sát vào mặt lão, vừa lè nhè ồn ào hò hét: “Lại gần chút, không vừa màn hình rồi...”

Từ nãy đến giờ cũng có nhiều người mời cô chụp ảnh chung, rất nhiều cô cậu bé thích ôm người bông rồi nhờ ba mẹ mình chụp ảnh cho. Nhưng đây là lần đầu Chu Sinh Sinh đụng phải một thằng cha say bí tỉ cầm máy râu ria thế này.

Cô có chút hoảng hồn, vừa cố né người ra vừa nói: “Chú đừng kéo, đừng kéo, cháu đứng thẳng cho chú chụp!”

Nhưng gã say rượu này sao có thể nghe được lời cô nói, hần liễu mạng kẹp chặt cổ cô, cô hơi giãy giụa muốn thoát ra, thì chân lão loạn choạng, rồi hai người cùng nhau ngã ập xuống, chập vật lẫn dùng ra đất.

Sau đó chuyện vẫn chưa chấm dứt, gã kia đứng bật dậy tháo chiếc đầu thú đội trên cổ cô, mùi rượu chua thoải lan tỏa, hần chửi ầm lên: “Quản lý của mấy người đâu? Mau gọi quản lý ra đây nhanh! Con mẹ nó ông đây chỉ muốn chụp với cô ta một tấm ảnh giáng sinh, chứ có làm gì cô ta đâu? Cô ta lại dám ra tay đẩy tôi một cái!”

Chu Sinh Sinh cố gắng muốn nói cho gã hiểu: “Là chú kéo cổ tôi liên tục, tôi đứng còn không vững, thế nên mới ngã xuống cùng chú. Chú hai à, chú xem tôi cũng ngã cơ mà, sao có thể là do tôi đẩy chú được? Tôi —— “

“Đừng nói mấy lời vô dụng đồ nữa!” Hần kéo dài giọng lè nhè, “Con mẹ nó chân tôi cũng sắp gãy ra rồi đây này, cô bồi thường cho tôi một ngàn tệ đi, tôi sẽ coi như không có chuyện gì! Bằng không chuyện này chưa hết ở đây đâu!”

Quả như tú tài gặp quân binh, có miệng nhưng không nói được.

Chu Sinh Sinh muốn biện minh cho mình, nhưng gã kia cứ nhìn cô với ánh mắt đều giả, mở miệng là đầy lời thô tục, đáng vẻ lưu manh.

Lục Gia Xuyên chen chân đi vào đám đông, vừa nhìn là chứng kiến hết cảnh này.

Mái tóc dài cột đuôi ngựa quen quen, gương mặt cũng quen... Chu An An sao? Lại là cô gái ấy à?

Thằng cha say rượu đang lè nhè quát tháo àm ỉ đòi bồi thường, cô muốn chen miệng vào nhưng không nổi, cả gương mặt cô đỏ bừng lên, không nói được lời nào. Chiếc đầu của chiến binh thủy thủ mặt trắng cũng bị hấn ta ném xuống đất nằm lẫn lóc một góc, còn đáng người cô nhỏ xiu lợt thỏm trong bộ trang phục to ụch, nhìn trông thật đáng thương.

Bất thành linh có người xuất hiện giữa hai người, anh gần như là nhắc cô lên kéo ra đằng sau người mình.

Lục Gia Xuyên đứng quay lưng về phía cô, nhìn thằng cha say rượu từ trên cao xuống, giọng lạnh tanh nói: “Xin chào, xin hỏi ông thuộc họ loài nào?”

???

Gã say rượu then quá hóa giận hỏi ngược lại một câu: “Loài gì ở đây? Mày nói gì đấy! Còn mày là loài gì hả?”

Lục Gia Xuyên bình tĩnh mà nhìn thằng gã, nghiêm túc mà nói: “Thật xin lỗi, tôi thấy ông nói lời nào cũng đầy mùi thói, lại mặc một bộ trang phục xanh toàn thân thể này, còn tưởng là họ nhà hành lá [2].”

[2] Ám chỉ là loại người chả ra gì, rẻ mạt như củ hành

Đám người xung quanh bỗng cười rộ lên một tiếng.

Thằng cha kia xắn tay áo lên như muốn đánh nhau, Lục Gia Xuyên cũng chẳng động tay, chỉ lúi di động ra bấm số: “Alo, là 110 [3] đấy à?”

[3] Tương đương với 113 của Việt Nam

Anh còn chưa nói dứt câu, gã say rượu kia đã hùng hùng hổ hổ bỏ chạy.

Đứng sau lưng anh, Chu Sinh Sinh thò đầu ra quan sát, rồi cười hi hi nhìn anh: “Ông ta chạy rồi, 110 đến cũng không có ai đâu.”

Lục Gia Xuyên quay đầu lại, liếc cô một cái, rồi cắt đi động vào túi: “Tôi cũng đâu có gọi.”

“...”

“Đối phó với mấy kẻ kém thông minh thế này, chỉ cần hù dọa một chút thì đã tin rồi.”

“.....” tại sao cô cứ có ảo giác kỳ lạ, hình như “người kém thông minh” anh vừa nói kia cũng bao gồm cả cô nhỉ...

Lột bộ đồ con rối ra, Chu Sinh Sinh và Lục Gia Xuyên cùng rời khỏi trung tâm thương mại.

Cô còn đang tính toán phải nói câu cảm ơn với anh thế nào, thì anh đã chẳng chút khách khí ném một câu lạnh lùng phê bình cô trước: “Chu An An, tại sao mỗi một lần tôi gặp cô, đều nhìn thấy cô trong trạng thái như muốn đánh nhau vậy?”

Đầu óc cô mơ màng: “Tôi... có sao?”

“Lần trước ở rạp chiếu phim, cũng vật người ta ra đất. Lần này cũng như thế, lăn qua lăn lại với sâu rượu dưới đất.”

“... Ai lăn qua lăn lại dưới đất với ông ta? Đó không phải vì ông ta kéo tôi ngã đó sao?”

Lục Gia Xuyên liếc cô một cái: “Có gì khác nhau à?”

“Đương nhiên là có!” Chu Sinh Sinh không phục, “Còn nữa lần trước, tôi cũng không cố ý đánh người ở rạp chiếu phim, là do cô gái đó lừa gạt bạn tôi, còn lấy đồ cưới mẹ anh ấy để lại cho con dâu. Tôi đây gọi là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, chứ không phải cố ý muốn đánh người được chưa?”

“Có lòng nhiệt tình là rất tốt, nhưng dù gì cô cũng phải nhớ cô là con gái, không phải cứ gặp chuyện gì cũng dùng cảm xông lên là giải quyết được.”

“Vậy ý của anh là, coi như nhìn thấy đàn ông bắt nạt phụ nữ ngay bên cạnh, tôi cũng phải đứng im thờ ơ không làm gì, chỉ nhìn là đủ rồi sao?” Chu Sinh Sinh tức giận.

Trong bóng đêm, vị bác sĩ trẻ tuổi cúi đầu liếc nhìn cô một cái, cất giọng đều đều: “Đúng, cô nên đứng im thờ ơ không làm gì, chỉ nhìn là đủ rồi.”

Cái tên này, sao lại không có lòng thương người thế chứ?

Cô đang định phản bác, liền nghe thấy gió đêm đưa câu tiếp theo của anh tới.

“Vì chuyện dùng cảm đứng ra giáo huấn những kẻ vũ phu đó, vốn là chuyện của đàn ông phải làm. Thế nên những chuyện như thế cứ giao cho tôi là được rồi.”

Cô ngán người, nhìn anh không nói được lời nào .

“Đừng tưởng rằng trên thế giới này chỉ mình cô có tình thần tượng nghĩa, tôi cũng có, những người khác cũng có.” Anh liếc cô một cái, “Vì vậy lần sau nếu gặp chuyện thế này cũng không được kích động. Quay sang nhờ vả những người xung quanh cũng không chứng tỏ cô yếu ớt, mà nó chứng tỏ cô biết lượng sức mình.”

Nói xong anh liền đi về phía trước, mới bước được mấy bước thì quay đầu lại nhìn cô hỏi: “Không đi à?”

“... Ừm.” Cô ngây ngốc đi theo sau anh.

Vì vậy anh không phải người máu lạnh vô tình tâm địa sắt đá, mà là một người có trách nhiệm phải không?

Anh lạnh lùng đi phía trước cô, chiếc áo khoác màu đen không nhiễm chút bụi bẩn, dường như muốn hòa luôn vào bóng đêm lạnh lẽo, còn thứ cô nhìn thấy, chỉ là một vùng sáng bao quanh toàn thân anh.

Đêm Giáng sinh, ngoài phố lớn hay trong ngõ nhỏ đều treo những đồ trang trí cho đêm giáng sinh, màu đỏ chi chít hòa cùng ánh đèn vàng ấm áp.

Lục Gia Xuyên dặn cô chờ anh ngoài vỉa hè, còn mình thì bước vào một hiệu thuốc ven đường, mấy phút sau anh đi ra cùng với một túi thuốc .

“Ngồi xuống.” Anh hát cảm về phía chiếc ghế dài bên cạnh hiệu thuốc.

Chu Sênh Sênh không rõ ý anh nhưng vẫn ngồi xuống, còn anh thì ngồi xổm trước mặt cô. Anh lấy hộp thuốc nước và bông tai trong túi ra, chấm bông tai vào hộp thuốc nước rồi thoa lên trán cô.

“Anh...anh làm gì thế?” Cô theo phản xạ lùi người về sau, liền bị người đàn ông kia nhỏ giọng quát một câu mà giật mình.

“Ngồi im nào.”

Bông ngoáy tai chạm nhẹ vào trán cô, nước thuốc lạnh tanh tiếp xúc với da thịt, lạnh đến mức khiến cô không nhận được mà run hết cả người. Bất giác cô cảm thấy vùng trán hơi xót, lúc này Chu Sênh Sênh mới hồi hồn lại, thì ra vừa nãy lúc ngã lăn ra đất với gã nát rượu kia, thì chiếc dây lưng của gã xoẹt qua trán cô, làm xước một mảng thịt.

Cô ngán người ngồi trên ghế dài, nhìn vị bác sĩ hung dữ kia đang ghé sát vào người cô, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Hóa ra, anh là một người rất cẩn thận...

Tay anh che trước mặt cô tạo thành một cái bóng mờ, nhưng khung cảnh xung quanh lại là một biển đèn vàng ấm áp rực rỡ. Cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh đang khê phả vào mặt cô, một cảm giác hơi nóng đột ngột xuất hiện giữa không gian lạnh lẽo thế này, khiến mặt cô dần dần đỏ bừng lên.

Bên tai vang vọng bài hát tiếng anh tươi vui phát ra từ một cửa tiệm nào đó.

Người kia hát :

‘Có lúc em muốn bỏ tất cả để nhảy xuống,

Có lúc em đành phải vứt bỏ mọi thứ để tiếp tục tiến lên.

Có lúc con đường phía trước còn dài, mà hai vai em nặng trĩu.

Nhưng anh chỉ muốn em biết,

Những lúc như vậy, em có thể tựa vào vai anh...’

Ma xui quỷ khiến thế nào, trái tim cô bỗng chậm lại một nhịp.

Không ai biết, trên thế giới rộng lớn này, với một người mãi mãi không có chôn dưng chân như cô, thì nỗi khát vọng muốn ỷ lại vào một người nào đó lớn đến thế nào. Bất cứ ai cũng được, đẹp trai hay xấu xí đều không quan trọng, chỉ cần khi cô không nhận ra được chính mình, thì người ấy có thể ngồi cạnh cô thế này, tiếp thêm sức mạnh để cô có thể tiếp tục bước đi.

Cô chớp mắt mấy cái rồi lông mi bỗng ướt nhẹp, dưới ánh đèn vàng dịu, những giọt nước mắt kia trông giống hệt những viên kim cương lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bữa Cơm Giáng Sinh

Thuốc nước sôi được một nửa, chuông điện thoại của Lục Gia Xuyên chợt vang lên.

Anh hơi ngừng lại vài giây nhưng vẫn giúp cô thoa xong thuốc, sau đó mới vứt bông ngoáy tai đi mà nghe điện.

Chu Sinh Sinh không nghe thấy đối phương ở đầu bên kia đang nói gì, chỉ nghe thấy anh đáp “Dạ”, “Được”, “Con biết rồi” suốt cả cuộc điện thoại.

Câu cuối cùng anh nói: “Chúc ngủ ngon, mẹ.”

Sau đó Chu Sinh Sinh mới biết, à, thì ra anh ta đang nói chuyện với mẹ mình.

Gọi xong cuộc điện thoại, bác sĩ Lục ngồi xuống ghế, từ từ dứt di động vào trong túi áo rồi tựa lưng vào ghế ngồi không lên tiếng. Chu Sinh Sinh lén lút nhìn gương mặt anh, mới phát hiện vẻ mặt của anh đang có chút... cô đơn.

Cô ngăn người chớp mắt không thôi, còn tưởng là mình đang hoa mắt nhìn nhầm.

Cô dè dặt duỗi tay tới chọc chọc mấy cái lên mặt Lục Gia Xuyên. Người kia mặt chẳng chút cảm xúc quay đầu lại nhìn cô, trên trán là hàng dầy dấu hỏi chấm.

“Cô chọc tôi làm gì? Thấy tôi đẹp trai quá nên không nhịn được à?”

“Không không không, nhìn mặt anh như kiểu vừa nhìn thấy thần chết ấy, tôi sợ anh chết ở đây thì sao?”

“...”

Thấy anh chẳng có hứng muốn cãi nhau với mình, cô bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.

Một năm trước, vào cái ngày cô cho Lục Gia Xuyên leo cây, hôm đấy là cô định theo anh về nhà ông ngoại cùng đón giáng sinh. Mẹ anh một lòng trông ngóng anh tìm bạn gái có có người bầu bạn, còn anh thì không muốn để mẹ mình thất vọng, nên đã nhờ cô đảm nhiệm chức vụ “bạn gái tạm thời” của mình.

Cô luôn tuân theo nguyên tắc của một người đổi mặt là đổi cuộc sống, những ngày tháng không thể quay lại thì cũng không quá luyến tiếc nhưng một năm qua cô luôn nhớ về cái ngày hôm đó. Hiếm có lần nào cô trang điểm xinh đẹp, cô chờ mong trong lòng đến vậy, lúc ấy còn đang trên đường tới nơi hẹn trước với anh nữa.

Thậm chí cô còn nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đen của Lục Gia Xuyên đang đỗ ngoài đầu đường lớn chờ cô, chỉ cần đi thêm mấy bước nữa thì cô có thể tặng anh một niềm vui bất ngờ rồi.

Sự tiếc nuối ấy cũng biến mất theo gương mặt đỏ mà trở thành niềm hồi hận vĩnh viễn.

Chu Sinh Sinh bỗng nhiên tiến lại gần anh, nháy mắt mấy cái với anh “Bác sĩ Lục, khi còn bé ba tôi đã từng nói với tôi rằng, ông ấy cảm thấy tôi có năng lực nhìn thấu lòng người, anh có dám để tôi xem lòng bàn tay của mình một chút không? Nói không chừng tôi có thể nhìn ra nỗi phiền muộn của anh đấy.”

Lục Gia Xuyên tặc lưỡi không mặn không nhạt nói: “Phải, khi còn bé mẹ tôi cũng từng nói với tôi, bà cảm thấy tôi có khả năng nhìn thấu suy nghĩ của người khác, cô có dám để tôi nhìn não cô một chút không? Nói không chừng tôi có thể nhận ra cô thiếu mấy chiếc dây thần kinh não đấy.”

“...”

Chu Sinh Sinh không thèm để ý cú phản đòn của anh, cứ kéo thẳng tay anh qua, giả vờ chỉ chỗ vào lòng bàn tay anh.

Lục Gia Xuyên chẳng nói gì chỉ lẳng lặng mà nhìn cô coi tướng.

Tay anh rất đẹp, cô sớm đã biết điều đó, nhưng có thể cầm tay anh nhìn lại một cách cẩn thận thì mới thấy hai chữ rất đẹp ấy vẫn chưa đủ để mô tả bàn tay này. Từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy một đôi tay thon dài mịn màng thế này, mỗi đốt ngón tay cũng như ngọc thạch được chạm khắc rất tinh tế, từng mảnh móng tay cũng đều sáng bóng, mang theo chút màu hồng nhạt.

Một lát sau, bà bói Chu cũng hồi hồn lại sau cơn mê mẩn, cô ho khan hai tiếng, ngẩng đầu chắc nịch nói: “Giờ anh đang rất phiền muộn vì mình không có bạn gái.”

Chủ nhân của bàn tay kia khẽ cười mỉa rồi thu tay về không nói lời nào.

“Sao, lẽ nào tôi nói sai à?” Cô đoán nhất định là mẹ anh lại muốn anh dẫn bạn gái về nhà ăn cơm, mà anh thì không tìm được bạn gái tạm thời.

Lục Gia Xuyên dứt hai tay vào trong túi áo, thờ ơ gật đầu: “Đúng vậy, cô nói không sai. Chuyện này thì có gì khó đoán ? Đêm Giáng sinh còn một mình cô đơn, hiển nhiên là dân FA rồi. Mẹ tôi gọi điện tới nhắc tôi ngày mai về nhà ăn cơm. Nhà thì toàn người lớn tuổi, mục tiêu cuộc sống từ giờ đến hết đời của họ chính là liên tục nhắc nhở tôi phải kết hôn kết hôn kết hôn. Nếu tôi không kết hôn sớm sức khỏe sẽ càng lúc càng đi xuống, để con ra có thể bị tự kỷ nữa, nên điều tôi đang lo lắng dĩ nhiên là ngày mai phải làm thế nào để tránh được kiếp nạn này.”

Ha ha ha, xem đi, cô biết ngay mà! Chu Sênh Sênh rất đắc ý nở nụ cười tươi như hoa.

Ngay khi anh vừa dứt lời thì bà bối kia đã cười ha ha bước đến trước mặt anh, chỉ chỉ vào mũi của mình: “Bác sĩ Lục, anh thấy tôi thế nào?”

“Đoán đúng đấy, muốn tôi gọi cô một tiếng Chu đại tiên à?” Anh rất phối hợp trả lời.

Nào ngờ “Chu đại tiên” bữu môi: “Ai cần anh nói cái đó ? Ý tôi hỏi là anh thấy tôi thế nào, có đủ tư cách theo anh về nhà ăn bữa cơm giáng sinh, giúp anh tránh được kiếp nạn này không?”

“...” Lục Gia Xuyên ngẩn người, dĩ nhiên anh không ngờ cô lại có ý đó.

“Anh nhìn mình xem, anh đang thiếu một cô bạn gái, tôi thì lại lẻ loi một mình trải qua đêm giáng sinh.” Chu Sênh Sênh ngẩng mặt ra sức chớp mắt lấy lòng anh: “Nhìn đi, nhìn sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn này, đôi mắt to chớp chớp này, làn da trắng mịn này, sống mũi cao cao xinh đẹp —— “

Cô còn chưa nói xong chữ “Này”, bác sĩ Lục đã đột nhiên giơ tay lên che hết mặt cô rồi đẩy sang một bên.

“Tôi nay tôi chẳng ăn được bao nhiêu, xin cô thương hoa tiếc ngọc để tôi bảo vệ cái bụng nhỏ bé của mình đi.”

Một tay của anh che kín mặt cô khiến cô tức đến nổi phổi muốn ăn miếng trả miếng lại anh, nhưng vì tay quá ngắn, hai tay quấy liên tục trong không trung nhưng lại không thể chạm vào mặt anh.

Cuối cùng cô đập đập vào tay anh tức giận nói: “Tôi chỉ muốn giúp con người bạn rợn như anh, báo đáp ân tình anh vừa cứu tôi trong rạp chiếu phim! Hơn nữa người nhà anh muốn anh dẫn bạn gái về nhà ăn cơm, vừa đúng lúc tôi không có người nhà cùng nhau ăn cơm trong đêm giáng sinh, vện toàn cả đôi đường sao lại không làm chứ? Không làm thì thôi, ai mà thèm! Cô gái vô cùng xinh đẹp siêu cấp vũ trụ như tôi đây, còn đây người muốn mời tôi ăn cơm đấy nhé!”

Cô lườm anh một cái, đứng dậy quay đầu bỏ đi.

Nào ngờ phía sau bỗng truyền đến một giọng nói lười biếng: “Mẹ tôi nấu ăn ngon lắm đấy.”

Cô dừng chân quay đầu nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ.

Vị bác sĩ kia đang ngồi ngả lưng trên ghế dài, neho mắt nhìn cô: “Tuy là tính cách hơi tệ, đầu óc cũng không thông minh lắm, thế nhưng tấm lòng không tệ, gương mặt cũng tạm, mũi ra mũi, mắt ra mắt đâu ra đó —— “

“Với người khác thì chỗ nào cũng khuynh quốc khuynh thành, còn với anh thì mũi là mũi, mắt là mắt đâu ra đó thế thôi à ! ? Vậy anh thử tìm cho tôi xem có người nào mũi là mắt, mà mắt là mũi không hả ?” Dừng lại một chút, Chu Sênh Sênh liếc mắt nhìn anh, “Cho nên?”

“Cho nên tôi đành miễn cưỡng dẫn cô về nhà ăn một bữa vậy.”

Dáng vẻ của anh trông cũng giống “miễn cưỡng” thật!

Chu Sênh Sênh vừa bực mình vừa buồn cười đứng đó nhưng trong lòng bỗng dịu dàng lại hẳn. Cô đứng nơi đầu đường người qua người lại mà nhìn anh, anh vừa thở thì bên môi liền xuất hiện một làn sương trắng, cô nghĩ thầm, sự tiếc nuối chưa hoàn thành của năm ngoái cuối cùng có thể viên mãn vào năm nay rồi?

Đêm đó, hai người đi dọc con phố cùng nhau lắng nghe hết khúc Thánh ca rồi mới về nhà.

Tỉnh lại xem, Lục Gia Xuyên đã đưa cô về nhà nhiều lần rồi, từ lúc cô vẫn còn là Chu Sênh Sênh cho tới bây giờ cô đã là Chu An An.

Cô không dám để lộ quá nhiều tin tức, nên khi thay một thân phận mới cô liền dẫn anh đi một vòng quanh khu nhà mình ở, vẫn đứng xa xa ngoài phố nơi cách con ngõ nhà mình một con đường rồi chỉ lung tung đại vào một căn nhà rồi nói đó là nhà mình.

Dưới ánh đèn đường vàng bóng dáng Lục Gia Xuyên đổ dài trên mặt đất, trong không gian im ắng xung quanh bỗng nhiên anh mở miệng hỏi cô: “Tôi nói này, cô sẽ không bỏ bom tôi đấy chứ?”

Chân trái cô bỗng khụy xuống một cái: “... sao cơ?”

Người bên cạnh liếc cô một cái lạnh lùng nói: “Năm ngoái cũng có một cô gái đã đồng ý theo tôi về nhà ăn cơm, hôm sau cô ấy đã bỏ bom tôi cũng tại

đầu con đường cách đây hai dãy phố, đồng thời cũng bốc hơi khỏi nhân gian cứ như chưa từng xuất hiện vậy.”

“...”

“Ngày đó tôi đã hứa chắc nịch với mẹ là sẽ dẫn bạn gái về nhà, cô di chú bác cả nhà đều có mặt rất đầy đủ, mọi người ngồi nghiêm chỉnh trên bàn ăn chuẩn bị xem mặt bạn gái của tôi. Sau đó cô ấy bỏ bom tôi, một mình tôi về nhà, cơm chưa ăn được miếng nào đã phải nghe một trận rửa tội yêu thương, cả người như muốn bay lên vậy.”

Chu Sênh Sênh bật cười thành tiếng, cô ngẩng đầu nhìn vị bác sĩ hơi nheo mắt lại kia, sắc mặt anh có vẻ không vui lắm, cô liền mau chóng trở về trạng thái nghiêm túc.

“Tôi không phải người như vậy!” Cô chột dạ liếc mắt sang chỗ khác, cố gắng thể hiện mình là con người rất có chí khí, “Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là nói được thì làm được, không nói suông cho qua chuyện. Bác sĩ Lục anh yên tâm, ngày mai dù tôi có chết ở giữa đường biến thành quỷ cũng phải bỏ tới ăn bữa cơm này với anh. Coi như không thể khiến ông ngoại anh có chút yên tâm với việc hôn nhân đại sự của anh, thì chí ít cũng có thể dọa bọn họ từ nay về sau không dám làm lễ rửa tội cho anh nữa!”

“...” Lục Gia Xuyên không nói gì nhưng theo sự quan sát của Chu Sênh Sênh mà nói, cô có thể chắc chắn khoe miệng của anh có xu hướng hơi cong lên.

“Về mặt gì vậy? Muốn cười thì cười đi có ai cấm anh đâu.” Chu Sênh Sênh khịt mũi coi thường, “Bác sĩ Lục anh chính là tên sĩ diện thế đấy, muốn khóc thì khóc, thích cười thì cười, cuộc sống như thế mới thú vị chứ! Cứ cố nhịn để làm gì?”

“Được! Lần sau tôi sẽ thử làm một người điên vừa cười ha ha vừa chạy như bay giữa đêm khuya ngoài đường xem sao.”

“...”

Cuối cùng, anh cũng đứng trước nơi mà cô gọi là “Cửa nhà”, ngẩng đầu nhìn khu chung cư kia: “Ngày mai chúng ta hẹn nhau ở đây à?”

Chu Sênh Sênh gật đầu: “Ở đây đi.”

“Chiều tôi phải tới bệnh viện một chuyến, năm giờ sẽ có mặt ở đây đón cô.”

“Được.”

“Cô... nhớ ăn mặc cho đàng hoàng nhé.”

“Phụt——” Chu Sênh Sênh bật cười sau đó mới gật đầu, “Được.”

“Mặc bộ khác đi, tay áo đen xì rồi kia!” Anh liếc mắt một cái rồi bất mãn nói.

“Được, được được.” Cô nghe lời răm rắp.

Lục Gia Xuyên bỗng cảm thấy nghi ngờ, sao hôm nay con nhỏ này tự nhiên lại nghe lời anh như thế? Trước đây mỗi lần thế này không lườm nguyệt anh không cãi lại anh khiến anh tức chết thì cô sẽ không dùng hay sao?

“Cô chắc chắn sẽ không cho tôi leo cây đấy chứ?” Anh xác nhận lại lần nữa.

Dưới bầu trời đầy sao, cô gái nhỏ kia cười đến mức đôi mắt cũng cong lên như vầng trăng khuyết, miệng toé toét giờ tay xin thề: “Tôi hứa sẽ không tiếp tục——”

Hơi ngừng lại rồi cô nói tiếp: “Tôi hứa nhất định sẽ không cho anh leo cây.”

Cô đã theo dõi dự báo thời tiết hết rồi, trong vòng một tuần tới sẽ không có mưa. Lần này, cô nhất định sẽ theo anh về nhà ăn bữa cơm, hoàn thành lời hẹn của một năm trước.

Chu Sênh Sênh vẫy tay tạm biệt anh, dõi theo bóng dáng người đàn ông trẻ tuổi biến mất ở đầu con phố.

Ánh đèn đường phản chiếu bóng lưng anh chạy dài trên mặt đất, vừa cô đơn lại thẳng tắp kiên cường như những cây bạch dương trước gió. Có vài khoảnh khắc, cái bóng của anh chồng lên bóng của cô, khiến cô có chút hoảng hốt.

Trên đời này người cô đơn thực ra không chỉ có mình cô, chắc hẳn mỗi người đều có một niềm cô đơn của riêng mình nhưng tất cả rồi cũng sẽ như trăm sông mà đổ ra một biển.

Dù nói thế nào, cô vẫn vô cùng mong chờ bữa cơm giáng sinh cùng bác sĩ Lục vào ngày mai!

Chương 18: Người Trong Lòng

Chu Sinh Sinh hát cả đoạn đường về nhà hôm ấy.

Cô rất ít khi hát, bởi ở cái tuổi đang vui chơi ca hát thì ba mẹ mất, cô phải vội vàng đi làm để nuôi sống bản thân, vì vậy đại đa số những bài hát cô lắm nhảm là học được ở nơi làm việc. Cô bán vé ở sân băng trượt tuyết, làm nhân viên phục vụ ở KTV và KFC, cũng từng bán tạp hóa ở một quán vỉa hè.

Sau đó, năm cô mười bảy tuổi đã trải qua một cơn bệnh nặng rồi bắt đầu thay đổi mặt một cách khó hiểu, thì cô không còn tâm trạng muốn hát nữa.

Trong những năm tháng ấy, cô sống rất vất vả, như một con ruồi không có đầu, không biết ngày hôm nay đang sống ở đâu, lại càng không biết ngày mai sẽ biến thành một khuôn mặt thế nào, sống cuộc sống thế nào.

Cô vẫn nhớ hôm đó là một buổi chiều cô bày sạp hàng trên cầu, vì là mùa đông nên trời tối rất nhanh, mới hơn sáu giờ chiều trời đã tối mịt rồi. Cô ngồi trên chiếc ghế nhỏ, trông coi một đồng hồ trang sức đang bày biện trên đất, trong lòng là chiếc túi sưởi nhưng người vẫn lạnh tới mức run lấy bầy.

Chạng vạng hôm ấy nhiệt độ giảm mạnh, cô lạnh đến mức ngón tay cũng tái xanh cả lên mà không bán được mấy món đồ. Sau đó trời bỗng nhiên có tuyết, đó là cơn mưa tuyết đầu tiên của mùa đông, tuyết rơi là tả, rơi xuống đất liền hóa thành nước lạnh.

Những sạp hàng xung quanh đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, tuyết đã rơi rồi thì còn ai đến mua hàng nữa? Ngồi đây hứng gió đông thì chẳng bằng dọn dẹp cho nhanh rồi về nhà.

Chu Sinh Sinh bán chủ yếu là các mặt hàng trang sức nhưng không phải là bạc, những kim loại kém chất lượng này một khi gặp nước sẽ bị phai màu, vì vậy cô phải nhanh chóng thu dọn sạp hàng rồi về nhà. Nhưng khi cô luống cuống tay chân thu dọn sạp hàng, thì một đôi tình nhân đang đi qua không để ý nên giẫm lên một sợi dây chuyền.

Chu Sinh Sinh gấp đến mức ngẩng đầu lên đang định quát bảo hai người kia đứng lại thì bọn họ đã dừng lại rồi.

Cô gái trẻ kia liên tục xin lỗi: “Xin lỗi chị xin lỗi chị, em đi nhanh quá nên không nhìn dưới chân. Thật sự xin lỗi chị, hỏng chiếc dây chuyền mất rồi.”

Khi cô nàng đang xin lỗi, cậu chàng bên cạnh đã thản nhiên cúi người xuống nhặt sợi dây chuyền xâu số vừa bị giẫm lên kia.

“Dây chuyền này bao nhiêu tiền hở chị?” Cậu ta nhẹ nhàng kéo tay cô gái kia ra phía sau người mình, lễ phép nói với Chu Sinh Sinh, “Chúng em muốn mua lại ạ.”

Chu Sinh Sinh nói: “Ba mươi tệ.”

Cậu chàng kia gật đầu, dừng lại một chút, ánh mắt nhìn xuống sạp hàng, rồi lại cúi người xuống. Lần này, cậu ta nhặt một chiếc dây chuyền mặt trái tim mới tinh rồi hỏi thêm: “Cả cái này nữa ạ.”

“Sợi này là đủ rồi mà, mua cái đó làm gì nữa?” Co bé đứng phía sau cậu thò đầu tới, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Cậu chàng không nói gì, sau khi Chu Sinh Sinh báo giá thì lấy tiền trong ví ra trả cho cô rồi kéo tay cô gái kia rồi đi.

Khoảnh khắc bọn họ vừa quay người đi, Chu Sinh Sinh nghe thấy cậu chàng kia nói với cô gái: “Xin lỗi em.”

“Sao tự nhiên lại xin lỗi em? Anh có giẫm dây chuyền của người ta đâu?”

“Nếu không phải vì em làm hỏng dây chuyền của người ta, anh cũng không nhớ ra, chúng ta đã ở bên nhau lâu vậy rồi mà anh chưa mua nhẫn hay dây chuyền gì cho em cả.” Cậu ta kéo tay cô gái nắm lấy rồi bỏ vào túi áo của mình, sau đó nghiêng đầu qua nói, “Chiếc dây chuyền này không đáng bao nhiêu, nhưng đây là tâm ý của anh. Chờ đến khi chúng ta tốt nghiệp, anh sẽ cố gắng tìm một công việc tốt hơn, rồi tặng em những thứ có giá trị khác.”

“Mua cái gì chứ?”

Cậu chàng kia nhìn sang hướng khác, ho khan hai tiếng: “Biết rõ rồi còn hỏi.”

Cặp đôi kia vai kề vai nhanh chóng đi xa rồi dần dần biến mất phía cuối chân cầu. Còn Chu Sinh Sinh cầm trên tay sáu mươi tệ, ngẩn ngơ nhìn họ đi xa. Trong đêm tối, dưới ánh sáng huy hoàng soi rọi cho dòng người đi xuống cầu như nước, màn đêm lại được tô điểm bởi cơn mưa tuyết rơi là tả trông thật vô cùng náo nhiệt.

Tay cô đã đông cứng đến mức không cảm giác được gì nữa, gió và hoa tuyết khẽ tạt vào mặt, đến mức mặt cô cũng đầy nước.

Cô tự hỏi mình, có phải mình bị điên rồi không ? Người ta yêu đương thì sao? Người mù như cô thì cảm động gì chứ? !

Đáng thương hơn là cô nhanh chóng nhận ra, bản thân mình khóc không phải vì bọn họ tình cảm với nhau, cũng không phải vì những lời hứa hẹn ấu trĩ và ngọt ngào mà người ta sẵn sàng chết chìm trong đó, mà là trong thế giới hàng ngàn người này, cô mãi mãi sẽ không tìm được bờ vai để mình có thể dựa vào được.

Thời thanh xuân, mỗi cô gái đều có những ảo tưởng của riêng mình, có thể là vào một ngày mưa nào đó sẽ có người chịu để vai ướt mà nhường ô cho bạn, cũng sẽ có người ngốc nghếch nhìn ăn nhìn mặc mưa quả sinh cho bạn, và còn có người sẽ giữ chặt tay bạn nhẹ nhàng phả hơi thở để sưởi ấm cho bạn. Nhưng cứ khi trời mưa mặt cô lại thay đổi, thế nên cả đời này chắc hẳn cô sẽ không thể trải qua những khoảnh khắc đó được.

Một ngày mưa tuyết như vậy, những sạp hàng ven đường người người dọn dẹp thu dọn, mọi người đi ngang qua cũng hiếu kỳ nhìn cô gái đứng đó mặt đầy nước mắt chẳng chịu thu dọn sạp hàng, nhưng không ai có thể hiểu được nguyên nhân cô rơi lệ.

Chu Sinh Sinh từ từ ngồi xổm xuống, hai tay che khuôn mặt mãi mãi không ngừng biến đổi, nước mắt từ những kẽ hở của ngón tay lặng lẽ rơi xuống.

Cô mếu máo tự nhủ: “Đừng khóc nữa, Chu Sinh Sinh. Tình yêu cũng không phải cơm, mà phải bình tĩnh lại, tuyệt đối không thể ngốc nghếch như vậy nữa!”

Đừng ngơ ngẩn, đừng động lòng, đừng lưu luyến, đừng dừng lại. Khi thanh xuân của người ta đang trôi qua từ từ, thì thỉnh thoảng cô lại lợi dụng gương mặt già nua nói khoác không biết ngượng mà yêu cầu giới trẻ nhường chỗ cho mình; còn khi người ta đang già đi, thì cô lại có thể thỉnh thoảng dùng gương mặt trẻ tuổi ra ngoài rêu rao khắp nơi ra vẻ bản thân còn đang là con gái mười tám.

Có gì không tốt chứ?

Không có gì phải buồn cả.

Ngày hôm ấy, cô gắng gượng cười khẩy một cái mà tự an ủi mình, dưới ánh đèn đường cô cũng bao túi đồ nặng trĩu đi về phòng trọ của mình, trên mặt đất phản chiếu hình ảnh một Chu Sinh Sinh lẻ loi cô độc.

Mấy năm sau cũng vẫn trong đêm đông như thế, chỉ khác là đêm nay không có tuyết. Dưới ánh đèn đường, cô gái trẻ đáng người yếu đuối hai tay đút trong túi áo khoác, vừa tiến về phía trước, trên môi còn khẽ thì thầm một ca khúc nào đó.

‘Không phải tôi không biết sợ, không phải tôi không sợ chết,

Thế nhưng đứng trước tình yêu lãng mạn, tại sao lại yếu đuối như thế,

Đường cùng vách núi nhưng vì anh mà trở thành bình địa.

Yêu anh không cần để ý,

Chỉ muốn dùng con người bản năng mà tóm lấy anh,

Vừa nghĩ đến anh người trong lòng em,

Hai bàn tay vốn mềm yếu bỗng trở nên thật mạnh mẽ.’ [1]

[1] Bài hát Hoàng Vĩ Văn – Barry Chung : Link (Vì tự nhiên WP không có mình up video của YTB trực tiếp vào đây nữa)

Đang đi, cô bỗng nhiên đứng lại, từ từ dựa lưng vào mấy poster quảng cáo được dán lung ta lung tung trên vách tường, cúi đầu thở ra một luồng khói trắng.

Cô đơn sống trên đời hai mươi lăm năm qua, có những lúc cô thật sự hy vọng bên cạnh sẽ có thêm một người nữa. Bất kể người đó là ai, dù anh ấy không có dáng người như Lưu Xuyên Phong, không có sự đáng yêu của Anh Mộc Hoa, thì chỉ cần người đó có thể khiến cô khi quay đầu là biết mình không đơn độc trên con đường phía trước, chỉ cần khi cô nhớ tới anh, thì nhận ra bàn tay này của mình cũng có dũng khí để nắm lấy bàn tay ấy.

Nếu như, cô chỉ đang nói là nếu như thôi, dùng gương mặt xinh đẹp này hẹn hò trong hai tháng, sau đó lý trí chia tay, để hoàn thành giấc mơ của mình, thì có xem là tội ác tày trời không?

Cô buồn bực ngán ngẩm mà cúi đầu nhìn cái bóng của mình, máu huyết dâng trào, cô liền vươn tay ôm lấy cây cột điện bên cạnh, giả giọng khàn khàn của đàn ông mà nói: “Chu Sinh Sinh, đừng thấy đáng anh đẹp như Ngô Mạnh Đạt, nhưng linh hồn của anh chỉ là Lưu Đức Hoa mà thôi.”

Sau đó cô bắt đầu cười ha ha, cười không ngừng được ngửa tới ngửa lui, rồi xoa xoa mắt, cô xoay người về nhà.

May mắn là, hôm sau là một ngày nắng to.

Ánh nắng mùa đông vô cùng đáng quý, sưởi mình dưới nắng quả như mật ong ấm áp tan chảy khắp người.

Sáu giờ Chu Sinh Sinh đã rời giường, cần phải chuẩn bị chu đáo hơn một năm trước, cô đỡ từng lô cuốn tóc đã uốn cả đêm xuống rồi dùng keo xịt tạo kiểu cho tóc. Cô soi mình trong gương mặt nửa tiếng để trang điểm xong, một nửa mí mắt trên, một phần đuôi mắt được đánh màu hồng, hai má được dặm thêm chút phấn màu hồng nhạt, kết hợp với màu son môi đỏ ngọt ngào.

Cô mặc chiếc áo lông trắng, trước khi ra ngoài còn khoác thêm chiếc áo ngoài màu hồng, sau lưng là mái tóc xoắn mềm mại.

Sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, mới bảy giờ rưỡi sáng. Còn cách thời gian hẹn nhau chín tiếng rưỡi nữa...

Cô lại không nhìn được cười ha ha, Chu Sinh Sinh ơi là Chu Sinh Sinh, mày tích cực thế này, bác sĩ Lục không tặng cờ thi đua cho mày thì quả thực có lỗi với sự chăm chỉ nhọc nhằn này của mày mà!

Lúc đi tới quán cafe, vì phòng ngira tóc bị rối, nên vừa chen chân lên tàu điện ngầm thì cô đã vào tư thế hai tay ôm đầu. Cho tới khi tàu điện ngầm dừng lại, cô vừa hơi mất tập trung một chút thì đã ngã nhào vào lòng một anh chàng to cao, đang hoảng hồn ngẩng đầu lên, thì anh chàng kia đã nháy mắt với cô: “Người đẹp, có chỗ nào không thoải mái à?”

“Vẫn khỏe, vẫn khỏe.” Cô giả vờ bình tĩnh, mắt nhìn thẳng vào bắp đùi hấn mà đứng dậy vẫn tiếp tục ôm đầu.

Đầu có thể đứt nhưng tóc không được rối

Sau đó, vào trong quán thì cả đám người do anh quản lý cầm đầu, bắt đầu tiến hành tra tấn tinh thần cô độc ác.

Hoàn Từ: “Cái gì cái gì đây, ăn mặc thế này là định tới khu Đèn mờ quấy một đêm đấy à?”

Đồng Đồng: “Cô bạn à! Cùng là gây hại cho người khác, tại sao không cho tôi một cơ hội, để tôi được làm anh hùng trừ hại cho dân? Tuy không thể mạnh mẽ bảy lần một đêm, nhưng anh đây đảm bảo lần nào cũng rất đúng chỗ rất dạn dặt!”

Chu Sinh Sinh: “.....”

Dĩ nhiên không chỉ dùng một phút mặc niệm là có thể mô tả tâm trạng cô lúc này.

Anh quản lý kéo tạp dề xuống, gõ xuống gáy cô một cái, rồi quay sang nói với Đồng Đồng: “Món béo bỏ không thể dành cho người ngoài. Mau, đóng cửa lại, hôm nay chúng ta không bán hàng, đưa Chu An An vào nhà kho mau, chúng ta cùng chén con bé !”

Mười ngàn lần im lặng tuyệt cũng không diễn tả hết tâm trạng của Chu Sinh Sinh vào giờ khắc này.

Từ những lời nói treu đùa về vẻ đẹp của cô, thì cô vẫn bắt được một sự thật không thể chối bỏ —— hôm nay cô thậm chí còn xinh đẹp hơn một năm trước. Cô đã chờ một năm, rốt cuộc cũng đợi được khuôn mặt này, dùng nó để hoàn thành lời hẹn còn dang dở một năm trước.

Bốn giờ chiều, Chu Sinh Sinh xin anh quản lý về sớm, mặc kệ tiếng kêu gào í ới của Đồng Đồng, cô gọi taxi tới bệnh viện.

Nếu đã đến muộn một năm, cô đồng ý thể hiện sự áy náy và thành ý lớn nhất của mình mà an ủi vị bác sĩ ngoài mặt thì hung dữ nhưng tâm hồn lại dịu dàng tốt bụng kia.

16:23 chiều.

Lục Gia Xuyên vừa thay chiếc áo blouse ra đang đứng trong phòng thay đồ thì nhận được một tin nhắn mới.

“Cô nàng điên” nói: Bác sĩ Lục, anh có ở văn phòng không?

Anh ngần ngừ, khoác thêm chiếc áo dạ màu xám rồi xoay người đi ra khỏi phòng thay đồ. Mở cửa, bước ra hành lang, vừa quay đầu liền nhìn thấy có người đang đứng chờ ngoài phòng làm việc của anh.

Phòng làm việc của anh ở cuối hành lang, vừa mở cửa đi ra thì đập vào mắt là ánh nắng chiều màu vàng cam ngoài cửa sổ kia, ánh nắng dường như tan vào không khí, vừa chiếu là đổ xuống đáng người mảnh khảnh kia.

Bệnh viện chỉ toàn một màu trắng toát, người ra kẻ vào đủ loại ồn ào mà náo nhiệt. Còn cô thì lẳng lặng đứng chờ trước cửa, còn có chút buồn cười nghển cổ vào ngó, dường như cứ muốn nhìn thấu bóng người bên trong cánh cửa đang khép chặt kia.

Lông mi Lục Gia Xuyên hơi động, tâm trạng bỗng trở nên vừa dịu dàng lại mềm mại.

Một cơn gió từ ngoài cửa sổ ủa vào, cô gái trẻ mặc áo khoác hồng có vẻ đã cảm nhận được ai đó đang theo dõi mình, cô đột nhiên quay đầu nhìn về phía anh đang đứng. Khoảnh khắc cô cong khốe môi cười mỉm, dường như trời đông lạnh lẽo ngoài cửa sổ kia bỗng trở nên ấm áp như hoa nở mùa xuân.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bùng Nổ

Không biết tại sao, Lục Gia Xuyên đang đứng trước cửa phòng thay đồ, bỗng nhiên không nhấc chân đi nổi nữa.

Cô nàng kia đang đi về phía anh, những sợi nắng màu vàng nhạt khẽ nhảy nhót trên những sợi tóc mềm, cô ngoẹo cổ nhìn anh cười, chất giọng ngọt ngào: “Sao anh không nhắn tin lại?”

Trong cổ họng bỗng có con nghẹn dồn lên, cuối cùng anh nhìn sang hướng khác, nhỏ giọng đáp lại: “Sao tự dưng lại đến bệnh viện?”

Không phải đã hẹn nhau ở ngã tư rồi sao?

Chu Sinh Sinh cười hi hi dứt di động vào trong túi xách: “Đây không phải vì tôi có ý muốn giúp anh hết lòng, đưa Phật phải tiến tới Tây Thiên đấy à? Tự mình tôi đón anh mới thể hiện ân tình lớn lao của tôi được chứ!”

“Ân tình?” Lục Gia Xuyên liếc cô một cái, “Trước giờ vẫn là đàn ông đi đón phụ nữ, đây là lần đầu tiên có phụ nữ tới đón tôi đấy, tôi thấy là vì cô khi chất đàn ông đây mình mới đúng chứ?”

“...”

Cô có chút bức mình, miệng làm bầm mà lườm anh một cái: “Đúng là Lã Động Tân bị chó cắn mà.” [1]

[1] Ý nghĩa: làm ơn mắc oán

Nhìn vẻ mặt kia của cô quá buồn cười, Lục Gia Xuyên nhìn không được, hơi dòn từ cổ hồng lên khẽ bật cười thành tiếng. Cô lập tức tròn mắt nhìn anh: “Anh còn dám cười!”

Thật giống như chó con xù lông, mà còn là con chó màu hồng phấn.

Anh hoàn toàn không kìm được, cười ha ha ha ha vật vã chẳng còn chút hình tượng nào cả.

Chu Sinh Sinh lập tức nắm lấy cơ hội đó, nhảy ra xa cách anh ba bước, vẻ mặt ghét bỏ học theo giọng điệu của anh: “Đừng bảo anh quen tôi nhé. Thời buổi này đâu đâu cũng có kẻ điên, chệch chệch.”

Lục Gia Xuyên nghe vậy thì ngẩn người, lúc này anh mới nhận ra mình đang đứng cười rõ to ngoài hành lang bệnh viện mà chẳng để ý ai cả, trước giờ anh thường rất ghét mấy người như vậy, nhưng hôm nay anh...

Ngưng cười, anh nhắc chân đi về phía thang máy, âm thầm mắng câu: “Mợ nó.”

Nhất định là vì nói chuyện quá nhiều với cô nàng điên này, con mẹ nó hóa ra thời buổi này bệnh điên cũng có thể lây nhiễm qua đường không khí!

Lúc này bạn học Chu Sinh Sinh còn đang đứng phía sau gào lên như kẻ điên chẳng thềm sợ sủng: “Tôi nghe thấy anh mắng tôi rồi đấy nhé, bác sĩ Lục! Anh học kiểu điên điên khùng khùng đó thì liên quan gì tới mẹ anh, muốn trách hãy tự trách mình đi, hà tất phải đổ lỗi cho mẹ mình? Dù sao hành động này cũng do học hư mà thành, chứ không hề liên quan gì đến mẹ anh cả, anh trách mẹ anh như thế, mẹ anh mà biết sẽ rất đau lòng —— “

Cô nói còn chưa dứt lời, người đàn ông đang đứng chờ trước cửa thang máy liền quay người lại, vuron ngón cái và ngón trỏ tới, bắt ngờ kẹp chặt hai cánh môi cô.

Chu Sinh Sinh: “!??”

Lục Gia Xuyên không buông tay, vẫn giữ tư thế kẹp môi cô như thế, mặt không cảm xúc: “Nếu cô cứ tiếp tục ba hoa la lối, tôi đảm bảo miệng cô sẽ được đối xử thế này trên cả đường đi.”

“...” QAQ

Ngày hôm nay sẽ không thuận lợi đâu mà ~

Khi Lục Gia Xuyên thu tay về thì dứt tay vào túi áo, anh không nhìn được mà miết nhẹ hai ngón tay vào nhau. Cái cảm giác mềm mại ấm áp ấy dường như vẫn đang lưu lại trên đầu ngón tay anh, cứ thế mà sát tạo thành đốm lửa cháy lớp lớp khiến da anh bỏng rát.

Hơn năm giờ chiều, Lục Gia Xuyên đưa Chu Sinh Sinh về nhà cũ.

Trên đường đi cô lú ra lú rú nói mãi, bất ngờ là hôm nay anh không hề mắng cô nói nhiều nữa. Thành phố Bắc rất lớn, mỗi ngày anh lái xe đi đi về về, nhưng vì bận bịu quá ít, mà anh lại khó tính, nên hầu như hiếm khi đưa đón ai. Chu Sinh Sinh đang ngồi ở ghế phụ miệng nói đông nói tây không ngừng. Tuy rằng chỉ là mấy câu không đầu không đuôi, nhưng anh vẫn chăm chú nghe, có cảm giác trong chiếc xe rộng lớn này cũng có mùi vị của con người, chứ không chỉ còn một thân một mình anh nữa.

Mà nơi bọn họ cần đến, nói là nhà cũ cũng vô cùng chính xác. Tòa nhà chung cư bốn tầng này cũng đã có hơn ba mươi năm lịch sử rồi, trên tường gạch là những dây leo màu xanh lục bám chặt, xung quanh có rất nhiều vết tích loang lổ, nơi này nằm trong khuôn viên của một trường đại học nổi tiếng, bên cạnh là một hồ nước có dựng một hòn non bộ, khi hoàng hôn xuống cả vùng đất như trở thành một bức tranh sơn dầu, phong cảnh tuyệt đẹp vô cùng.

“Đây là nhà anh à?” Chu Sinh Sinh bắt tri bắt giác hỏi.

“Nhà ông ngoại tôi.”

“Ông anh là giáo sư đại học à? Có thể ở một nơi thế này cơ mà!”

“Trước đây thôi. Căn nhà này trước kia là do trường học phân cho các giảng viên công chức tại trường, giờ có tiền cũng không thể mua được.”

Thực sự là gia đình văn hóa nhỉ.

Chu Sinh Sinh ồ lên một tiếng, theo anh đi vào hành lang thì mới khôi phục lại tinh thần mà nhớ ra chuyện gì đó, cô giờ tay kéo ống tay áo anh vội nói: “Bác sĩ Lục! Anh chờ chút đã!”

“?” Lục Gia Xuyên quay đầu lại, đuôi lông mày khẽ nhếch lên.

Nhưng chỉ nhìn thấy cô nàng nóng tính kia bình bịch chạy ra khỏi hành lang, rồi rất nhanh biến mất khỏi cửa lớn.

“Chu An An!” Anh không hiểu gì cả, nhanh chóng chạy ra cửa gọi cô, “Sao thế, cô định lâm trận lùi bước đấy à?”

Cô nàng kia nhìn anh xua xua tay, rồi chạy nhanh như một con thỏ, miệng cứ la hét cái gì đó không rõ, anh cũng chẳng nghe được câu nào cả.

“Chu An An!” Giọng anh lạnh tanh quát cô, âm lượng rất lớn, “Đừng đùa kiểu đó với tôi, nếu cô không quay lại mà để tôi bắt được thì cô chết chắc!”

Cô nàng kia vẫn vừa chạy vừa hét gì đó, cũng không thèm quay đầu lại, nhanh chóng biến mất nơi ngã rẽ.

Sắc mặt Lục Gia Xuyên u ám trong nháy mắt.

Thế là năm nay anh lại bị người ta cho leo cây, lại phải tiếp tục một thân đi vào chiến đấu một mình sao?

Một người thì thôi, đến người thứ hai cũng vẫn vậy, cuối cùng là anh giẫm phải bãi phân nào mà cứ gặp mấy cô nàng điên cho anh leo cây suốt thế này???

Lục Gia Xuyên sắp tức đến nổ phổi rồi, dưới ánh hoàng hôn cả người anh càng trở nên hung dữ hơn. Trên đất chỉ còn phản chiếu một mình bóng anh, vừa nhìn liền biết anh rất cô đơn. Anh nhìn về phía Chu Sinh Sinh vừa biến mất, ngực phập phồng lên xuống vì tức giận, cuối cùng sau khi bình tĩnh lại thì về mặt cũng chẳng thể bình thường được nữa.

Dưới ống tay áo khoác kia là nắm đấm rất chặt, anh tự nhủ: sau này không thể tin vào phụ nữ nữa, đặc biệt là mấy con nhỏ điên khùng như cô ta nữa!

Thật buồn cười, mấy phút trước anh còn đang hài lòng vì cô ăn mặc rất xinh đẹp, mấy phút sau đã phải đối mặt với nguy cơ bị thả bom rồi. Anh xin thề, từ nay về sau nếu anh tin nửa lời của cô ta, anh sẽ tự chặt đầu mình!

Nghĩ như vậy, Lục Gia Xuyên nổi giận đùng đùng rồi xoay người định đi vào, vừa mới vừa đi chưa được hai bước, phía sau bỗng có tiếng gọi của cô nàng điên kia.

“Bác sĩ Lục!”

Anh dừng chân, gương mặt cứng ngắc rồi đột nhiên anh quay đầu lại. Dưới ánh nắng chiều, cô nhỏ màu hồng phấn đang cầm hai túi đồ chạy về phía anh, vừa chạy vừa thở hồng hộc mắng mỏ anh: “Tôi bảo anh đi theo tôi sao cứ đứng ị ở đó mãi thế? Còn định không chờ tôi mà đi lên luôn đấy à?!”

Anh kinh ngạc mà cô vội vàng chạy tới, một câu cũng không nói ra được. Mãi đến khi cô chạy đến trước mặt anh, hùng hùng hổ hổ đưa hai túi bóng nặng trĩu ra cho anh: “Này, cầm lấy! Anh thân là đàn ông, nào có chuyện đàn ông lại để phụ nữ xách đồ?”

Cúi đầu, anh nhìn thấy trong hai túi xách anh vừa nhận, một túi là mấy lon sữa, một túi thì toàn là táo.

Cô khỏe thế nào mà hai tay xách đồng độ nặng như vậy vẫn có thể chạy nhanh như bay thế chứ? Còn dám mở mồm nhận mình là phụ nữ...

Mà cô nàng điên kia vẫn đang tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Lần đầu tới nhà gặp người lớn, không mua quà thì quá vô lễ rồi. Không phải anh nói nhà anh có một ông cụ siêu tài nhãi rất dễ tức giận đó à? Xin lỗi nhé, lời này là tôi trích dẫn nguyên văn lời của anh đấy, dù sao tôi cũng chưa gặp ông ngoại anh bao giờ, nếu không cũng chẳng bắt lịch sự như vậy —— nói chung nếu tôi đã đồng ý giúp anh, thì cũng phải chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo? Những thứ này tuy rằng chẳng đáng mấy đồng, nhưng tốt xấu gì cũng là tấm lòng, thể hiện thái độ lịch sự...”

Cứ khi nào cô nổi hứng nói nhiều là sẽ nói mãi không dứt. Nhưng lúc này Lục Gia Xuyên không cắt ngang lời cô, chỉ là bất chợt anh cảm giác con giận trong lòng bỗng tiêu tan. Tâm trạng chuyển biến quá đột ngột, ngay cả anh cũng không hiểu bản thân mình nữa.

“Con nhỏ điên.” Anh nghiêm mặt, lời ít mà ý nhiều tổng kết một câu, liếc cô một cái rồi quay người đi lên lầu.

“Này? Này này? Sao anh cứ mắng tôi điên mãi thế? Tôi có trêu anh chọc giận anh đâu? Tôi làm thế không phải để giữ mặt mũi cho anh à?” Chu Sênh Sênh bỏ theo anh lên tầng bốn, miệng cứ huyền thuyên nói mãi không ngừng.

Nhưng cô lại chẳng hề biết vì anh đứng quay lưng lại với cô, nên cô không nhìn thấy được, trong dãy hành lang tối mờ mịt ai kia vừa chau lại vì căng thẳng giờ đã từ từ dần ra, Lục Gia Xuyên cong khoe môi khẽ mỉm cười tựa như không, rồi lại như vừa trút được gánh nặng.

“Anh nói xem, tôi mua quà thế này có được không?” Cô còn đang nói mấy lời xin khích lệ không đầu không đuôi.

“Được.” Một lúc lâu sau, anh thấp giọng nói một chữ, coi như là lời khẳng định.

Còn lời không nói ra chính là ——

Thật ra, chỉ cần cô quay về là được rồi.

Reng reng —— người nhấn chuông cửa chính là Lục Gia Xuyên, Chu Sênh Sênh đứng ngoài hành lang, trốn sau lưng anh, hồi hộp đến mức thở cũng không dám thở mạnh.

“Tự tin lên chút đi.” Anh đặt hai chiếc túi bóng dưới đất, sau đó quay đầu kéo cô lên trước.

“Hơi căng thẳng chút thôi, tự nhiên lại thành bạn gái anh, rồi còn cùng anh về nhà gặp người lớn, lần đầu tiên của tôi dành cho anh cả rồi, bảo sao mà khó thở.” Cô nói năng hùng hồn, nắm chặt ống tay áo lỗ tai đỏ dần.

... Càng giống con thỏ nhỏ đang run sợ vì bị dọa.

Lục Gia Xuyên mặc kệ cô, nói nhiều lại càng phản tác dụng. Dù sao ông cụ trong nhà kia cũng muốn anh dẫn một cô về nhà, cô ta có ra về thẹn thùng đi nữa thì vẫn là con nhỏ điên, anh đây muốn những tay vào cũng không được.

Rất nhanh liền có người ra mở cửa, đó là một người phụ nữ trung niên vội vàng chạy ra, dáng người bà hơi béo. Vừa mở cửa nhìn thấy Lục Gia Xuyên, tiện đà cũng nhìn thấy Chu Sênh Sênh, hai mắt bà sáng lên. Sự thay đổi trên gương mặt kia quá rõ ràng, gần như khiến người ta liên tưởng đến chiếc bóng đèn bất chợt sáng rực lên.

Chu Sênh Sênh chưa kịp nói gì, Lục Gia Xuyên cũng chưa kịp mở miệng, một giây sau, chỉ thấy người phụ nữ đầy đặn kia đột nhiên xoay người chạy vào phòng khách: “Ôi trời ơi, mau ra mau ra đây! Mọi người mau ra mà xem! Gia Xuyên dẫn bạn gái về nhà ăn cơm kia! Mau ra mau ra xem đi ——”

Một chuỗi câu “mau ra đây” dai như chiếc kẹo cao su Stride ăn mãi không dứt được khiến Chu Sênh Sênh bị dọa đứng sững sờ tại chỗ, hai mắt tròn ngược lên nói không thành lời.

Lục Gia Xuyên im lặng mà ho khụ một tiếng, dẫn cô vào nhà rồi giải thích: “... Di anh.”

“... Ồ.” Chu Sênh Sênh ngơ ngác nhận lấy đôi dép anh vừa đưa tới, “Di anh... có vẻ nhanh nhẹn.”

“...” Lục Gia Xuyên không còn lời nào để nói.

Mấy phút sau, có một đám phụ nữ trung niên ồ ạt kéo nhau, người đi ra từ phòng bếp, phòng nghỉ, phòng ngủ rồi cả thư phòng. Lấy Chu Sênh Sênh người vừa thay xong đôi dép trong nhà làm tâm điểm, còn bọn họ tự tạo thành một vòng tròn có đường kính ước chừng một mét, vẻ mặt rất hứng thú mà nhìn cô.

Chu Sênh Sênh chợt cảm thấy bản thân giống như một con gà đã bị vật trụ lông, trần trụi đứng giữa phòng khách, mắt đối mắt với những người phụ nữ kia.

“Chào, chào mọi người...” Cô yếu ớt mà vịn vào bàn trà, cuối cùng nở một nụ cười gượng gạo, nhìn Lục Gia Xuyên đứng sau với ánh mắt cầu cứu.

Lục Gia Xuyên chẹp miệng hai cái, tuy rằng vẻ mặt trông cũng hơi mất tự nhiên lắm, nhưng vẫn giới thiệu từ người phụ nữ đứng đầu cho tới hết: “Đây là dì cả, dì hai, dì ba, dì năm, và cuối cùng là dì út.”

Nhóm các bà đi cười títt mắt nhìn chăm chăm cô, không ngừng gật đầu.

Chu Sênh Sênh lặp lại như con vẹt theo lời Lục Gia Xuyên khi nhắc đến tên từng người, từ đi cả cho đến đi út, cuối cùng cô còn hỏi thêm một câu: “À ừm, vậy đi tư đâu rồi anh?”

Lục Gia Xuyên bình tĩnh đáp: “Không có đi tư vì đi tư chính là mẹ anh.”

“...”

Trong tiếng cười vang của mọi người, Chu Sênh Sênh bỗng nhiên rất muốn bùng nổ ngay tại chỗ.

[Phụ] : Truyện này đã được xuất bản tại TQ ngày 20/07 vừa qua với tên là ‘Sênh Sênh Của Anh’, nhá cái bìa và lời giới thiệu truyện của SXB nè ~ Sẽ có đề tuần này có thêm C20 he ^_^

25094900-1_u_3

Lục Gia Xuyên chưa từng nghĩ một người đẹp trai ngời ngời như anh lại bị một con nhỏ xù hện tới tận ba lần.....

Lần đầu tiên, cô đồng ý đêm trung thu cùng anh về nhà ăn cơm, sau đó để lại một tin nhắn rồi cho anh leo cây.

Lần thứ hai, cô chỉ để lại một tin nhắn rất kiệm lời coi như thông báo cho anh biết: “Trân trọng.”

Lần thứ ba, qua điện thoại cô vô cùng kiên quyết nói: “Lục Gia Xuyên, dù sau này em có trở thành người thế nào thì cũng nhất định quay về gặp anh.”

Anh đã từng thề nếu như gặp lại cô, anh nhất định sẽ chinh cô đến mức sống không được mà chết cũng chẳng xong.

Nhưng khi cô bước vào cuộc sống của anh với những gương mặt khác nhau, anh vẫn hờn hờ đi yêu những con người ấy.

Trong con ngõ sâu tối đen, chỉ một cái chớp mắt nhìn thoáng qua, anh lại có thể nhận ra cô ngay, “Chu Sênh Sênh!”

Anh mỉm cười từ từ cúi người xuống, bờ lưng cong cong, “Lên đây, anh công em về nhà!”

Từ ấy từng nét mây trong tâm, nhớ mãi không quên.

Từ ấy cùng nhau nắm tay, bên nhau đến già.

Sênh Sênh Của Anh | Dung Quang

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ra Mắt Bạn Gái

Mẹ Lục Gia Xuyên đang thông thả bước ra từ phòng bếp, bà quay quanh eo chiếc tạp dề màu hồng caro trắng, trông bà có vẻ gầy hơn bất cứ các chị em đang đứng trong phòng khách đây. Tuy rằng bà đứng hàng thứ tư, nhưng lại có thể thấy rõ những nét già nua trên gương mặt bà, cứ như bà là người lớn tuổi nhất trong số các chị em vậy.

Lục Gia Xuyên kéo tay Chu Sênh Sênh thoát khỏi “mặt trận các bà dì” ra ngoài, đi thẳng tới trước mặt nữ sĩ Tôn Diệu Già.

“Mẹ.” Trong chớp mắt anh giọng anh dịu hẳn xuống, nụ cười mỉm khẽ dặt bên khóe môi, “Đây là Chu An An.” Quay đầu lại anh liếc nhìn cô gái đứng bên cạnh, ý cười chưa giảm, “Chu An An, đây là mẹ anh.”

Chu Sênh Sênh còn chưa kịp hồi hồn sau “Ma trận các bà dì” vừa nãy mà theo bản năng học theo Lục Gia Xuyên ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Mẹ ——”

Sau đó cô bỗng giật nảy mình, chỉ ngây ngốc nhìn Tôn Diệu Già, miệng mấp máy nói không thành lời.

Ma trận các bà dì nhanh chóng di chuyển sang bên đây, một đám phụ nữ cười ha ha ha liên tục, vừa nói: “Được lắm vừa mở miệng đã biết gọi mẹ rồi.” Lại vừa chế nhạo Tôn Diệu Già, “Đây là chuyện tốt sắp tới phải không cô tư? Gia Xuyên được đó, không lên tiếng thì thôi, một khi đã hót là sẽ khiến người khác kinh ngạc, Diệu Già, tôi thấy nhà cô sắp có chuyện vui rồi đấy!”

Trong tiếng nói chuyện láo nháo xung quanh, Chu Sinh Sinh tuyệt vọng mà che mặt. Sau một phút, cô cảm giác được có ai đó đang nhẹ nhàng kéo tay cô xuống, vừa nâng đầu lên đối mặt với cô là ánh mắt ấm áp từ bà Tôn Diệu Già.

“Con bé này, mau tới đây ngồi, đừng mãi cũng không tiện.” Bà kéo Chu Sinh Sinh đi thẳng tới sofa ngồi xuống, rồi lôi đĩa hoa quả tới trước mặt cô, “Ăn chút hoa quả đi con. Ông ngoại đang ở trên gác mái tưới cây, tí nữa ông xuống giờ đây.”

Rồi bà quay đầu lại nhìn Lục Gia Xuyên mà căn dặn con trai: “Chăm sóc An An cho tốt, mẹ đang nấu dở mấy món trong bếp, để mẹ vào xem đã.”

“Để con giúp mẹ.” Chẳng hiểu sao sắc mặt Lục Gia Xuyên lại tối sầm hẳn xuống, anh cời áo khoác vắt trên thành sofa rồi bắt đầu xắn ống tay áo lên.

“Đừng đừng xuống, con định để An An một mình ngồi đây à?” Tôn Diệu Già vội vàng ngăn cản.

Chu Sinh Sinh thực sự rất sợ mấy bà di kia, vừa đúng lúc cô đứng dậy ý kiến: “Để con và Lục —— con và Xuyên Xuyên cùng vào làm. Di cứ ngồi ngoài này nghỉ ngơi một chút đi, chuyện bếp núc cứ để phận tiểu bồi chúng con làm cũng được ạ.”

Lúc nói hai chữ “Xuyên Xuyên” thì ngay cả cô cũng không nhận được run người lên một, da gà nổi hết cả người.

Dưới những cái nhìn nóng rực, Chu Sinh Sinh mắt nhìn thẳng theo sát Lục Gia Xuyên đi thẳng vào phòng bếp.

Phòng bếp trang trí rất đơn giản, đồ đạc sắp xếp gọn gàng. Đang đun trên bếp là nồi canh gà, mùi hương khê bay ra. Cô vươn tay mở nắp nồi, cúi đầu ngửi một chút hương vị canh gà, bất thành linh bỗng nghe thấy một giọng nói nhấn mạnh đầy thâm ý vang lên sau lưng: “Xuyên Xuyên?”

Tay cô run lên, nắp nồi cũng suýt nữa rơi xuống đất.

Người kia còn tiếp tục: “Mẹ?”

Chu Sinh Sinh bình tĩnh đặt nắp nồi xuống, quay đầu nghiêm túc nói: “Đừng nhận người thân lung tung, tôi mới mười tám tuổi thôi, không có đứa con nào lớn như anh đâu.”

Lục Gia Xuyên khẽ cười hai tiếng, mở vòi nước rửa tay, những bọt nước rơi xuống từng ngón tay thon dài kia, phản chiếu dưới ánh đèn vàng ấm áp mà dường như phát ra thứ ánh sáng nào đó khiến người ta mê mẩn: “Biểu hiện không tệ đâu.”

Anh nói một câu khen ngợi nhẹ nhàng là thế nhưng cũng đủ khiến Chu Sinh Sinh đắc ý vô cùng.

Từ trong phòng khách có thể thoáng nhìn được một góc của phòng bếp nên anh không quay đầu lại, chỉ nói: “Ồ chiếc móc sau cánh cửa có treo tạp dề, lấy giúp tôi rồi đeo hộ tôi nhé.”

Chu Sinh Sinh theo lời anh đi lấy, lúc lại gần anh thì nhỏ giọng nói: “Còn bắt tôi thất giúp anh? Anh không có tay đấy à?”

“Là ai nói giúp người phải giúp đến cùng, tiền Phật phải đưa tới Tây Thiên vậy? Chuyện diễn kịch cũng như vậy, đã làm thì phải làm đến cùng.” Anh thấp giọng nói.

Chu Sinh Sinh hơi cứng người, rồi từ từ vươn tay vòng qua eo anh ra sau lưng, thắt chiếc tạp dề.

Chỉ là diễn kịch mà thôi, cô tự nói với mình như vậy.

Nhưng vì người nhỏ con nên tay cô cũng ngắn, dù anh rất gầy nhưng người lại cao ráo, cũng vẫn phải cần cô ôm lấy anh, dùng hai tay mới có thể bao quanh cả người anh.

Trong chớp mắt ấy, Chu Sinh Sinh nhận ra hai tay mình đang run rẩy.

Nước trong bồn rửa đã ào ào chảy tràn ra, nồi canh trên bếp cũng sôi lên ừng ực. Mà cô đang dang hai tay ôm chặt lấy người đàn ông trước mặt, chớp mắt thậm chí còn chạm vào chiếc áo lông mềm mại của anh, hơi ngứa, rồi lại ngửi thấy một làn hơi thở sạch sẽ khê thoảng qua mũi.

Trái tim đột nhiên đập thình thịch vang vọng trong lồng ngực, trong cơ thể cô giờ đây mỗi góc ngách đều tuôn trào máu chảy.

Cô quá sốt sắng, căng thẳng đến mức, tay trái với mấy lần cũng không cảm được sợi dây tạp dề bên tay phải. Mãi đến khi cô nghe thấy người đàn ông trước mặt cười tựa như không mà trêu cô: “Chu An An, có phải cô đang giả bộ không buộc tạp dề được cho tôi mà lau tay dầu vào áo tôi không đấy?”

Cô giống như bị điện giật đột nhiên rút tay về, tức đến nổi phổi mà vút chiếc tạp dề vào lòng anh: “Anh tự làm... tự... làm đi!”

“Thẹn quá hóa giận rồi à.” Lục Gia Xuyên quay đầu nhìn gương mặt cô đỏ tới mang tai thì thản nhiên vạch tội.

Chu Sinh Sinh thật sự rất muốn bóp chết anh ngay lúc này.

_

Chính xác mà nói, Lục Gia Xuyên quả là người đàn ông của gia đình.

Chu Sinh Sinh vốn định bắt tay vào giúp anh, nhưng cuối cùng làm gì cũng đổ bể chả giúp được gì cả, bởi vì một mình Lục Gia Xuyên cũng có thể làm tất cả mọi việc đâu vào đấy rồi.

Anh có chút xoi mói, nhìn tư thế thái rau của cô vô cùng nguy hiểm, liền nhanh tay cướp lấy con dao phay tự mình làm. Đôi tay này đã từng cầm dao phẫu thuật giờ đây lại cầm dao phay, càng khiến người ta cảm thấy vui tai vui mắt.

Chu Sinh Sinh không giúp được gì, liền ngồi lì bên cạnh hỏi anh: “Quan hệ của anh với mấy bà dì ngoài kia không tốt đúng không?”

Dao phay hơi ngưng lại, âm thanh cạch cạch tạm dừng trong chốc lát.

Khi âm thanh thái rau vang lên lần nữa thì Lục Gia Xuyên trả lời: “Sao cô biết?”

“Từ lúc vào cửa trông mặt anh đã không dễ chịu rồi.”

“Mặt tôi có dễ chịu lúc nào à?”

Chu Sinh Sinh cười nắc nẻ: “Nói cũng đúng mà, lúc nào anh chẳng trưng cái mặt thối ấy ra, cứ như người ta đang nợ tiền anh không bằng. Chỉ là hôm nay không giống mọi ngày, bình thường là nợ anh một trăm tệ, hôm nay chắc nợ anh cả tiền lãi nữa nhò.”

Anh không nhìn được liền bật cười: “Có ai đã khen cô chưa, cô rất hợp với con đường diễn tấu hài đấy? Cách nói, cách diễn hài vô cùng hợp.”

“Khả năng diễn hài thì không có, có điều rất nhiều người đều nói tôi có gương mặt khuyh thành khuyh quốc thể này mà không làm ngôi sao điện ảnh quả thực là đáng tiếc.”

“Ha ha, lại đang diễn hài rồi đấy.”

Nói một lúc đề tài lại chuyển sang chuyện khác, một lúc sau Chu Sinh Sinh đã chẳng nhớ mình từng hỏi anh chuyện gì. Cô đứng bên cạnh nhìn đáng vẻ Lục Gia Xuyên chuyên nghiệp nấu nướng, ngồi một lúc thì mùi hương canh cá cay bay lên xông vào mắt khiến hai mắt cô cay như sắp khóc.

Đã bao lâu cô chưa bước vào thế giới của người khác rồi? Đã bao năm cô chưa từng nhìn thấy cảnh ấm áp thế này?

Chu Sinh Sinh vươn tay dụi dụi mắt, từ từ mà nghĩ, thật ra cho tới hôm nay điều cô mong muốn nhất cũng chỉ tóm gọn trong vòng bốn chữ: Khỏi lừa nhân gian [1].

[1] Ý ám chỉ một cuộc sống đơn giản bình dị.

Lúc theo Lục Gia Xuyên bung nồi canh ra bàn ăn thì cũng là khi cửa lớn mở ra, Chu Sinh Sinh ngẩng đầu, vừa lúc liền nhìn thấy một ông cụ đầu bạc vẻ mặt nghiêm nghị từ ngoài đi vào. Cô đoán đây là ông ngoại của Lục Gia Xuyên, thì vội vàng đặt đĩa thức ăn xuống bàn, nghiêm túc đứng thẳng người, gọi một tiếng: “Chào ông ngoại.”

Tôn Diệu Già đi tới, đỡ lấy ông cụ: “Đây là bạn gái của Gia Xuyên.”

Ông cụ thay giày xong liền đứng lên. Cũng trong lúc đó, Chu Sinh Sinh nhận ra Lục Gia Xuyên đứng bên cạnh mình cũng đặt đĩa thức ăn xuống mà ngẩng đầu lên.

Không khí dường như cứng lại trong phút chốc, cô mơ màng nhận ra có gì đó thật kỳ lạ.

Ông cụ đưa mắt nhìn cô, rồi lại chuyển sang Lục Gia Xuyên đứng bên cạnh. Còn cô thì nghiêng đầu bắt an mà nhìn Lục Gia Xuyên một, chợt phát hiện người anh rất căng thẳng, không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trong đôi mắt đen kia không biết đang suy nghĩ điều gì, u ám chẳng có chút tia sáng nào cả.

“Lục, bác sĩ Lục?” Cô vươn tay kéo ống tay áo anh, nhỏ giọng mà gọi anh.

Ông cụ đứng ngoài cửa đã lên tiếng trước rồi: “Ha, anh còn biết về nhà cơ đấy!”

“Ba!” Tôn Diệu Già giọng trách cứ, “Khó khăn lắm Gia Xuyên mới về nhà được một hôm, ba đừng quát mắng cháu nó như thế.”

Chu Sinh Sinh ngây ngốc nhìn cảnh này, lại nghe thấy người đàn ông đứng bên cạnh bắt ngờ mở miệng: “Đúng vậy, ông ngoại, một năm con mới về nhà một hai lần, người đừng làm khó con. Nếu người cứ nghiêm khắc thế, không chừng một năm một lần con cũng không —— “

“Gia Xuyên!” Tôn Diệu Già vội vàng quát lên ý bảo anh im lặng.

Lục Gia Xuyên dừng lại không nói thêm gì nữa.

Ông cụ lập tức nổi trận lôi đình, mấy bà dì đang ngồi trong phòng khách nhanh chóng chạy ra, rồi đỡ ông ngồi xuống bàn ăn: “Trời ơi, hôm nay không phải đêm Giáng Sinh sao? Làm gì mà nghiêm trọng thế ba? Ăn cơm ăn cơm, nhanh, Gia Xuyên và An An cũng ngồi xuống đi, mấy đứa mau ngồi xuống đi, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm vui vẻ, hỏi chuyện bạn gái của Gia Xuyên không được sao?”

Chu Sinh Sinh sững sờ cứ để người ta xếp chỗ, bên tay phải cô là Lục Gia Xuyên, bên tay trái là Tôn Diệu Già.

Bữa cơm hôm ấy ăn cũng không vui.

Vì nhiệt độ quanh người ông cụ quá thấp, Lục Gia Xuyên cũng không nói lời nào, anh không ngừng gấp rau cho Chu Sinh Sinh. Nhóm bà đi cô một lời tới một câu cố gắng khuấy động bầu không khí, nhưng cũng chẳng tăng thêm được bao nhiêu nhiệt độ.

Chu Sinh Sinh bỗng trở thành người bị hại trong không khí u ám này, bởi vì mấy bà đi không tìm được đề tài, nên quay qua quay lại liền vây xem con khi mà Lục Gia Xuyên dẫn về”.

“An An này, con quen Gia Xuyên thế nào vậy?” Di cả nói.

“Quen nhau ở bệnh viện a.” Ha ha ha cô biết sẽ có người hỏi chuyện đó mà, Chu Sinh Sinh đối đáp rất trôi chảy, “Cháu đi khám mắt, cuối cùng lại ngắm vừa mắt bác sĩ Lục.”

Thuận tiện, cô đưa mắt qua liếc Lục Gia Xuyên một. Người kia cầm đĩa chọc chọc cơm, không nói gì.

Ông cụ khẽ hừ một tiếng.

Di Hai lại hỏi tiếp: “Gia Xuyên nó hơi khó tính, bình thường nó có tốt với con không?”

“Tốt ạ, anh ấy đối xử với cháu rất tốt!” Chu Sinh Sinh đặt bát cơm chất cao như núi ra trước mặt mọi người như làm bằng chứng, “Lần nào đi ăn cùng anh ấy cũng sợ cháu ăn ít, nên ngồi vào bàn là gấp lấy gấp để vào bát cho cháu, sau khi quen anh ấy cháu tăng mười cân đấy. Tuy là anh ấy hơi khó tính, nhưng cháu biết trong lòng anh ấy có cháu. Nếu không cũng sẽ chẳng gấp nhiều rau thế, lúc nào cũng nuôi cháu thành cô béo mập ú.”

Cô nói một hồi rồi thở dài một hơi: “Thật ra cháu biết, anh ấy không tin vào bản thân cho lắm, sợ một ngày nào đó cháu thay lòng đá anh ấy. Cho nên mới liều mạng muốn nuôi cháu thật béo, như thế sẽ chẳng có anh chàng nào thích cháu nữa.”

Rất nhanh, cô cảm giác được phía dưới gầm bàn, có người nào đó vừa đạp nhẹ vào chân cô một. Cô không chịu cam lòng yếu thế, nhìn chằm chằm Lục Gia Xuyên, dồn hết sức đạp lại một, không ngờ là ——

“Á!” Bỗng nghe thấy di ba ngồi đối diện cô rú lên một tiếng, lông mày con ngươi cũng trợn ngược cả lên, ôm chân nhịn đau chất vấn, “Ai vừa đạp tôi đấy?”

“...”

Chu Sinh Sinh sợ đến mức cầm bát lên vùi đầu liều mạng và cơm vào miệng, cũng không dám thở mạnh, bất chợt phát hiện người đàn ông ngồi cạnh đang liếc mắt nhìn cô, cô cũng lén lút lườm anh, nhưng chỉ nhìn thấy anh gấp một miếng cá nhiều xương nhét vào bát cho cô, giọng nhẹ như mây gió mà nói: “Đây, ăn đi cho đỡ sợ.”

Di Ba ngồi đối diện phút chốc đưa mắt nhìn cô.

Chu Sinh Sinh: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bóng Đêm Dị Dàng

Ăn được nửa bữa thì di út bỗng nhắc tới một chuyện.

Con gái của di học chuyên ngành y tá, năm nay vừa mới tốt nghiệp, cũng nên vào bệnh viện thực tập rồi. Di út chọn trái chọn phải cũng chẳng tìm được bệnh viện nào thích hợp, vì thế bà muốn nhờ Lục Gia Xuyên giúp đỡ, bình thường quanh năm suốt tháng cũng chẳng gặp được anh một lần, may mà đêm Giáng Sinh năm nay cả nhà cũng nhau ăn bữa cơm, cuối cùng bà cũng có cơ hội nhắc được cái gai trong lòng này lên rồi.

Lục Gia Xuyên vừa nhắc tới khoa não ——

Bà nói: “Thần Hinh còn nhỏ tuổi, khoa não chắc không hợp với nó đâu, từ sáng đến tối toàn u sưng chướng khí, còn có người chết nữa. Di thấy không thích hợp.”

Lục Gia Xuyên vừa nhắc tới khoa ngoại ——

Bà nói: “Khoa ngoại thì phải phẫu thuật cơ thể người, hôm nào trực thì tinh thần phải trăm phần trăm tỉnh táo, không chừng phẫu thuật xong còn có biến chứng u to u nhỏ gì đó. Muốn yên giấc ngủ ngon cũng chẳng được, không hợp không hợp.”

Lục Gia Xuyên vừa nhắc tới khoa xét nghiệm máu ——

Bà nói: “Nghe nói thời đại này hiến máu cũng có thể bị nhiễm AIDS, di cũng không muốn để Thần Hình tới khoa xét nghiệm máu, cả ngày tiếp xúc với mấy con vi khuẩn đó, ngộ nhờ ảnh hưởng đến sức khỏe của nó thì sao?”

Cuối cùng bà đặt đĩa xuống, hạ giọng mà đầy ẩn ý nói với Lục Gia Xuyên: “Gia Xuyên này, con xem như là lớp trẻ có tiền đồ nhất trong họ nhà ta rồi, trẻ tuổi đã được lên tới chức danh giáo sư thì con ở bệnh viện cũng là người có tiếng nói, nếu không thì con giúp em họ con chút đi? Chúng ta đều là người một nhà cả, giúp đỡ nhau chút có được không?”

Đưa ra nhiều lựa chọn, nhưng bà nhất mực từ chối, Lục Gia Xuyên cũng đặt đĩa xuống, ánh bình tĩnh đối diện với ánh mắt tha thiết của bà: “Di út muốn cháu giúp thế nào?”

Di út nhếch miệng nở nụ cười: “Không phải người ta nói mắt vàng răng bạc sao? Theo ý di, khoa mắt của cháu là nơi tốt nhất.”

“Khoa mắt không cần nhận thêm người.” Lục Gia Xuyên bình tĩnh đáp, “Di cả cũng biết mắt vàng răng bạc, người khác đương nhiên cũng biết điều đó, mọi người đều chen nhau vỡ đầu mà vào. Vì thế bình thường khoa cháu rất nghiêm, chặn hết các quan hệ con ông cháu cha, chỉ quan tâm đến trình độ cá nhân.”

Di út không nhịn được mà cười kẩy, được mấy phút rồi lại tiếp tục nói: “Đừng đứng đúng, chuyện này rất khó, nếu là dễ, di út có cần nhắc tới trước mặt con không? Con cũng biết, Thần Hình là một đứa có chí tiến thủ, không nói về chuyện năng lực thế nào thì nó làm việc luôn giữ khuôn phép, nói về trình độ cá nhân cũng không tệ. Con thân làm anh họ cũng nên giúp nó một chút, để nó có công việc mà khỏi cần phải đi đường vòng nhiều!”

Lục Gia Xuyên không lên tiếng.

Bầu không khí trên bàn nhất thời có chút lúng túng, Tôn Diệu Già gấp một miếng cho Chu Sênh Sênh, sau đó nhẹ giọng nói: “Em gái à, Gia Xuyên còn trẻ, kinh nghiệm cũng ít, ở bệnh viện bên ngoài thì là chủ nhiệm thật đấy, nhưng căn cơ bên trong cũng không chắc. Em bảo nó giúp chuyện đó, nếu nó giúp được, đương nhiên sẽ không từ chối. Nhưng nó cũng vì khó xử ——”

“Đó không phải chuyện của con.” Lục Gia Xuyên cắt ngang lời mẹ mình, anh ngẩng đầu nhìn di út, “Thần Hình học chuyên ngành y tá cơ bản, tới khoa ngoại khoa nào là thích hợp nhất rồi. Công việc ở khoa mắt rất đặc thù, không có trong phạm vi chương trình học của con bé, cho nên nó không đủ kiến thức, không thể vào được. Hơn nữa, xin lỗi di út, con người cháu trong công việc ở bệnh viện tương đối cứng nhắc, không thích những người đi cửa sau, vì thế chắc cháu không giúp được di chuyện này đâu.”

Anh nói rất thẳng thắn kiên quyết không nể mặt người nghe chút nào, cho dù đó là sự thật, nghe vào tai cũng khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Chu Sênh Sênh ngậy ngốc cảm đôi đứa, quên cả xúc com, chỉ biết lúng túng nhìn cả bàn người đột nhiên im lặng. Cô thật sự rất muốn hỏi Lục Gia Xuyên một câu, có phải đạo lý “Hai năm học nói, một đời học im” anh chưa từng được nghe không?

Sự yên tĩnh này quả thực khiến người ta không nuốt trôi com được.

Một phút sau, ông cụ đang ngồi bỗng nhiên đập bàn một, Chu Sênh Sênh sợ đến mức suýt nữa rơi luôn đôi đĩa trong tay. Ông nổi trận lôi đình mà hỏi: “Có đưa cháu nào nói chuyện với bậc trưởng bối thế không?”

Giọng điệu lạnh lùng giống hệt Lục Gia Xuyên lúc này. Có vẻ ông lão đã giận lắm rồi nhưng giờ mới được phát tiết.

Lục Gia Xuyên bình tĩnh tựa lưng vào ghế ngồi, điệu bộ thoải mái mà ngẩng đầu nhìn ông ngoại, khóe miệng khẽ cong lên: “Trước giờ cháu vẫn thế này, ông ngoại cũng không phải gặp mặt cháu lần đầu đâu.”

“Gia Xuyên!” Tôn Diệu Già vội đến mức mặt trắng bệch, bà vờn tay qua người Chu Sênh Sênh mà kéo tay áo anh.

Nhưng cũng đã muộn mất rồi. Bữa cơm này vốn ăn trong không khí lúng ta lúng túng, trước mắt lại càng be bét hơn. Ông cụ tức giận vút đôi đĩa xuống mâm cơm, tay chỉ vào mũi Lục Gia Xuyên: “Thái độ này của anh là gì đây? Cả bàn cơm đều là các bậc trưởng bối, anh tài giỏi cỡ nào mà chẳng coi ai ra gì? Một vị bác sĩ nhỏ nhoi cũng làm giá đến mức này, chúng tôi còn có thể hi vọng anh làm gì nữa?”

“Cháu không có ý nhắm vào ai, cũng không muốn cãi các bậc trưởng bối, cháu chỉ muốn nói về công việc, không giúp là không giúp được.” Lục Gia Xuyên không hề lùi bước, anh còn hiên ngang ngồi đó, giọng điệu chậm rãi nói, “Đúng như lời ông vừa nói, một vị bác sĩ nhỏ nhoi như cháu thì có bản lĩnh gì, trị bệnh cứu người là hết trách nhiệm, đây chính là chuyện cháu có thể làm được. Ông ngoại cũng được, hay di út cũng được, hai người thực sự đừng hy vọng cháu làm được gì to lớn. Những chuyện nằm ngoài năng lực cá nhân, cháu sẽ luôn kính sợ mà tránh xa. Cháu cũng chẳng làm kiêu, cũng chẳng có điểm gì ghê gớm, cháu chỉ muốn mỗi bệnh nhân bước vào phòng cháu khám bệnh sẽ được điều trị tốt nhất, mau chóng khỏe mạnh mà xuất viện. Đây chính là ước nguyện ngay từ đầu khi cháu muốn làm bác sĩ, cũng sẽ là lời nói có sức mạnh duy nhất khi cháu đang trong cương vị công việc này ——”

Lời anh không kiêu ngạo cũng chẳng xiêm nhỉnh, nhưng lập trường lại rất kiên định, thái độ rõ ràng.

Chu Sênh Sênh ngồi bên cạnh kính ngac mà nhìn anh, gò má sạch sẽ, không có chút cảm giác lán cấn nào, đôi lông mày ánh mắt kia cũng sáng rực rỡ vô cùng, cứ lấp lánh như ánh sao, biểu lộ tư thái ngời ngời.

Đây là lần đầu tiên cô nhận ra, trên thế giới có rất nhiều người biết cách nói những lời khiến người nghe hài lòng, bọn họ rất đáng khen ngợi. Nhưng càng đáng quý hơn là những người như Lục Gia Xuyên, rõ ràng biết người ta chẳng thích nhưng vẫn nói những lời người ta không thích chỉ vì kiên quyết muốn giữ vững nguyên tắc mấu chốt của bản thân.

Cô bỗng nhớ tới tin nhắn cô lên đọc được ở phòng khám ngày ấy, nhớ tới cô bé giường hai lăm trước khi qua đời đã may mắn được làm bạn với bác sĩ Lục một thời gian ngắn ngủi...

Cô gần như không nhìn được mà muốn cổ vũ anh, mà cô thật sự đã làm vậy, giống như một học sinh tiểu học, nghiêm túc ngồi bên cạnh bác sĩ Lục, đột nhiên vỗ tay bơm bơm, trên mặt là vẻ đắc ý vô cùng tự hào.

“...”

Tất cả mọi người trong bàn ăn đột nhiên quay sang nhìn cô chăm chăm.

Chu Sênh Sênh bất chợt rút tay về, cô có cảm giác sự bình tĩnh này thật đáng sợ, rất lúng túng. Sau đó để giảm bớt sự lúng túng, cô hắng giọng một, khẽ thấp giọng hát thầm: “Sợ nhất là không khí bỗng nhiên yên tĩnh ——”

Sau đó bầu không khí lại càng yên tĩnh hơn.

Thật không ngờ người đầu tiên bật cười phá vỡ bầu không khí lúng túng này lại là Lục Gia Xuyên. Anh bật cười thành tiếng, nụ cười kia như viên ngọc khẽ rơi xuống đất, lạnh lạnh dễ nghe, trong phút chốc đã cứu vớt Chu Sênh Sênh thoát khỏi tình cảnh lúng túng.

Chu Sênh Sênh phút chốc bỗng ngẩng đầu nhìn sang người bên cạnh, chỉ mong thấy một đôi mắt sáng ngời dịu dàng.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, vị bác sĩ thường xuyên nổi điên như núi lửa lại đang dịu dàng mà nhìn cô, trong mắt ẩn chứa niềm vui le lói. Khóe môi anh cong lên như vàng trắng khuyết sáng rực giữa trời đêm, nắm giữ sức mạnh cảm hóa lòng người.

Tiếp theo là giọng nói gấp gáp của ông cụ: “Phản rồi! Anh không hiểu chuyện thì thôi, còn dẫn theo một con bé không biết trời cao đất dày về nhà! Đến nhà người ta, mà những lễ tiết cơ bản cũng không biết, anh định khiến tôi tức chết phải không?”

Chu Sênh Sênh vừa nghe thấy tên mình bị điểm danh thì cũng dựng thẳng người dậy, gương mặt lúc xanh lúc đỏ.

Trời mới biết cô không hề muốn bị cuốn vào chiến tranh của gia đình này mà!

Đi út thấy ông cụ đang lửa giận ngút trời, liền nhanh chóng dập tắt: “Thôi thôi, cơm còn chưa ăn xong, chuyện này để sau hãy nói đi.”

Không ngờ mấy dì còn lại cũng mau mau nói: “Đúng vậy đúng vậy, ăn cơm trước đã, ngày hôm nay nói đến đây thôi, ăn cơm vẫn là quan trọng nhất mà.”

Ông cụ không nói gì, chỉ thờ thờ hờn hờn, nghiêm mặt như pho tượng Bồ Tát ngồi đó.

Nhưng Lục Gia Xuyên lại đứng dậy, ung dung bình thản nói: “Có cháu ở đây chắc mọi người cũng không ăn cơm được. Không bằng cháu về trước vậy, cũng để cho ông ngoại được bình tĩnh hơn, không cần mỗi lần nhìn thấy cháu lại muốn phát tiết cơn giận.”

Ông cụ quát anh: “Anh đứng lại! Tôi cho anh đi chưa?”

Một phút sau, ánh mắt sắc bén của ông cụ liền quay sang Chu Sênh Sênh, cô sợ đến mức cổ cũng rụt cả lại,

“Cô là Chu An An?”

“Dạ!”

“Làm gì?”

“Dạ... làm phục vụ ở tiệm cafe.”

Ông cụ chau mày: “Làm phục vụ ở tiệm cafe? Học hành thế nào?”

Cô thăm thĩ nói: “Cao... cao trung ——”

“Cao trung? Tốt nghiệp trung học thôi sao?!” Ông cụ cao giọng, gần như là hung dữ mà ngắt lời cô.

Chu Sênh Sênh nuốt nước miếng một, bổ sung hoàn chỉnh: “Chưa tốt nghiệp trung học...”

“...” Vẻ mặt mọi người trong phòng trông rất đặc sắc.

Ông cụ vẫn cố nhìn: “Trong nhà còn ai không?”

“Trong nhà ——” Chu Sinh Sinh không muốn ông cụ nổi điên, nhưng ông cụ đã hỏi như vậy, cô cũng không muốn nói dối, liền nghiêm túc nói, “Trong nhà không có ai.”

Nhìn dáng vẻ kia của ông cụ chắc sắp nổi cơn tam bành rồi.

“Tôi hỏi nhà cô còn ai không, cô nói trong nhà không có ai là có ý gì? Đang lấy tôi ra làm trò cười đấy à?”

Chu Sinh Sinh ngờ một chút rồi mới nói: “Ông hiểu lầm rồi. Ba mẹ cháu đều đã qua đời, trong nhà không có anh chị em khác, chỉ có duy nhất mình cháu.”

Cả phòng im lặng trong giây lát.

Ông cụ không đánh giá thêm gì về gia đình cô, chỉ ngẩng đầu nhìn Lục Gia Xuyên, gằn giọng nói từng chữ từng chữ: “Vị Chu tiểu thư này không xứng với anh.”

Câu nói này xem như đã rất khách sáo rồi, so với giọng điệu vừa rồi của ông, quả thực là nhẹ nhàng đến mức khiến người ta cảm động muốn rơi nước mắt. Nhưng Chu Sinh Sinh không ngờ rằng, câu nói ấy đối với Lục Gia Xuyên lại như một mũi lửa, dễ dàng khiến anh bùng nổ.

Anh đột nhiên kéo tay Chu Sinh Sinh, giọng nói lạnh như băng: “Vậy thì sao chứ? Người con yêu chính là cô ấy, không phải vì bằng cấp, không phải vì gia đình, càng không phải vì cái gọi là môn đăng hộ đối.”

Sau đó, vài tiếng nói đột nhiên vang lên.

“Gia Xuyên ——” Là từ bà Tôn Diệu Gia quát anh dừng lại.

“Anh rút ra ngoài cho tôi!” Là tiếng hét của ông ngoại Lục Gia Xuyên.

“Mọi người bớt bớt một câu ——” Là tiếng khuyên can từ mấy bà đi.

Cuối cùng là từ Chu Sinh Sinh đang cười ha hả mà nói lời kịch: “Cảm ơn ông ngoại, nếu không phải vì lời nói của ông, cháu cũng không biết Xuyên Xuyên yêu cháu nhiều đến thế, kiên quyết một lòng.”

“...”

Ngay trong không khí hỗn loạn như thế, Lục Gia Xuyên vươn tay kéo Chu Sinh Sinh đứng dậy, khẽ mỉm cười: “Vậy cháu sẽ không để lỡ bữa cơm của mọi người, mọi người cứ từ từ ăn, chúng cháu đi trước.”

Ngay khi Chu Sinh Sinh còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Lục Gia Xuyên kéo thẳng ra ngoài, đi thẳng xuống tầng một. Phía sau còn tiếng gọi của bà Tôn Diệu Gia, nhưng Lục Gia Xuyên lần đầu tiên không để ý đến lời mẹ nói, chỉ kéo tay cô đi thẳng.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, Chu Sinh Sinh giữ chặt cổ tay anh: “Đại ca, đại ca anh chờ chút đã!”

“Bị người ta nhục nhã thế, cô còn ăn được nữa à?” Lục Gia Xuyên hỏi ngược lại.

Cô giữ tay anh khóc không ra nước mắt: “Đúng vậy, tôi còn chưa đi giày mà, đôi giày đẹp nhất của tôi hôm nay đi là vì anh đấy, tốt xấu gì anh cũng phải để tôi đi giày xong đã chứ...”

Nhưng Lục Gia Xuyên không muốn quay lại đó lần nữa. Anh đứng ở ngã rẽ dưới tầng một, bình tĩnh mà lời ví ra, nhét vào lòng Chu Sinh Sinh: “Đi thôi, đi mua giày. Chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi, cô cứ chọn, xem như là báo đáp chuyện hôm nay cô giúp tôi.”

Hành động y như tổng tài bá đạo, còn cả chiếc ví dày cộp cô đang giữ trong lòng, đây là lần đầu tiên trong đời có người đàn ông muốn mua quà cho cô mà hùng hồn như vậy... Nhưng Chu Sinh Sinh lại không cảm thấy hài lòng, cô đứng dưới sắc tối lơ mơ, mượn ánh đèn đường ngoài kia mà cẩn thận quan sát Lục Gia Xuyên.

Trong không gian u tối, tiếng gió lạnh thổi qua khiến không khí lại càng vắng vẻ hơn, chỉ có chút tia sáng ít ỏi trong bóng đêm mờ mờ.

Nhưng không có gì, không có gì có thể ngăn cản được sự đau thương trong đôi mắt kia.

Cô đã từng nhìn thấy rất nhiều mặt khác của anh, có hung dữ như ôn thần, có dịu dàng anh tuấn, có nổi giận lôi đình, có ấu trĩ ngây thơ, nhưng chưa từng thấy anh cô đơn bình tĩnh như thế này. Trong đôi mắt kia sự đau khổ không hóa thành nước mắt rơi xuống, mà ngược lại nó giống như một lưỡi dao sắc, cứ thế cứ thế mà tổn thương người khác.

Chu Sinh Sinh từ từ nắm chặt chiếc ví kia, tay cũng không cố thoát khỏi tay anh nữa. Cô dùng sức mà nắm chặt lấy tay anh, thấp giọng nói: “Được, vậy anh dẫn tôi đi đi.”

Bước vào bóng đêm u ám vô biên.

Bước vào thế giới ẩn giấu nỗi lòng đau đớn của mỗi người.

Ở thế giới đó, có nỗi đau của anh và có cả bí mật của em.

Cô loáng thoáng nhớ đến bài hát bất hủ đã từ lâu lắm rồi, khi còn bé cô thường nghe qua đài radio. Trong lời bài hát, cô ca sĩ ấy hát một câu thật cô đơn: nếu anh không muốn nói, em sẽ không hỏi nữa.

Nếu anh không muốn nói, em sẽ không hỏi nữa. . .

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bí Mật Hoa Viên

Ở một thành phố đến đất cũng quý như vàng thì chỉ có một trường đại học đẳng cấp nhất cả nước mới có thể ngang nhiên chiếm một diện tích khổng lồ trong khu Tam Hoàn thế này. Cây cối, hồ liên hồ, đi qua cây cầu nhỏ, vòng qua cả rừng cây, ánh trăng sáng có thể chiếu cả vào những góc ngách tận cùng nhất ở nơi đây.

Chu Sinh Sinh đi bên cạnh Lục Gia Xuyên, cũng chỉ biết im lặng đi theo anh chứ không hề nói gì.

Biết cô là một người hay nói nay lại đột nhiên im lặng như người câm, thì Lục Gia Xuyên bỗng quay đầu qua liếc cô một: “Cô không có gì muốn hỏi tôi à?”

Cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt anh, nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng hỏi ngược lại một câu: “Vậy còn anh, anh có gì muốn nói với tôi không?”

“Nếu như tôi nói không thì sao?”

“Vậy tôi cũng không có gì muốn hỏi.” Cô thản nhiên nhìn anh, điệu bộ từng trải trước nay chưa từng thấy.

Lục Gia Xuyên chợt phát hiện hóa ra mình chưa từng hiểu được người con gái này, gương mặt xinh đẹp, hay nói duyên thuyên, gặp chuyện bất bình cũng chẳng nghĩ tới hậu quả mà nhiệt tình xông lên, rất thích ra mặt thay người khác, trong mắt không chấp nhận chút bụi bặm nào — những điều này đều là ấn tượng trước kia của anh.

Vậy còn giờ thì sao?

Có thể là vì bóng đêm quá đen cũng có thể là vì sương mù tràn ngập, bỗng nhiên anh không nhìn rõ được mặt cô nữa. Hóa ra cô cũng sẽ im lặng đi bên cạnh anh làm bạn, hóa ra cô không hề lỗ mãng mà rất dịu dàng tinh tế, hóa ra. . .

Hóa ra kỳ diệu thực sự có tồn tại.

Vừa nãy anh đã nghĩ, nếu như cô phát huy thói hay nói duyên thuyên, nhất định tò mò muốn hỏi đến cùng, thì anh sẽ dùng một câu “Câm miệng” hung dữ mà kết thúc buổi “Hẹn hò” tối nay. Nhưng cô lại im lặng đi bên cạnh anh, cùng anh tạo thành hai cái bóng in đậm trên mặt đất, điều này khiến anh rất muốn tâm sự mọi chuyện với cô.

Nhưng nhiều năm qua chỉ có một mình nên từ lâu anh đã nuôi cho mình thói quen không hay tâm sự với người khác, nếu không cũng chẳng có một file tài liệu mang tên Hope trong máy tính rồi.

Hôm nay lại bảo anh tự nhiên mở miệng tâm sự với người khác thì quả nhiên là một chuyện rất khó khăn.

Anh im lặng rồi lại im lặng, vừa định mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại chẳng thể thốt ra thành lời. Cứ đi bên nhau một lúc, bỗng nhiên anh nghe thấy người bên cạnh mình nhỏ giọng nói: “Nếu như anh không biết nói từ đâu, vậy thì cứ nghĩ đến điều gì thì nói về cái đó đi.”

Anh sửng người, nghiêng đầu nhìn cô.

Chu Sinh Sinh vẫn đang nhìn về phía trước, cứ như cô chưa nói gì vậy.

Một lát sau, anh nhỏ giọng đáp: “Thật đúng là phù thủy Chu có khác. . .”

Cô khẽ mỉm cười: “Không tới bãi đỗ xe, cũng chẳng ra trạm xe buýt, từ nãy đến giờ cứ dẫn tôi đi loang quanh mãi chỗ này, không phải có chuyện muốn nói với tôi thì là gì?”

Lục Gia Xuyên nhìn cô một, rồi lại nhìn về phía trước cuối cùng mới mở miệng: “Không phải cô cứ luôn tò mò tại sao tôi lại hung dữ với cô như thế, tính cách lại vô cùng khó ở? Đặc biệt là đối với những bệnh nhân chẳng biết trân trọng đôi mắt của mình đúng không?”

Chu Sênh Sênh “Ừm” một tiếng.

Dưới ánh trăng, giọng nói của người đàn ông kia loáng thoáng bên tai cô như có như không, rồi lại vô cùng rõ ràng lọt vào tai cô: “Bởi vì ba tôi là một người mù, ông ấy không được ngắm thế giới này, cũng không nhìn thấy tên hung thủ đã đâm mình đến chết.”

Không phải ai sinh ra đều đã có gai trên người, mỗi một con nhím cũng vì từng tổn thương, cho nên mới học cách xù lông với cả thế giới để bảo vệ bản thân mình.

Ba Lục Gia Xuyên là một người mù, có người nói là vì lúc ông còn trẻ đã gặp tai nạn nên mới bị mù, từ đó không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Ông đã từng rất hối hận, cũng từng đau đến mức không muốn sống, nhưng cuối cùng sau bao đau khổ cũng phải đón nhận cuộc sống mới. Sau đó ông trở thành một vị thầy giáo rất đặc biệt, truyền thụ tri thức cho những đứa trẻ khuyết tật.

Mẹ Lục Gia Xuyên nữ sĩ Tôn Diệu Giả, sinh ra trong một gia đình trí thức, có cha là giáo sư đại học, mẹ là tiến sĩ nghiên cứu khoa học, rất tự nhiên mà trở thành kỳ vọng của cả gia đình. Nào ngờ năm thứ tư đại học cô tới trường học đặc biệt thực tập, lại gặp được ba của Lục Gia Xuyên, đồng thời cũng lao mình vào mối tình không được ba mẹ ủng hộ này.

Rất nhiều người hỏi cô vì sao lại yêu một người mù như thế.

Cô chẳng cần nghĩ nhiều chỉ khẽ cười nói: “Chắc là vì anh ấy chẳng nhìn thấy gì, nhưng khi đứng trên bục giảng thì hai mắt lên trở nên sáng rực, soi sáng cả những đôi mắt của ấy em học sinh phía dưới.”

Khi bạn đang hoàn toàn ở trong bóng tối, nhưng cả người lại phát ra thứ ánh sáng bất diệt, đây không phải điều thu hút người khác thì là gì?

Mẹ Tôn vẫn bình thường, ngoại trừ khuyên bảo con gái thì chưa từng có hành động cấm cản. Nhưng ba Tôn thì hết mực ngăn cấm hai người, thậm chí không tiếc mở miệng nói mấy lời buồn cười như “Nếu cô lấy nó, hai chúng ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con”.

Chắc hẳn những người đang trong tình yêu đều rất dũng cảm, dù cho cả thế giới không đồng ý hay không coi trọng mối tình ấy, thì bạn cũng cảm thấy chỉ cần một ánh nhìn một lời nói của đối phương cũng có thể khiến bạn có dũng khí hơn nhiều.

Sau đó bọn họ kết hôn và sinh ra Lục Gia Xuyên. Vết rách trong mối quan hệ giữa ba mẹ và con cái dần dần cũng bị tình thương khâu lại, vì vậy cuối cùng Tôn Diệu Giả và chồng cũng được ba mẹ chấp nhận, chỉ ngoại trừ ba Tôn, dù ông có đồng ý cho con gái con rể về nhà thì vẫn đối xử với bọn họ lạnh lùng nh thế.

Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng lắm, đối với Tôn Diệu Giả mà nói, chỉ cần chồng con cô khoẻ mạnh, ba mẹ cuối cùng cũng chấp nhận bọn họ là cô đã hài lòng lắm rồi.

Dù sao trước giờ ông ngoại Tôn vốn rất nghiêm khắc cứng nhắc, Tôn Diệu Giả nói cho chồng biết, cũng tự nói với mình, người một nhà được ở bên nhau là tốt rồi.

Nhưng năm Lục Gia Xuyên mười tuổi, khi cả nhà về nhà ông bà đón năm mới, ba Lục lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Nguyên nhân xảy ra chuyện là trong bữa cơm hôm ấy, mấy bà di được gả vào nhà cũng không tệ, mấy dượng đều rất khá giả, chỉ có mình chồng Tôn Diệu Giả là một người mù. Ông ngoại Lục Gia Xuyên nhìn anh ngay cả ăn cơm cũng phải để con gái mình hầu hạ, bát cơm trước mặt thì rơi vãi lung tung hết cả, liền giận giữ không có chỗ phát tiết.

Trời mới biết cái vì sao đứa con gái tư ông yêu quý nhất lại bằng lòng lấy một người mù thế này! Người ông thương yêu nhất và coi trọng nhất cũng là cô, một lòng trông mong cô có thể chú tâm học hành, kế thừa sự nghiệp của mình, còn cô thì đi ngược lại tâm nguyện của ông, bởi vì yêu một người mù, mà bỏ luôn cơ hội đi du học nước ngoài, chấp nhất muốn vào trường học đặc biệt để dạy học cùng chồng!

Ngày cô còn nhỏ, ông đã từng tay cầm tay chỉ cho cô cách dùng kính thiên văn thế nào, làm sao để tính toán được định lý của Galileo. Ông tuổi đã già, thành tựu cả đời cũng có hạn, nhưng con gái ông rất thông minh, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ thành công trên con đường này. Thiên văn học nước nhà vốn đã lạc hậu khá nhiều so với nước ngoài, mà cả đời ông cụ chỉ sống vì muốn cống hiến với đất nước, trong lòng tràn ngập tình yêu với đất nước, trong lòng tràn ngập tình yêu với sự nghiệp khoa học của mình.

Nhưng tất cả những hi vọng đó đều bị một tên mù phá hủy.

Đây là nỗi đau mãi mãi trong lòng ông.

Giờ ngồi đây nhìn tên mù kia tay chân vụng về, thân thể không đầy đủ, còn làm liên lụy đến con gái ông phải làm bảo mẫu cho nó, ông lại mở miệng nói những lời cay độc: “Ngày cả cơm cũng không ăn gọn gàng được, sao không thuê hẳn bảo mẫu về chăm sóc cho nó luôn đi.”

Không khí trong bàn ăn có chút lúng túng.

Ông lại lôi chuyện cũ năm xưa ra mắng vốn Tôn Diệu Già, từ chuyện cô từ bỏ việc du học nước ngoài nghiên cứu sâu về ngành thiên văn học, đến việc cô tự dày dora bản thân tới trường đặc biệt dạy học, từ chuyện mấy người chị em của cô đều thành gia lập nghiệp hạnh phúc mỹ mãn, đến chuyện cô phải một mình chăm sóc chồng nuôi nấng con trai, cuối cùng là chẳng làm được tích sự gì.

Ba Lục kéo tay vợ, đứng dậy nhẹ giọng nói: “Anh ra ngoài một chút.”

Tôn Diệu Già muốn đi cùng anh nhưng lại bị anh ngăn cản: “Em ở nhà nói chuyện với ba mẹ đi, anh xuống dưới lầu một chút, mua bao thuốc xong sẽ quay về.”

Anh là người mù đã nhiều năm rồi mang theo cây gậy xuống lầu đi một chút cũng không thành vấn đề.

Vừa đúng lúc Tôn Diệu Già cũng muốn nói chuyện với ba mình, để ông không nói những lời cay nghiệt với chồng, nên cũng đồng ý cho chồng ra ngoài một mình.

Lại không ngờ rằng, lần này ba Xuyên vừa đi thì không thể quay về được nữa.

Anh chống gậy từ từ đi tới quán tạp hóa gần nhà, mua một gói thuốc lá ở ngay gần đó mà phải đi lòng vòng mấy lượt. Lúc đó đang nghỉ tết, trong trường đại học dĩ nhiên không có bất kỳ sinh viên nào, chỉ còn lại những ánh đèn mờ nhạt phát ra từ khu chung cư giảng viên gần đó. Anh đi nhầm vào một con hẻm nhỏ, ở đó gặp phải mấy tên cướp, nhưng vì cố gắng muốn giữ chặt ví tiền trong ngực nên bị tên vô lại nào đó đâm một nhát dao vào bụng.

Dù anh sắp chết cũng giữ chiếc ví thật chặt, tiếng hét giữa đêm tối đã đánh động đến những người ở tiệm tạp hóa gần đó, tên cướp thấy vậy thì nhanh chóng bỏ chạy, không để ý đến ví tiền kia nữa.

Sau đó, trong vũng máu lênh láng, Tôn Diệu Già tới gặp chồng mình lần cuối, theo cô tới đó, còn có Lục Gia Xuyên mới mười tuổi.

Trong vũng máu đỏ sẫm khiến người ta kinh hãi là một người đàn ông tay run run đang cố dướn về phía bọn họ, anh đưa chiếc ví trong lòng mình cho vợ, một câu cuối cùng cũng chẳng thể nói được thành lời, mà đôi tay và chiếc ví kia cũng rơi bịch xuống đất.

“Tôi không hiểu vì sao ông ấy lại đánh đổi sinh mạng mình chỉ vì mấy tờ tiền đó, cho đến mãi sau này khi tôi nhìn thấy chiếc ví thấm máu trong ngăn kéo của mẹ. Trong ví có một bao lì xì, là của ba tôi giữ cho ông ngoại, toàn bộ tiền thưởng nhà trường cho giáo viên năm ấy đều ở trong đó.”

“Ông ấy biết ông ngoại không thích mình, liên lụy đến cả mẹ tôi về nhà cũng không ngẩng đầu lên nói. Vì thế ông đã chuẩn bị một bao lì xì dày, hi vọng chút tâm ý này có thể được ông ngoại công nhận, xem như là có thể bù đắp được những thiếu hụt không hoàn hảo của bản thân, sau này về nhà ông cũng có thể dịu dàng với mẹ con tôi hơn.”

“Vì một bao lì xì, đến chết ông ấy cũng không chịu buông tay.”

Trong đêm đông lạnh giá, Chu Sinh Sinh nghe những lời Lục Gia Xuyên vừa nói, từng chữ từng câu chẳng kể hết được tuổi thơ nhưng lại bị mưa gió năm tháng hong khô những giọt lệ, lại bị thời gian bào mòn đi vết sẹo.

Thật ra ban đầu anh nói còn hơi chật vật, nhưng khi nói đến đoạn sau thì lại rất trôi chảy, anh nói rất nhỏ, cô lắng lắng mà nghe. Những câu chuyện khiến người ta kinh hãi run rẩy qua miệng anh lại trở thành những câu chữ bình thường, nhưng vẫn có sức mạnh khiến người ta cảm động.

Trong sương mù, vị bác sĩ trẻ tuổi cúi đầu nhìn ánh trắng sáng rực phản chiếu dưới mặt hồ màu xanh, khẽ cười nhạt: “Nếu như chưa từng được ngắm nhìn thế giới này, người ấy sẽ chẳng biết đôi mắt đáng quý cỡ nào. Cũng giống như khi chưa bị bệnh, thì chẳng quan tâm đến sức khỏe; chưa già thì chẳng biết trân trọng tuổi trẻ. Khi còn nhỏ tôi từng hứa với ba, chờ khi tôi lớn lên trở thành một bác sĩ, tôi nhất định sẽ chữa khỏi mắt cho ông, để ông có thể ngắm nhìn thế giới này một lần nữa. Nhưng chưa kịp chờ tôi lớn lên, ông ấy đã đi rồi, lúc ấy tôi rất đau khổ, gần hôn nói không muốn làm bác sĩ nữa. Nhưng sau này khi lớn lên mới hiểu, thật ra không chỉ có mình ba tôi, mà trên thế giới này còn có rất nhiều người phải đối mặt với nguy cơ mất đi ánh sáng, nếu như tôi có thể giúp được ai, cho dù chỉ là mở mắt cận thị, dù chỉ có thể khiến bọn họ nhìn thấy chút ánh sáng của thế giới này, cũng đủ khiến tôi vui rồi.”

Trong bóng đêm yên tĩnh, dưới ánh trăng sáng, cô nghe thấy Lục Gia Xuyên khẽ thở dài.

“Bởi vì bọn họ luôn nhắc nhở tôi, nếu như ba tôi còn sống mà biết tôi vẫn đang cố gắng giành lấy ánh sáng cho người khác, nhất định ông ấy sẽ rất tự hào. Cứ như tôi đang dùng cách khác để giúp ba mình vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chỉ Ánh Trăng Mới Hiểu

Trong vài giây ngắn ngủi, trái tim Chu Sênh Sênh như ngừng đập .

Cô không nhúc nhích nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang đứng bên hồ, từ bóng lưng cao thẳng, đến chéck cằm thon gọn, sườn mặt bên anh tuấn. Gương mặt kia gần như bị che khuất bởi những cái bóng của cây lá phản chiếu trên mặt hồ, nhưng phía bên sườn mặt kia lại như có ánh trăng chảy xuống, khiến con người ta chẳng thể rời mắt.

Nóng nảy dễ tức giận , cay nghiệt độc miệng, không kiên nhẫn, gặp lần đầu tiên đã khiến người ta nghĩ anh là công tử bột —— đây là ấn tượng đầu tiên của cô về anh.

Nhưng càng về sau này, khi bạn may mắn được bước vào thế giới của anh, để nhìn rõ con người bạn đã từng xem thường vài lần ấy, có lẽ bạn sẽ thay đổi suy nghĩ. Bởi vì anh là một vị bác sĩ tốt bụng dịu dàng, đồng thời luôn giữ vững phẩm chất nghề y, giàu lòng trách nhiệm, khiến người ta khó có thể quên được.

Chỉ tổng kết bằng một chữ ‘Tốt’, thật sự chẳng thể tả được hết con người anh, nhưng ngoại trừ nó cô chẳng thể nghĩ ra được từ nào đúng hơn.

Thì ra trên đời này không chỉ mình cô có vô số khuôn mặt, mà ngay cả anh cũng có rất nhiều bộ mặt. Khi bạn được chứng kiến một bộ mặt xấu xí nào đó của đối phương, bạn mới biết điều gì là quan trọng nhất, khó quên nhất. [1]

[1] Giải thích qua sợ mọi người không hiểu , ý của gái Sênh đoạn này là : một người có rất nhiều bộ mặt, nhưng không dễ để lộ mặt xấu của mình. Khi người ấy để lộ mặt xấu của mình trước mặt bạn, thì bạn sẽ không bao giờ quên được nó.

Ngón tay út khẽ giật giật dưới ống tay áo, Chu Sênh Sênh muốn làm chút gì đó, tiện tay vỗ vai anh mấy cái cũng được, hay ôm anh một cũng tốt, cô nhất định phải làm gì đó để nói cho anh biết cô đang rất cảm động, sau đó sẽ cố gắng an ủi anh. Nhưng đến cuối cùng, cô chỉ lẳng lặng đứng đó, tự cảm nhận được vốn từ nghèo nàn của bản thân và cả sự nhất gan trong con người cô.

Không, maybe không thể làm gì được. Có giọng nói nào đó đang nói với cô như vậy.

Dù cô tha thiết muốn dành cho anh một ôm thật chặt, lau những giọt nước mắt ướt sũng nơi khóe mắt anh, nói với anh là đừng buồn. Dù cô rất muốn nói vài lời nào đó để chọc ghẹo anh, làm một hành động hài hước nào đó, cũng chỉ vì nụ cười của anh.

Nhưng Chu Sênh Sênh à, maybe chẳng thể làm được gì cả.

Người ta hay nói sông cạn đá mòn, trời sụp đất nứt, tình cảm đôi ta mới chia lìa. Nhưng với cô mà nói, chỉ cần một cơn mưa có thể cuốn trôi tất cả.

Như một lời nguyện rửa đáng sợ, cô chỉ có thể trở mặt nhìn bản thân từ từ đắm chìm trong vòng xoáy của vị bác sĩ xấu tính, không thể nào thoát thân, nhưng cũng không thể nào dung nhập.

Vì thế, cô không nên làm gì cả.

Chu Sênh Sênh vừa tự nhắc nhở bản thân, vừa từ từ vươn tay về phía anh, cho đến khi nắm được một phần nhỏ ống tay áo của anh. Lóng nhùng mềm mại nhẫn nại, chắc hẳn chiếc áo này được làm từ lông cừu là chính.

Sau đó cô nghe thấy giọng mình nhẹ nhàng hỏi: “Bác sĩ Lục, chiếc áo này của anh đắt lắm à?”

“...”

Dưới ánh trăng, vị bác sĩ đang đắm chìm trong thế giới nội tâm bản thân từ từ quay đầu lại, dường như trong đôi đồng tử đen bóng kia đang lóe lo một tia sáng nhạt, cứ như thế mà nhìn cô chằm chằm chẳng chớp mắt.

Chu Sênh Sênh có chút chột dạ, cô từ từ rút tay về, cúi gằm mặt xuống. Ừm, cô biết mình lại thừa hơi rồi.

Nhưng ngay sau đó, một bàn tay thon dài nhẹ nhàng chạm lên đầu cô, chân chừ trong mấy giây, anh lại xoa xoa mấy lọn tóc xoăn trên đầu cô.

“Dù cô đang muốn nói đùa chọc tôi cười, hay vì đang thực sự cảm thấy rất buồn chán thì cũng ——” anh miễn cưỡng thu tay về, đút vào túi áo bành tô, giọng điệu cũng không nghiêm trọng như vừa nãy nữa, “Cám ơn cô , Chu An An.”

Anh xoay người đi về bãi đỗ xe.

Chu Sênh Sênh không rõ ý anh liền đuổi theo: “Cám ơn tôi vì điều gì?”

Cô cũng chẳng an ủi anh, càng không trả lời câu chia sẻ đầy tiếng lòng của anh cơ mà!

Nhưng dưới ánh trăng, bóng lưng cao dài thẳng tắp kia cứ băng băng đi phía trước cô, hình như Lục Gia Xuyên vừa khẽ mỉm cười, sau đó anh dịu dàng nói: “Cám ơn cô vì trong lúc tôi đang rã bày tâm sự thì không nói mấy lời tào lao ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi, không khiến tôi cảm thấy thật phiền phức.”

“Này anh nói cho rõ đi, tôi nói tào lao lúc nào? Không phải vừa rồi tôi còn im lặng nghe anh than khổ cả buổi đây sao? Nói thật nhé, trước giờ chẳng ai bảo tôi hay nói tào lao cả, mà toàn bảo tôi lạnh lùng ít nói thôi! Từ bé người ta đã ca tụng tôi là mỹ nữ không vướng bụi trần, cho nên anh không nói rõ vì sao lại bảo tôi nói tào lao, tôi sẽ không dễ dàng gạt bừa thừa nhận quan điểm ngớ ngẩn này của anh đâu !”

Cô còn đang bước ngắn bước dài đuổi theo bác sĩ Lục thì người đàn ông đi trước kia bỗng chốc dừng lại, quay đầu nhìn cô, hai tay đút trong túi áo khoác.

“Chỉ bằng một câu cô nói lèo lèo vừa nãy thôi.”

“Tôi...” Cô nhìn theo anh, vốn định phản bác, nhưng để chứng minh bản thân không phải người hay nói nhảm, cho nên thiên ngôn vạn ngữ gì đó cũng chẳng muốn nói nữa.

Nào ngờ vị bác sĩ kia chỉ cười một, anh cứ đứng lì ở đó, ánh mắt tinh quái nhìn cô chọc ghẹo: “Tuy rằng cô hay nói nhảm, nhưng cũng không khiến người ta ghét lắm.”

“Cái gì gọi là không khiến người ta ghét lắm?” Anh có thể dừng khen cô cái kiểu vừa đấm vừa xoa thế này không?

Nhưng vị bác sĩ kia chẳng nói gì nữa mà nghênh ngang bỏ đi.

Chu Sinh Sinh thở phì phèo chạy theo bước chân anh, rồi lại bắt đầu lải nhải lắm bả mắng anh, rõ ràng là đang mắng nhưng khóe miệng lại bất tri bất giác cong lên, đuôi lông mày khóe mắt đều là ẩn chứa ý cười dịu dàng.

Ngay cả cô cũng không nhận ra thái độ của anh bác sĩ với cô đã thay đổi, cô từng cho rằng anh chỉ có thể dịu dàng duy nhất trước mặt cô bé giường bệnh hai lần, thật khiến người ta yêu thích và ngưỡng mộ, nhưng vừa rồi anh cũng đã đối xử với cô như thế.

Con người ấy à, cũng có những lúc thật ngốc nghếch, có đôi khi lại rất miễn cưỡng, có đôi khi lại bỏ qua những việc hiện ngay trước mắt mình.

Chắc hẳn chỉ có ánh trăng trên kia mới hiểu được tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đôi Hài Của Công Chúa

Khi Chu Sinh Sinh về đến nhà thì Trịnh Tâm đã từ quán bar về được một lúc.

Anh ngồi trên sofa xem tivi, nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không quay đầu lại liền hỏi: “Về rồi đấy à?”

“Ừ, về rồi đây.” Chu Sinh Sinh không để ý đến hình tượng của mình mà tháo chiếc giày cao gót ra tiện tay vứt bừa ngoài cửa, rồi đi tới sofa đẩy đẩy Trịnh Tâm, một đến mức thả phịch đầu xuống thành ghế tựa phía sau.

Người bạn thân vốn ồn ào hay nói nay lại im lặng ngồi bên cạnh cô.

Cô cảm thấy có chút kỳ lạ liền ngẩng đầu nhìn anh, lúc này mới nhận ra Trịnh Tâm đang cầm trong tay một bức tượng gỗ điêu khắc, người chẳng chút động đậy ngồi đó, vì thế lại ngồi dậy hỏi: “Cái đồ là gì thế?”

Cô định vươn tay cướp lấy ai ngờ Trịnh Tâm bỗng nhiên rút tay về, nhanh chóng đút chiếc tượng gỗ vào trong túi áo: “Không có gì. Một cô nàng kỳ quái ở quán bar đưa cho thôi.”

“Không có gì sao lại chẳng cho tôi xem?” Chu Sinh Sinh sán cái vẻ mặt tò mò lại gần, “Ôi, có người theo đuôi cậu à?”

“Không biết.”

“Cái gì mà không biết? Nhất định cô ấy đang theo đuôi cậu đấy, nếu không tự đừng tặng quà cho cậu làm gì? Còn tặng cả tượng gỗ, không phải tự tay khắc đấy chứ? Khắc gì vậy cho tôi xem với!”

“Nhìn cái chim ấy!” Trịnh Tâm đẩy tay cô ra, không để cô vươn tay thò vào túi áo anh cướp bức tượng gỗ.

Tay Chu Sinh Sinh ngưng giữa không trung, cười tựa như không mà nói: “À, cho nên, cô ấy khắc cho ông cái chim à?”

“... .. Đồ thần kinh!” Trịnh Tầm phụng phịu, chỉ vào phần thắt lưng, “Ông đây đâu phải không có thứ đó, cô ấy khắc cái đó làm gì? Thứ uy phong mạnh mẽ nhất thế giới đang ở trong cái quần này rồi, bức tượng gỗ này thì có là gì chứ!”

Chu Sênh Sênh bị thứ bảo vật trong quần đó làm cứng đờ ngay tại chỗ, còn anh chàng kia thì hùng hù hỏ hỏ bỏ đi vào toilet soi mình trong gương một lúc lâu.

Thật ra mấy ngày qua có một cô gái rất kỳ lạ liên tục tới quán bar gọi nước trái cây, ban đầu anh cho rằng cô thích một nam ca sĩ hoang dại cuồng nhiệt nào đó trong nhóm nhạc rock and roll, còn cười hi hi lại gần hỏi cô: “Em gái thích anh nào cứ bảo anh hai đây, một trăm tệ là có ngay số di động của anh đó rồi.”

Cô nàng kia chẳng nói gì, lấy một trăm tệ trong túi xách ngoan ngoãn đặt vào trong tay anh.

Trong quán bar này luôn có mấy cô em rất thích mấy anh chàng trong nhóm rock and roll, nhưng đây là lần đầu tiên Trịnh Tầm kiếm được khoản thu nhập thêm dễ dàng như vậy. anh quay lại nhìn cả đám tóc dài bay tung tóe đang hát khàn cả giọng kia, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Muốn số của ai?”

Trong tiếng nhạc ồn ào khắp phòng, cô gái chẳng chút nổi bật ấy đuổi ngón trỏ mảnh khảnh chỉ thẳng vào ngực anh.

Anh ngần ngừ, một lúc sau thì nghe thấy cô nhỏ giọng nói: “Anh .”

Ở một nơi lộn xộn và sa hoa trụy lạc thế này bỗng có một cô gái trẻ tóc xõa ngang vai chẳng chút son phấn, chỉ uống nước trái cây chẳng hợp chút nào. Nhưng cô lại mở to đôi mắt tròn nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt ngây ngô mà khao khát muốn có số điện thoại của anh.

Anh khẽ chửi thề, nhét lại tiền vào trong tay cô rồi hung dữ chỉ ra ngoài cửa quán bar: “Nơi này không phải nơi em nên đến, mau về nhà đọc sách, nghe lời ba mẹ, tìm một nam sinh trong trường cùng chơi trò gia đình với em nhé!”

Sau đó anh kéo tay cô, chẳng chút tổn sức mà đẩy cô ra khỏi cửa.

Lại không ngờ rằng hôm sau, hôm sau nữa, sau đó nữa... ngày nào cô gái ấy cũng tới. Bình tĩnh mà đánh giá, cô có một gương mặt vô cùng phổ thông, lông mày thưa mắt bé, thực sự không để lại ấn tượng gì đặc biệt với người đối diện.

Nhưng cô rất cố chấp lại gần anh, ngày nào cũng đặt một trăm tệ vào tay anh rồi nhỏ giọng nói: “Số điện thoại của anh.”

Anh cảm thấy rất tức giận, cảm thấy cạm bẫy, cảm thấy phiền chết mẹ, ngày nào cũng đuổi cô về, nhưng anh lại cảm thấy rất tò mò. Người như anh trông như thẳng lưu manh chẳng có chút tiền đồ, lại có sức hấp dẫn quyến rũ một cô gái thế này sao? !

Hơn nữa cô bé kia bị anh đuổi ra cửa, còn quay lại nhìn anh cười hi ha, trong mắt lóe ra thứ ánh sáng vui sướng tinh nghịch, còn kéo góc áo anh mà nói một câu: “Ngày mai gặp nhé!”

Gặp... gặp cái cục ấy, ngày nào cũng tới rồi bị xách ra khỏi cửa, con nhỏ này bị bệnh gì vậy?

Trịnh Tầm cảm cộc súc miệng, nhìn gương mà ngần ngừ, cho đến khi sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng Chu Sênh Sênh.

“Yêu đi, Trịnh Tầm.”

Anh bỗng chốc phục hồi tinh thần lại, nhìn cô nàng nào đó trong gương, hung dữ quát một câu: “Có rắm mau thả đi?”

Người đứng ngoài cửa cong khóe môi nhìn anh, chậm rãi nói một câu: “Lang thang phiêu bạt đã nhiều năm rồi, ông cũng nên ổn định đi, cứ cùng tôi đi hết thành phố này đến thành phố khác, khi nào mới ổn định được?”

“...”

“Ông cũng có cuộc sống của ông, lang thang dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt, nếu gặp được người trong lòng, vậy thì hãy ở lại đi.” Cô nàng kia còn cười rất dịu dàng, điệu bộ vô tâm đùa cợt trước giờ đã biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại chút tia sáng lẻ loi trong đôi mắt kia, “Mười lăm tuổi tôi giúp cậu một lần, còn cậu thì giúp tôi tám năm. Nhưng cuộc đời này còn bao nhiêu cái tám năm nữa hả Trịnh Tầm?”

Anh cảm thấy cổ họng đang nghẹn lại nhưng vẫn ra vẻ hung dữ nói: “Nếu tôi đi thật sẽ không có ai làm chứng minh thư cho bà, không có ai giúp đỡ cuộc sống sau này, bà nghĩ rằng mình có thể sống bình yên được không?”

“Không thử làm sao biết?” Cô nàng kia vẫn cười ngây ngô như thế, ngồi xổm xuống ôm lấy con chó lông vàng bọn họ nhặt về nuôi. Đáng người cô nhỏ bé, vừa ngồi xổm xuống liền co lại thành một khối nhỏ.

Không biết vì sao, trái tim Trịnh Tầm cũng theo cái bóng cô mà dần dần nhỏ lại.

Một lát sau, anh nghe thấy cô cười tủm tỉm: “Nhưng tôi không định đi đâu nữa đâu. Thành phố này rất tuyệt, tôi muốn ở lại lâu hơn, tôi thích quán cà phê ấy, thích cả gương mặt này, thích anh quản lý Tiểu Kim Đồng Đồng Hoàn Tử, thích cả...”

Không nói ra miệng, nhưng hình như cô cũng thích cả vị bác sĩ Lục xấu tính kia nữa.

Cả ngày mệt mỏi nên rất buồn ngủ, Chu Sinh Sinh nhanh chóng rửa mặt, soi gương mặt mình trong gương mà cảm khái hồi lâu, sau đó trèo lên giường đi ngủ.

Có trời mới biết sau cơn mưa tiếp theo, phải đợi bao lâu cô mới có được một gương mặt xinh đẹp thế này. Chuyện này đối với một xã hội chỉ nhìn mặt là chính thì rất quan trọng.

Để không làm khuôn mặt này thất vọng, cô liền nhìn đau lòng một chiếc mặt nạ dưỡng da mua trong đợt sale 11/11, thoa xong lên mặt đang mơ mơ màng màng định vào giấc, thì chiếc di động bên cạnh gối bỗng rung chuông báo có tin nhắn mới. Cô bỗng chốc bừng tỉnh, xoay người đi lấy di động, trên màn hình đang hiển thị tin nhắn của vị【Bác sĩ núi lửa】: “5387*****31736.”

Cô nghiên cứu một lúc lâu, cũng không hiểu chuỗi mặt mã này đang ám chỉ điều gì, vì thế liền nhắn lại ba dấu hỏi chấm: “? ? ?”

Nửa phút sau, vị bác sĩ kia lời ít mà ý nhiều nhắn lại: “Nợ cô.”

“Nợ gì?” Cô không hiểu sao cả.

Nhưng vị bác sĩ kia cũng không nhắn lại nữa.

Mà khi đáp án của câu hỏi này được công bố là vào gần tới hôm sau. Khi đó Chu Sinh Sinh đang chơi mặt chược ở tiệm cafe, anh quản lý tuy chỉ là người bên ngoài đứng xem nhưng lại nhập tâm hơn cả người trong cuộc là cô đây, vô đầu bứt tai hận không thể giờ tay mua chân mách nước cho cô.

Không biết sao lại thế này, chắc hẳn là vì Chu Sinh Sinh lấy thân phận Chu An An cướp món đồ gia truyền của nhà anh từ tay cô “Bạn gái trước”, nên trong thời gian qua anh đối với cô rất tốt. Lúc ăn cơm trưa ở tiệm còn cố ý gấp cho cô mấy miếng thịt kho tàu, lúc chơi mặt chược thì lại bắt đầu giúp cô gian lận, ngay cả lúc pha cafe cho nhân viên cũng đặc biệt thêm cho cô hai muỗng đường, suýt chút nữa khiến cô chết vì cafe quá ngọt.

Có một khoảng thời gian, Chu Sinh Sinh cảm thấy rất buồn cười, cứ như mặc kệ cô có thay hình đổi dạng thế nào thì quán cafe này luôn tồn tại độc lập như thế, những người trong tiệm vẫn trước sau như một đón nhận cô, luôn đối xử với cô thân thiện và tốt bụng.

Đang đánh mặt chược, bỗng nhiên cô nhận được cuộc gọi từ người ship hàng: “Chào cô, xin hỏi cô là Chu An An sao?”

“Vâng, là tôi đây. Xin hỏi anh là?”

“Tôi là người giao hàng bên công ty chuyển phát Thần Thông, chỗ cô đang ở là đâu nhỉ? ? ?” Giọng anh giao hàng vô cùng dồn dập, nghe tiếng thì rè rè như đang rang đậu, anh ta nhìn những dòng chữ trên kiện hàng liền nói, “Đường lớn Cảnh Thuận đoạn hai cột đèn xanh đèn đỏ thứ ba thành phố Bắc. Cột đèn xanh đèn đỏ thứ ba là cái gì vậy? Mẹ nó cô là cảnh sát giao thông đấy à? Địa chỉ nhận hàng đang viết như vậy ? ? ? Tôi lượn quanh đó đã ba vòng rồi mà không thấy có vị cảnh sát nào đứng trực ở đó!”

“... ..” Chu Sinh Sinh không hiểu chuyện gì, “Tôi đâu có gọi giao hàng —— “

Nói được một nửa, cô mới nhớ ra. Tối hôm qua, vị bác sĩ kia ra về gửi một chuỗi dãy số hư hư thực thực như mã đơn chuyển phát nhanh vậy.

“Vậy anh chờ tôi chút, tôi sẽ ra lấy hàng ngay.” Cô vứt lá bài mặt chược xuống bàn, dặn dò anh quản lý đánh bài hộ mình.

Mười phút sau, cô cười xe đạp phi tới cột đèn xanh đèn đỏ gặp anh giao hàng nhanh đang đầu tóc rối bù. Anh chàng rung rung nước mắt đưa gói bưu phẩm vào trong tay cô, lau nước mắt: “Chị hai à, xin chị lần sau điền địa chỉ giao hàng thì có tâm chút, ghi chỗ nào kín gió giúp em được không?”

Cô vừa chột dạ xin lỗi, vừa ký nhận hàng, đầu đầy vạch đen.

Có lẽ vì Lục Gia Xuyên không biết cô đang ở đâu, nên đã điền địa chỉ ở nơi anh đưa cô về hai lần trước.....

Cô lắc lắc hộp bưu phẩm, có vẻ nó khá nặng, vừa lắc còn nghe thấy tiếng lộc cộc, rốt cuộc là gì vậy?

Đến khi quay về tiệm thì đúng lúc chứng kiến anh quản lý bị cả đám người bắt nạt cho khóc hu hu, hai mắt đầm lệ rung rung móc túi ra cho mọi người xem, tỏ vẻ bản thân thật sự không có tiền. Cô thì cười ha ha rồi đi vào phòng thay đồ mở hộp bưu phẩm.

Sau khi xé lớp túi bóng bọc màu đen bên ngoài ra thì bên trong là một chiếc hộp màu hồng phấn trông rất nữ tính, bên ngoài là những nét vẽ hoa văn tinh xảo, là những họa tiết vừa đập vào mắt là khiến người ta cảm thấy tràn ngập hơi thở thiếu nữ.

Cô có linh cảm, từ từ mở nắp hộp ra, trước mắt liền xuất hiện một đôi giày cao gót màu hồng nhạt có thất nơ.

Màu hồng nhạt, kiểu dáng lại đơn giản thanh thoát, đôi giày lại được đặt giữa một vòng những sợi dây lụa trắng, nhờ hiệu ứng từ ánh đèn ngay trên đầu cô, khiến nó trở nên thật lấp lánh ánh sáng.

Cô cầm chiếc thiệp trong giày lên, trên tấm thiệp là những con chữ rất rõ ràng gọn gàng, lại chẳng hề giống những “Đơn thuốc như sách thiên thư” của

các vị bác sĩ bình thường.

Trên thiệp là một hàng chữ:

Gửi tôi tiểu thư Chu An An nhiều chuyện, đây là một trong những khoản nợ chưa trả.

Phần điền tên người viết là ba chữ dễ nhìn nhất trên tấm thiệp: Lục Gia Xuyên.

Ngay cả chính cô cũng không biết vì sao mình lại có thể ôm khư khư hộp giấy ngời đó cười ngây ngô cả buổi, cuối cùng cô tựa người vào ghế, nhẹ nhàng lấy đôi giày kia ra, cẩn thận thử đi.

Trong gương cô gái trẻ bỗng chốc trở thành cô bé lọ lem, bởi vì mang đôi giày thủy tinh mà trở nên thật rục rở.

Cô ngây ngô cười một lúc lâu, sau đó mới nhớ ra chuyện gì đó, liền lấy điện thoại ra nhấn cho Lục Gia Xuyên một tin: “Bác sĩ Lục, đồ anh gửi tôi đã nhận được, cảm ơn đôi giày của anh. Nhưng vì sao lại là một trong những khoản nợ chưa trả? Chẳng lẽ còn có khoản nợ thứ hai?”

Vài phút sau, tin nhắn của anh mới chậm chạp mà đến.

“Có món thứ hai chứ, vì trong những ngày qua cô lái nhái bên tai tôi liên tục, tại tôi đã chịu đựng nhiều rồi, không thể chịu nhục nữa thế nữa, nhờ cô chuyển lời đến tại cô hộ tôi là phải chuẩn bị sẵn sàng đi nhé, thời điểm trả nợ sắp tới rồi

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Con Gái Và Giấc Mơ Công Chúa

Chu Sênh Sênh ngồi trong phòng thay đồ mười phút, cô xuất thần nhìn mình trong gương rồi từ từ hồi tưởng lại những chuyện từ ngày mình còn bé.

Khi cô hai tuổi ba mẹ đã ly hôn, nghe nói mẹ cô là người phụ nữ rất xinh đẹp, vì không chịu nổi cuộc sống nhàm chán ở thị trấn nhỏ bé đó, nên đã bỏ rơi chồng mình và đưa con gái lớn mới được hai tuổi, từ đó cao chạy xa bay, bật vô âm tín.

Không có mẹ con gái không có cơ hội được trung diện. Ba cô lại là người kiếm sống chính nuôi cả gia đình nên cũng không hiểu được tâm trạng thích mặc đồ đẹp của con gái, tuy rằng ông chăm sóc cô rất tốt, nhưng nếu như không có chuyện quan trọng, thì sẽ chẳng bao giờ chủ động mua quần áo cho cô.

Có lẽ là sống trong hoàn cảnh đó nên đứa trẻ thường sẽ trưởng thành sớm hơn bạn cùng tuổi. Chu Sênh Sênh hiểu chuyện từ sớm, tuổi còn nhỏ đã biết không nên so đo chuyện ăn mặc với bạn bè. Từ nhỏ đến lớn cô chỉ xin tiền ba mình một lần duy nhất, chính là vì muốn tới trường võ Taekwondo trên học tập công phu quyền cước.

Cô học còn chăm chỉ hơn bất cứ ai, nhập tâm hơn bất cứ ai, mỗi động tác làm đi làm lại luyện tập hơn cả trăm lần.

Trịnh Tầm đã từng hỏi cô: “Cậu tập luyện hăng say như thế làm gì? Mặt vốn đã chẳng đẹp rồi, còn thật sự muốn trở thành đờ nam đờ nữ không ai dám động tới à?”

Khi đó mặt cô chẳng biến sắc, chỉ đánh cho Trịnh Tầm một trận, cuối cùng còn khinh thường nói: “Không ai muốn thì sao chứ? Ai bắt con gái phải kiếm được người muốn mình? Dù sao cậu cũng chỉ hơn tôi một chiếc xương sườn, có điểm nào ưu tú hơn tôi chứ?”

Nhưng chỉ mình cô mới biết, nguyên nhân duy nhất thôi thúc cô học võ chỉ có một, đó là để cô có thể đổi mặt với mấy tên khốn nạn ở trấn khi chúng bắt nạt người khác, lúc ấy cô sẽ có đủ bản lĩnh khiến bọn chúng im miệng.

Nguyên nhân là vào năm sinh nhật mười hai tuổi, ba cô đã tặng cô một đôi giày nhỏ màu đỏ. Đó là món quà duy nhất cô vẽ giống như “Công chúa” mà Chu Sênh Sênh có được từ bé đến giờ. Hơn nữa mỗi bé gái khi còn nhỏ đều từng có giấc mơ trở thành công chúa, cô đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Mười hai năm, suốt mười hai năm cô chỉ dám vụng trộm hâm mộ những bé gái xinh đẹp kia, Chu Sênh Sênh đã nuôi thành thói quen không xin tiền ba mua quần áo. Nếu như không phải áo và quần đã cộc đi nhiều, nếu như không phải giày đã rách hết mũi chỉ, thì cô vẫn có thể mặc tiếp những chiếc áo chiếc quần đã bạc màu kia.

Cho nên đôi giày da màu đỏ ấy, là món bảo vật vô giá trong lòng cô. Hôm đó cũng là lần đầu tiên Chu Sênh Sênh nhỏ bé được vênh mặt, ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như một cô nàng khổng tước bé kiêu ngạo.

Nhưng đám nam sinh thường xuyên coi bắt nạt kẻ yếu làm thú vui đã chặn cô trên đường đi học về, hi hi ha ha mở lọ mực, chơi cái trò gọi là đại chiến mực nước, cô cùng mấy nữ sinh yếu ớt trở thành đối tượng trêu đùa của cả đám, đôi giày màu đỏ kia cũng bị dính mực mà đen xì.

Cô khóc lóc chạy về nhà, cắn răng cầm khăn lông đi lau giày, nhưng dù có lau thế nào cũng không xóa hết vết bẩn được.

Tối ấy cô khóc một lúc lâu, ôm đôi giày da màu đỏ nằm lì trên giường không nhúc nhích, cho đến khi hai mắt sưng đỏ, cho đến khi màn đêm buông xuống, ba ba tan làm trở về. Cô mới lau khô nước mắt, để đôi giày đỏ vào hộp giấy, sau đó làm như không có chuyện gì chui vào trong chăn, ra vẻ như đã ngủ say.

Ngày hôm sau, cô xin ba tới võ đường học Taekwondo.

Từ nhỏ cô đã nghe người ta thường xuyên chỉ trích “Chu Sinh Sinh là đứa trẻ không có mẹ”, cô đã chịu đủ mấy lời nói chẳng chút kiêng nể của đám trẻ đó rồi.

Thế giới này luôn có đạo lý cá lớn nuốt cá bé, từ lúc ấy cô đã nhận thức được chuyện đó rồi, cô là một đứa trẻ bướng bỉnh mẫn cảm, trong lòng biết rõ nếu nói với ba sẽ khiến ông tức giận mà tự trách bản thân. Cho nên trước giờ cô chưa từng kể chuyện đó cho ông nghe, cô chỉ nói mình muốn cố gắng để khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Bao nhiêu năm trôi qua, ba cô đã qua đời, đôi giày đỏ dính vết mực cũng đã sớm bị lãng quên cùng khu trần nhỏ ngày nào, còn cô đã thật sự tự dựa vào sức mình đứng vững trong xã hội này để chẳng ai có thể làm nhục, để có thể tiếp tục bước đi một mình trên con đường đời dài đằng đẵng sau này.

Trong phòng thay đồ, Chu Sinh Sinh ngăn người soi mình trong gương, cô ngồi xổm xuống vờn tay từ từ vuốt ve đôi giày cao gót màu hồng phấn dưới chân.

Vị bác sĩ xấu tính kia nhất định sẽ chẳng biết, anh chỉ vô tình tặng cô một món quà nhưng nó lại có ý nghĩa quan trọng với cô như thế. Trong chớp mắt khi vừa đưa chân thử giày, dường như cô đã trở về cái năm mười hai tuổi ấy —— lần đầu tiên cô gái nhỏ được xỏ chân vào đôi hài của công chúa, trong lòng tràn ngập phấn khích xoay xoay vài vòng trước gương. Cuối cùng cô cũng hoàn thành giấc mộng biến thành công chúa mặc bộ váy trắng trong trүйện cô tích rồi.

Giờ đây, Chu Sinh Sinh hai mươi tuổi soi mình trong gương, cô từ từ đứng thẳng người dậy, khéo léo xoay người một vòng.

Cho đến bây giờ thì cô vẫn luôn bị người khác lãng quên, nhưng trong tiềm thức cô cũng như những cô gái khác, luôn mang trong mình giấc mộng công chúa. Dù là một cô bé mười hai tuổi hay hai mươi tuổi của hôm nay, thì đôi giày công chúa này cũng đã thành toàn cho giấc mơ của cô.

Cô cẩn thận tháo từng chiếc giày ra, dè dặt ôm trọn chúng vào lòng, cười ngây ngô như một đứa trẻ.

Đêm hôm ấy, khi Lục Gia Xuyên đang trực đêm thì nhận được một tin nhắn từ 【Chu An An tào lao】: “Bác sĩ Lục, bánh kem vị dâu anh nói hôm ấy là mua cho đám trẻ trong khu nội trú, đúng không?”

Sau khi đi kiểm tra phòng về thì đọc được tin nhắn, anh chỉ nhấn lại một chữ: “Đúng.”

Cô nàng tào lao kia không nhấn tin lại nữa.

Anh đọc sách trong văn phòng, đến nửa đêm thì gác đầu xuống bàn ngủ gật, sáu giờ sáng lại bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức, anh rửa mặt, xuống lầu chạy một vòng quanh khu nội trú, rồi lại trở về chuẩn bị đi kiểm tra phòng lần nữa.

Kiểm tra phòng xong là có thể thay ca về nhà rồi.

Dưới mắt anh là một quảng xanh thâm đen, cảm cũng có mấy sợi râu mọc lún phún, nhưng khi anh cảm sờ ghi chép và bút đi về phía hành lang kiểm tra phòng bệnh, bóng lưng vẫn cứ cao và thẳng như thế —— đó là thói quen nghề nghiệp cơ bản khi anh ở cương vị là bác sĩ, mỗi khi đối mặt với bệnh nhân, đều phải dốc toàn lực để khiến người ấy tin tưởng vào mình.

Đôi mắt đã có chút mỏi mệt, anh vờn tay xoa xoa mắt, được một nửa thì bỗng nhiên nghe thấy có người ở phía sau gọi tên anh.

“Bác sĩ Lục!” Đó là một tiếng gọi rất lớn, giọng nói khiến anh tỉnh cả người sau một đêm mệt mỏi, vang vọng mà tràn ngập sức sống.

Anh dừng chân, nhịp tim cũng như muốn dừng lại, cứ như thế mà quay đầu lại.

Cuối dãy hành lang kia, ánh nắng mới lên xuyên qua những tầng mây chiếu thẳng vào khung cửa sổ, tạo nên những tia sáng nhỏ màu vàng lấp lánh. Mà trong những tia sáng lấp lánh kia, anh thấy một đôi giày cao gót màu hồng phấn, chủ nhân của đôi giày kia xách theo một chiếc túi nilon to đứng ở nơi đó, liên tục vẫy tay với anh.

Cô gái trẻ tuổi kia đang nở nụ cười rạng rỡ, cứ như có thể làm nhạt đi ánh nắng sáng rực ngoài kia.

Anh ngăn người nhìn cô mấy phút, sau đó tự nói với bản thân: Nhất định là vì anh có mất chộn giày, nên mới có thể khiến cô nàng Chu An An tào lao trở nên vui tai vui mắt như thế... ư?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bên Ngoài Linh Hồn

Chu Sinh Sinh vừa hô một tiếng, đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người ngoài hành lang. Chị gái y tá bên quầy trực, nhóm người nhà bệnh nhân trong phòng, còn cả những nhân viên quét dọn ngoài hành lang, tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô.

Chắc hẳn cô cũng chẳng ngờ sự hào hứng của bản thân lại ảnh hưởng đến những người khác như vậy, nhất thời gương mặt bỗng chốc đỏ rực, cô rụt cổ lại chạy nhanh về phía anh, trông cứ như con chim đà điểu đang xấu hổ.

Vì cô lao công vừa lau qua sàn nên nền gạch vẫn đang ướt sũng, nhưng vì cô chạy quá nhanh, nên vừa chạy đến trước mặt anh thì hơi trượt chân, nếu không phải anh nhanh tay đỡ lấy cô, không chừng cô đã ngã lăn ra đất rồi.

“Cám... cảm ơn anh bác sĩ Lục.” Chu Sinh Sinh mặt mũi đỏ bừng ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, ánh mắt mơ hồ, chắc hẳn là vì sàn nhà đang quá trơn, nên ngay cả cô cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lục Gia Xuyên đang nhìn cô, ngoại trừ gương mặt đỏ ửng khiến người khác buồn cười, anh lại để ý đến đôi tai nhỏ ẩn dưới lớp mũ lông cũng theo đó mà đỏ hồng như màu lựu, óng ánh long lanh mà đỏ au. Mà câu nói “Cô định tới bệnh viện tẩu hải sao” vừa đến bên miệng, lại chẳng biết tại sao bỗng biến mất chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Anh nhìn chiếc túi nylon trong tay cô, trong chiếc túi bóng to trắng tinh là một túi bánh mì dầu đầy ụ, nhìn một là thấy hết sạch. Rồi anh lại nghĩ đến tin nhắn tối qua, cuối cùng cũng hiểu rõ được mọi chuyện.

“Mang bánh tới cho mấy em nhỏ à?”

Chu Sinh Sinh gật đầu.

“Tôi có thể hỏi vì sao không?” Anh có ý bảo vệ rất mạnh với những đứa trẻ ấy, anh khoanh hai tay trước ngực nhìn cô, muốn biết tự dưng cô nổi hứng tốt bụng là có ý đồ gì đây.

Nhưng hình ảnh bác sĩ Lục giờ đây tuyệt đối không khiến người ta cảm thấy khó gần, ngược lại, đôi mắt thâm quầng vì thức trực ca đêm nhìn cô nghiêm túc, đáng vẻ đề phòng đầy mùi thuốc súng lại khiến cô cảm thấy thật đời thường.

Sau lưng anh là khung cửa sổ, kết hợp với những tia nắng tinh nghịch nhảy nhót trên tà áo blouse trắng, khiến người ta có cảm giác cả người anh như cũng đang phát sáng lung linh.

Chu Sinh Sinh bỗng nhiên thả lỏng người, không lúng túng cũng không khẩn trương, cô nghiêng đầu, giọng nhẹ nhàng nói: “Chắc phải nhờ anh nương tay rồi, nhận giấy của anh, luôn cảm thấy nói cảm ơn không thôi thì chưa đủ. Tình cờ lại nghe người nào đó luôn mồm nói, trên thế giới này có rất nhiều người đang phải đối diện với nguy cơ mất đi ánh sáng, nếu có thể giúp bọn họ nhìn thấy ánh sáng dù chỉ là một ít thôi, anh ấy cũng sẽ rất vui mừng, hạnh phúc. Cho nên nếu làm vậy có thể khiến anh cảm thấy vui vẻ ——”

Ngay sau đó, nụ cười đột nhiên xuất hiện như xua tan băng lạnh, làm sáng bừng cả gương mặt anh.

“—— chắc anh sẽ không để tay tôi đợi lâu mà mềm nhũn ra đâu nhỉ.” Nói rồi, cô gơ hai cánh tay nhỏ nhắn quơ quơ trước mặt anh ra về vô tội.

Động tác ấy về mặt ấy, quả thực rất đáng yêu.

Bỗng nhiên Lục Gia Xuyên rất muốn cười, anh nhìn chằm chằm vào gương mặt vô tội của cô nàng kia, cố gắng kìm nén nụ cười, trung ra vẻ mặt nghiêm túc mà dặn dò cô: “Dù có ra về đáng yêu với tôi cũng vô dụng thôi. Tôi không mắc bẫy cô đâu.”

Dù miệng anh nói thế nhưng cơ thể lại vô cùng tự giác, anh xoay người dẫn cô đi về phía phòng bệnh nhi, đầu cũng chẳng quay lại: “Tôi còn phải kiểm tra phòng bệnh, cô cứ vào ngồi với lũ trẻ một lúc đi, chờ tôi kiểm tra xong sẽ quay lại điều tra xem có phải cô mượn danh mạng bánh mì tới để ngược đãi bọn trẻ không.”

“Ngược đãi bọn trẻ là sao hả?” Chu Sinh Sinh cũng cố kìm nén để bản thân không bật cười, chỉ là nhận ra bóng lưng anh, bước chân anh cũng nhẹ nhàng hơn hẳn, “Nếu bảo tâm lý tôi biến thái, lấy ngược đãi người khác làm thú vui, thì niềm vui lớn nhất của tôi là ngược đãi anh. Dù sao so với những người khác bác sĩ Lục quả thật có một sức hấp dẫn nào đó, khiến người ta luôn muốn đắm vào mặt anh ——”

Cô chưa nói hết câu, đã thấy vị bác sĩ kia dừng chân, đáng vẻ vô cùng nguy hiểm quay đầu nhìn chằm chằm... môi cô. Theo phản xạ có điều kiện, cô nhanh chóng che miệng mình, bởi vì vết xe đổ trước đó, cô lo anh sẽ vươn tay tới kẹp lấy môi cô.

Sau đó Lục Gia Xuyên lộ ra biểu cảm hải lòng, lại tiếp tục quay đầu bước đi, dẫn cô vào phòng bệnh nhi. Ngoài miệng thì nói không bỏ qua cho Chu Sênh Sênh nhưng đáng về lại rất thông dong bình tĩnh.

Trước khi bước vào phòng bệnh, Lục Gia Xuyên dừng chân lại, thấp giọng dặn dò cô: “Cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, các em ấy... có thể sẽ không dễ nhìn đâu.”

Chu Sênh Sênh không hiểu ý anh muốn nói, đang định hỏi lại thì anh đã nhấc chân bước vào phòng rồi. Mà từ lúc bắt đầu bước vào căn phòng đó, Lục Gia Xuyên đã không còn là Lục Gia Xuyên cô vẫn thấy trước đây nữa.

Anh hơi cong tay phải, những đốt ngón tay gõ nhẹ lên cánh cửa mấy tiếng, lịch sự mà ôn hòa. Cảm giác lạnh lùng gai góc toàn thân cứ như đã biến mất sạch chẳng thấy bóng dáng, chỉ còn lại sự dịu dàng an nhiên vây quanh.

Trong phòng bệnh rực rỡ màu sắc, bốn đứa trẻ đồng loạt quay đầu lại nhìn. Đúng giây phút ấy, Chu Sênh Sênh mới hiểu được những lời anh vừa nói. Bốn đứa trẻ có những em đã gặp phải chuyện gì đó không may dẫn đến bị mù, có những em lại bị dị tật ở mắt bẩm sinh, thật sự là không dễ nhìn.

Thậm chí còn hơi đáng sợ.

Một người bình thường khỏe mạnh thì mắt sáng lấp lánh, lông mày trắng đen rõ ràng. Còn những đứa trẻ này thì không được như thế, trên mặt chúng có những đứa có vết sẹo chạy dài trên mặt, hoặc là trong mắt chỉ toàn là lòng trắng xám, hỗn loạn không thể phân biệt được, lại càng không có tiêu điểm.

Chu Sênh Sênh nắm chặt túi bánh, cô nhận ra Lục Gia Xuyên vừa quay đầu nhìn cô một, trong mắt nói rất rõ một điều: Nếu không dám thì đừng bước vào.

Dừng một chút, cô cố gắng nở nụ cười, nhìn anh gật đầu khẳng định.

Lục Gia Xuyên đối mặt với cô mấy giây, như đang muốn xác định cô kiên định tới mức nào, một lát sau, anh nhẹ nhàng quay người lại, chất giọng thậm chí còn nhỏ nhẹ hơn: “Buổi sáng tốt lành, các bạn nhỏ.”

Hai đứa trẻ đang ngồi trên giường chơi đùa, hai em còn lại đang ngồi trên tấm thảm phía dưới, trên tay đang là một cuốn sách, vừa nghe vậy cả lũ liền nở nụ cười rực rỡ, đồng loạt nói: “Chúng em chào bác sĩ Lục ạ!”

Thì ra các em đều có thể nhận ra được giọng của Lục Gia Xuyên.

Chu Sênh Sênh đứng ngay sau lưng anh, nhìn anh đi vào phòng bệnh, lần lượt xoa đầu từng đứa trẻ: “Các em đã ăn sáng chưa?”

“Chỉ gái y tá nói phải chờ lát nữa mới ăn được ạ.” Cậu bé đang ngồi trên giường ngẩng đầu nói với anh, chẳng sợ không thấy gì, nhưng cậu bé vẫn là có thể cảm nhận được nơi nào đang phát ra âm thanh.

Lục Gia Xuyên cúi đầu soi đèn vào mắt cậu, một lúc sau mới nói: “Hôm nay có một di rất tốt bụng —— “

“Là chị!” Chu Sênh Sênh cắt ngang lời anh sửa lỗi.

Lục Gia Xuyên không quan tâm đến cô, tiếp tục nói tiếp: “—— Di ấy nghe nói chúng ta rất thích ăn bánh mì dâu, nên đã mang rất nhiều bánh mì dâu tới thăm chúng ta đây. Vậy chúng ta phải nói gì với di ấy nhỉ?”

“Cám ơn ạ!” Cậu bé mặc áo lông màu đỏ lên tiếng nói câu ngọt ngào.

Sau đó những đứa trẻ còn lại đồng loạt cất giọng giòn tan, vô cùng vui sướng: “Cám —— ơn —— di —— ạ —— “

Ngoài ban công phòng bệnh, có chiếc rèm che cửa sổ màu xanh da trời bị gió thổi tung, căng lên như cánh buồm trên biển. Còn Chu Sênh Sênh đang đứng tại chỗ, đối diện với bốn gương mặt ngây thơ tràn ngập vui sướng, cuối cùng cô quay đầu nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi đang đứng bên cạnh lũ trẻ cũng đang nhìn cô, trong lòng bỗng cảm thấy như có con chim bồ câu trắng đang dang rộng đôi cánh tung bay, trông thật khỏe khoắn mà mạnh mẽ.

Cô nhìn bọn họ, cầm từng chiếc bánh trong túi phát cho từng em một, rồi hỏi tên của từng em.

Cô không tỏ vẻ né tránh các em, mà rất chân thành, cúi người đặt bánh vào trong tay từng em một. Cho dù các em không thấy gì, cô cũng yên lặng nhìn vào mắt của từng em, cứ như bọn họ cũng có thể nhìn thấy cô không khác gì những người khác, nhìn cô đối xử với bọn họ không có gì khác biệt với người bình thường.

Những đôi mắt chẳng có tiêu cự không hề dễ nhìn chút nào.

Nhưng cô cảm thấy mình có thể vượt qua được. Bởi vì vị bác sĩ mặc áo blouse trắng kia đang đứng bên cạnh cô, mắt không chớp mà nhìn cô. Bởi vì bên tai cô như đang vang vọng lời nói đêm ấy của anh.

Anh nói: “Có người tuy rằng toàn thân trong bóng tối, nhưng trong lòng lại có ánh sáng bất diệt.”

Nhìn những gương mặt non nớt lại tràn ngập niềm vui, lần đầu tiên trong cuộc đời Chu Sinh Sinh hiểu được một điều, thì ra hi vọng chính là ánh sáng không bao giờ tắt trong tim.

Cô quay đầu hỏi Lục Gia Xuyên: “Không phải anh còn đi kiểm tra phòng bệnh à? Mau đi đi, ở đây có tôi rồi.”

Cô thấy gương mặt anh đã dần bớt lo, trong đôi mắt tối đen như mực cũng từ từ sáng lên, cô nghe thấy anh gật đầu dịu giọng nói: “Ừm.”

Anh không chút do dự quay người rời khỏi căn phòng, bóng lưng dứt khoát nhanh gọn chứng tỏ anh đã hoàn toàn tin tưởng vào cô.

Chu Sinh Sinh nhìn cánh cửa kia ngây người mấy phút, sau đó cô quay người lại, ngồi xuống giường bệnh, thần thần bí bí nói một câu: “Các em à, đừng nghe chú bác sĩ vừa nãy nói lung tung, thật ra chị còn trẻ tuổi hơn chú ấy nhiều, gọi chị là di chẳng hợp tẹo nào, cho nên để trở thành một em bé ngoan, các em phải gọi chị là chị Chu nhé.”

Cô vươn tay giúp em gái tên Đường Đường xé gói bánh: “Đường Đường, gọi chị nào.”

“Cám ơn chị Chu ạ!” Đường Đường nhận chiếc bánh cười ngọt ngào.

Sau đó Chu Sinh Sinh lại tiếp nhận những lời trợ giúp xé túi bánh mì tiếp theo, rồi hướng dẫn từng bước: “Tiểu Đình, gọi chị nào.”

“Chị, cám ơn chị Chu ạ!”

“Thiên Thiên thì sao?”

“Chị Chu!”

Cuối cùng không đợi cô mở miệng, đứa trẻ cuối cùng là Tiểu Hạo cũng ngẩng đầu gọi cô một tiếng giòn tan: “Chị Chu ạ!”

Chu Sinh Sinh mặt mày hớn hờ, xé từng chiếc bánh, đặt vào tay từng em, rồi xoa xoa đầu từng đứa, cảm thấy thật mãn nguyện.

Chu Sinh Sinh chưa từng chơi đùa cùng con nít, nhất là với những đứa trẻ bị mù thế này.

Cô vụng về muốn hòa nhập cùng các em, liền hỏi bình thường các em hay chơi gì, có muốn chơi trò gì với cô không. Ngược lại đám trẻ còn hoạt bát tự do hơn cả cô, Tiểu Đình và Đường Đường là con gái, nên nhanh chóng bỏ lại gần cô, vươn đôi tay nhỏ bé như muốn chạm lên mặt cô.

Chu Sinh Sinh bị dọa giật mình, cô theo bản năng hơi lùi người lại.

Ngay sau đó, đôi bàn tay nhỏ bé của Đường Đường đã chạm lên gương mặt cô. Một cô bé bảy tuổi, ngón tay ngắn cùn vừa trắng lại mềm, bởi vì trong phòng đang bật điều hòa mà lòng bàn tay rất ấm áp, cứ như thế nhẹ nhàng dán chặt vào má trái của cô.

Cô cứng đờ người, chỉ một thoáng đã quên phải né tránh.

Sau đó bàn tay nhỏ bé kia từ từ, chạy dọc từ má trái của cô lên tới mũi, rồi chạm vào môi, cuối cùng còn chạm cả lên lông mày cô.

Tiếp đó, Đường Đường quay đầu lại nói với lũ bạn nó rất chắc nịch: “Chị Chu xinh gái lắm đó!”

Chu Sinh Sinh bật cười ha ha, cuối cùng cô mới biết bé định làm gì, nhìn hai cái má bánh bao mũm mĩm mềm mại kia, cô vươn tay tới nheo nheo vài cái, rồi khẳng định: “Đường Đường thực tình mắt đầy nhí!”

Đình Đình không phục, nó cũng vươn tay tới: “Em cũng muốn nhìn, cho em nhìn đi chị Chu!”

Cái “nhìn” của những đứa trẻ này, kỳ thực là dùng tay cẩn thận mà cảm nhận.

Hai cu cậu kia cũng do dự đi tới bên cạnh cô, vươn tay cảm nhận. Chu Sinh Sinh đáng về anh hùng chẳng sợ ai, thần nhiên chấp nhận những sự đụng chạm từ bốn đôi bàn tay nhỏ bé kia.

Bọn họ đang cách cô rất gần rất gần, gần đến mức những tiếng nín thở dè dặt kia cô cũng cảm nhận được. Hơi thở ấm áp ấy thuộc về những đứa trẻ này. Trước mặt cô giờ đây là những gương mặt non nớt mũm mĩm, đôi môi đỏ au hơi chu ra, cùng với bốn cặp mắt không có tiêu điểm.

Chu Sinh Sinh lẳng lặng mà ngồi ở đó, cảm nhận từng cái chạm nhẹ của lũ trẻ, cô không biết có phải vì những ngón tay kia quá ấm, mà khi những ngón tay ấy vừa chạm lên mặt cô, thì cô bỗng nhiên rất muốn khóc.

Bởi vì tình cảm của những đứa trẻ ngây thơ là chân thật nhất, nó thực sự đã chạm được vào tận đáy lòng cô.

Bọn họ không nhìn thấy mặt cô, cho nên cô cũng chẳng lo bọn họ sẽ không thích gương mặt này, rồi lại lo lắng sau khi trời mưa bọn họ có thể sẽ không nhận ra cô nữa.

Trước mắt những đứa trẻ này, cô có thể không ăn che giấu bản thân nữa, mà là một Chu Sinh Sinh thực sự. Bọn họ có thể cảm giác được linh hồn của cô, sự chân thành của cô.

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên dang hai tay, ôm bọn trẻ vào lòng, nhỏ giọng nói một câu: “Cám ơn các em.”

Đường Đường hoang mang ngẩng đầu: “Chị Chu, chị đầu đầu à? chị mang bánh cho bọn em, phải là bọn em cám ơn mới đúng!”

Tiểu Hạo gật đầu: “Đúng, bọn em phải nói cám ơn!”

Chu Sinh Sinh không nói gì mà chỉ cười, cười xong thì nheo cái mũi của Tiểu Hạo: “Cám ơn mấy em vì đã đáng yêu thế này, trái tim chị cũng nhũn ra vì mấy đứa thôi!”

Tiểu Hạo năm nay sáu tuổi, không lớn lắm, nhưng nó đã cảm thấy bản thân là một nam tử hán rồi, vì thế mặt nó đỏ bừng, mắc cỡ ngại ngùng xoay đầu đi: “Em, em là con trai mà, bác sĩ Lục nói không thể tình chàng ý thiếp, động tay động chân với con gái đâu...”

Chu Sinh Sinh xi cười một tiếng, dưới người tới nhỏ giọng nói với nó: “Đừng nghe lời bác sĩ Lục, em xem chú ấy đi, năm nay đã sắp ba mươi tuổi rồi còn chưa có bạn gái. Nếu em cứ học cách tán gái của chú ấy, thì sớm muộn gì cũng trở thành ông cụ FA độc thân đến cuối đời đấy!”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy phía sau truyền đến một chất giọng lạnh lùng quen thuộc, không nhanh không chậm: “Thật à?”

Trái tim Chu An An như ngừng đập, cô quay đầu liền đối diện với đôi mắt đen sâu hun hút chẳng thể nhìn thấy đáy của người kia.

“Tiểu thư Chu An An, nếu tôi nhớ không nhầm, hai ngày trước cô còn lấy thân phận bạn gái tôi về nhà ra mắt người lớn mà? Cô nói xem, sao tôi lại trở thành ông cụ già độc thân đã ba mươi mà chưa có bạn gái được?”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ham Muốn Chiếm Hữu

Thật ra Lục Gia Xuyên đã tới sớm hơn Chu Sinh Sinh nghĩ lâu rồi.

Khi anh vừa tới cửa phòng bệnh, theo bản năng thì đi chậm lại, anh cứ đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong. Lúc này khi đi kiểm tra phòng anh còn đang nghĩ, có phải cô đã bị lũ trẻ dọa rồi không, có phải cô vẫn là một Chu Sinh Sinh thoải mái tùy tiện chẳng thèm so đo không, có phải cô đang nói đùa thêu với đám trẻ không nhỉ...

Rõ ràng hai người quen nhau chưa lâu, nhưng chẳng hiểu tại sao, anh lại cảm thấy mình quen cô từ lâu lắm rồi. Khi những suy đoán vừa rồi hiện lên trong đầu, anh cũng có thể tưởng tượng ra rất rõ phản ứng của Chu Sinh Sinh, nhìn cô rất giống một con thỏ nhỏ vui vẻ.

Cho đến khi anh dừng chân trước cửa phòng bệnh, thì mới nhận ra trong phòng bệnh trắng tinh như tuyết, cô nàng kia đang ngồi dưới đất, ngهن mắt lên hai mắt nhắm chặt, cứ để bọn trẻ tùy ý chạm tay lên mặt cô. Những ngón tay nhỏ xinh dè dặt từng chút từng chút chạm lên gương mặt cô, nhẹ nhàng cảm nhận, từ đôi mắt đến cái mũi, từ trán đến đôi môi.

Ánh mắt anh cũng đi theo những ngón tay nhỏ xinh kia dừng lại ở từng chi tiết trên gương mặt cô.

Gương mặt tròn đầy như nụ hoa không tên chớm nở trong ngày xuân rực rỡ, lũ trẻ vây xung quanh thì đứng thẳng người cứ như đang bày tỏ sự cung kính trước một tín ngưỡng nào đó vậy.

Lục Gia Xuyên cứ đứng đó nhìn mà ngây người vì rung động.

Anh thấy cô mờ mắt, ôm cả lũ trẻ vào lòng, nhẹ giọng nói cám ơn. Bọn trẻ bảy miệng tám lời nói chuyện tíu tít, còn cô chỉ im lặng lắng nghe, giống như đêm đó khi hai người đi một vòng quanh sân trường đại học, cô cũng lặng lẽ đi bên cạnh anh làm bạn.

Khi anh nghe thấy cô lấy anh ra làm gương cho Tiểu Hạo, nói anh là ông cụ ế đến già, thì khẽ mỉm cười sau đó mới ra mặt cất lời nhắc nhở. Cuối cùng anh cũng tìm được lý do để hòa mình vào bức tranh xinh đẹp kia rồi.

Cô hoảng hồn, quay đầu lại nhìn anh mắt cứ tròn tròn lên. Bạn xem đi, cô ấy quả là một con thỏ hài hước, lúc vui thì nhảy nhót, lúc sợ hãi thì chỉ biết dương đôi mắt to tròn mà nhìn.

Nhưng thực sự thì anh chẳng giận cô chút nào, ngoài miệng thì nói mấy lời chế nhạo, nhưng khi đi về phía cô và bọn trẻ, trong mắt chỉ còn lại thứ ánh sáng thật dịu dàng mềm mại.

Ngoài cửa sổ là ánh nắng chói chang, ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra, giờ phút này trong mắt anh chỉ còn lại mình cô. Chỉ còn lại một cô gái tên Chu An An, trên thực tế cũng là cô nàng Chu Sênh Sênh mà anh từng quen.

Lúc rời khỏi bệnh viện đã là giữa trưa. Lục Gia Xuyên vốn đã kết thúc ca đêm về nhà từ sáng sớm, nhưng vì sự xuất hiện của Chu Sênh Sênh anh bỗng nhiên phải tan ca muộn hơn bình thường.

Khi ra đến cửa lớn bệnh viện thì Lục Gia Xuyên đi lấy xe, còn Chu Sênh Sênh đứng ở ven đường chờ anh.

Cuối cùng khi anh lái xe ra đón, liền thấy cô đang cầm trên tay một hộp sữa bò nóng. Nhìn thương hiệu sữa kia vô cùng quen mắt.

Anh đỗ xe bên ven đường, còn cô nhanh chóng vào trong xe, đưa hộp sữa bò cho anh như món quà quý giá: “Anh chưa ăn sáng phải không bác sĩ Lục? Uống đi cho nóng, tâm trạng cũng sẽ trở nên tốt hơn.”

Sau đó anh bỗng nhớ tới nguyên nhân vì sao anh cảm thấy hộp sữa này quen mắt, bởi vì lời nói này cũng vô cùng quen tai. Sau khi cô bé giường hai lần qua đời, cô đã từng mua hộp sữa giống hệt thế này ngoài cửa lớn bệnh viện, sau đó cầm nó chạy vào phòng anh, đặt nó xuống trước mặt anh rồi nói một câu chẳng ai hiểu gì, cuối cùng là nhanh chóng bỏ chạy.

Khi đó, đối với anh mà nói cô cũng chỉ là một người qua đường kỳ lạ, đương nhiên anh sẽ không uống đồ mà cô mang tới. Nhưng lúc này, anh liền vươn tay tới cầm hộp sữa, hơi do dự, nhưng vẫn đưa tới miệng uống một hơi.

Tất cả những khoảnh khắc đã bỏ lỡ nhau trước kia giờ cũng hóa thành vị ngọt tan dần giữa môi anh.

Mà cô ngồi ở kia vẻ mặt mong chờ nhìn anh: “Thế nào, anh đang có cảm giác như gió xuân vừa thổi qua hoa đào nở đầy mặt đường không?”

“...”

Anh nở nụ cười hai tiếng, cuối cùng cũng thu mất vẻ, nhìn con đường phía trước: “Cũng tạm được.”

Tạm được, có vẻ như khó lắm mới đáp ứng được sự mong đợi của anh.

Chu Sênh Sênh thấy mình tặng quà nhưng không được lời khen ngợi nào của anh thì vô cùng bất mãn, cô nghiêng người qua, vươn tay định cướp hộp sữa kia: “Nếu anh không thích, vậy thì đừng uống nữa là được!”

Vị bác sĩ kia lại càng giơ tay lên cao hơn, cao đến mức cô không với tới được: “Tôi nói là tạm được, chứ có nói là không thích đâu.”

Anh vừa nhìn cô như con khỉ lo chơi trước mặt mình, muốn cướp lại hộp sữa bò, vừa khiêu khích cô cầm hộp sữa đưa lên miệng uống một ngụm. Nhìn cô đang vươn tay tới định cướp, anh nhanh tay hơn lại giơ hộp sữa lên cao.

Cuối cùng, nuốt hết ngụm sữa ấy, anh mới nói một câu bình luận chốt lại: “Đúng là ngây thơ.”

???

?!

Anh không biết xấu hổ hay sao mà nói tôi bác sĩ Lục !!! —— Chu Sênh Sênh tròn mắt nhìn anh, lại thấy anh uống thêm ngụm nữa, miệng thì nói chẳng thích nhưng hành động lại rất thành thật, anh uống hết sạch hộp sữa cô mua không để dư lại một giọt nào.

Bỗng nhiên cô rất muốn cười.

Bác sĩ Lục nói một đằng làm một nẻo thế này, thật ra trông cũng đáng yêu quá nhỉ?

Lục Gia Xuyên uống xong hộp sữa, lúc này anh mới đặt hai tay lên vô lăng: “Tôi đưa cô về luôn nhé?”

Chu Sênh Sênh nói: “Không cần đâu, anh đưa tôi về tiệm cà phê cũng được.”

Sau đó cô mới ngó người nhận ra cô còn chưa nói với Lục Gia Xuyên mình làm việc ở đâu, vì thế liền bắt đầu chỉ đường.

“Đến ngã tư phía trước thì rẽ trái.”

Lục Gia Xuyên nghe theo.

“Ừm, ngã tư phía trước tiếp tục rẽ trái.”

Lục Gia Xuyên tiếp tục rẽ trái.

Khi cô chỉ đường giọng có vẻ rất do dự, mỗi lần chỉ có vẻ như đang suy nghĩ rất cẩn thận, nhìn rõ từng ngã tư đường. Lục Gia Xuyên liếc mắt nhìn cô một, cảm thấy rất khả nghi: “Tốt nhất cô đừng nói là —— “

Giây tiếp theo, cô nàng ngồi bên cạnh cũng theo anh mà kêu lên: “Đi nhầm đường rồi a a!”

“... ..”

Được lắm, anh còn chưa nói hết câu cô đã nói ngay rồi.

Lục Gia Xuyên đỗ xe lại bên lề đường: “Cô cứ nói địa chỉ cho tôi, để tôi tự tìm đường cũng được.”

Toàn bộ hành trình sau đó, anh đều tự động gạt ngay ngôn ngữ tín hiệu của Chu Sinh Sinh.

Chu Sinh Sinh: “Tôi nghĩ ở đây phải rẽ trái mới đúng...”

Anh chẳng chút do dự rẽ phải.

Chu Sinh Sinh: “Rẽ tiếp vào ngã tư đường phía trước đi.”

Anh chẳng thèm chớp mắt đi qua ngã tư đó luôn.

Chu Sinh Sinh về mặt uất ức ngồi đó, hai tay nắm chặt góc áo, yên lặng từ bỏ chuyện chỉ đường. Sau đó cô nghe thấy bác sĩ Lục người đang lái xe không chớp mắt lạnh lùng nói: “Cô cũng đừng buồn quá, dù sao thời buổi này có rất nhiều người mắc bệnh mù đường. Người ta thường nói, trên đời này chẳng có chuyện gì khó —— “

Anh tạm dừng một lát, nhưng Chu Sinh Sinh biết anh đang muốn an ủi cô nên trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Ngay sau đó, cô nghe anh nói.

“—— chỉ cần bạn chịu bỏ cuộc.”

“...”

Câu tiếp theo của “Trên đời không có chuyện gì khó” chẳng lẽ không phải là “Chỉ sợ lòng không bền sao” sao!” “Chỉ cần bạn chịu bỏ cuộc” là cái quái gì?

Chu Sinh Sinh hậm hực cắn răng mà xoay đầu đi, cuối cùng cô đã hiểu được một đạo lý, khi ở cạnh bác sĩ Lục, nhất định không được cảm động lung tung.

Khi xe đỗ lại trước ngoài cửa quán cafe, Lục Gia Xuyên mới nói: “Vốn định mời cô ăn bữa cơm, xem như là lời cảm ơn cô đã tới thăm lũ trẻ. Nhưng hôm nay tôi vừa hết ca trực đêm, tinh thần không tốt lắm, nếu ăn cơm trưa thì cũng vội vàng rồi về. Cho nên so với việc cứ để cô lái nhai bên tai tôi về nhân phẩm đạo đức và tầm quan trọng của lịch sự thì tôi có ý muốn mời cô đi ăn vào ngày khác. Cô cứ nói đi?”

Cô cứ nói đi? ! Nói cái quỷ gì đây!

“Tôi nói này anh rất đáng đánh đòn! Tôi có khi nào kén cá chọn canh như anh nói chưa?” Chu Sinh Sinh tức giận giờ nắm đầm hươ qua hươ lại, cuối cùng thở đầu ra, xuyên qua tấm cửa kính thủy tinh mà nhìn vào trong tiệm, “Hình như giờ quán cũng chưa đông khách. Nếu anh không vội thì chờ chút, tôi vào đó pha cho anh tách cafe. Anh đã nhìn ăn cả sáng rồi, uống xong tách cafe rồi hãy về.”

Miệng anh rất đáng đánh đòn, nhưng cô lại là người tốt lấy ơn báo oán, hừ.

Chu Sinh Sinh xuống xe đi vào trong tiệm.

Lục Gia Xuyên ngồi lại trong xe, rời từ chỗ đã đến bên miệng nhưng lại vì cô hùng hùng hổ hổ chạy mất nên đành phải nuốt vè. Anh hạ cửa kính xuống cũng xuyên qua tấm cửa kính thủy tinh mà nhìn vào trong quán.

Chu Sinh Sinh từ từ đi vào trong quán.

Cô đứng bên quầy pha chế ngắm đầu chọn cafe.

Có một anh chàng trẻ tuổi hơi mập đi tới cạnh cô, còn chọc chọc vào trán cô mấy cái.

Cô nghiêng đầu nói gì đó, anh chàng kia bỗng nhiên vươn một tay tới khoác lên vai cô, cả hai cười đùa rất vui vẻ. Khi cô đập vào tay anh, anh ta lại chẳng chút kiêng nể mà cứ để thế.

Xem ra cả hai rất thân mật nhỉ...

Lục Gia Xuyên có vẻ khá khó chịu, ngay sau đó, anh đẩy cửa xe bước xuống, im lặng không tiếng động đi về phía cửa tiệm.

Chu Sênh Sênh đi vào trong tiệm, miệng thì khẽ ngân nga một bài dân ca nào đó, cô chạy đến trước quầy gọi đồ, nhìn chăm chăm những cái tên trên bảng menu mà đắn đo suy nghĩ không biết bác sĩ Lục sẽ thích loại cà phê nào đây, cuối cùng đành cười hi hi chụm hai tay xin nhờ Hoàn Từ đứng trong quầy: “Hoàn đại mỹ nhân, làm cho mình một tách Cà phê socola được không?”

Hoàn Từ nói: “Hôm nay cậu xin nghỉ mà? Sao tự dưng lại chạy ra quán vậy?”

Nhìn cách Chu Sênh Sênh ăn mặc, cô nàng ra vẻ hiểu chuyện: “À, cậu vừa ra khu đèn đỏ làm giao dịch đúng không?”

Một câu nói nhanh chóng khiến anh quản lý và Đông Đông cùng quay ra nhìn về phía này.

Anh quản lý chọc chọc trán cô: “Đã nói với em rồi nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, đạo lý có tiếng như vậy mà em không hiểu à? Bán mình không bán nghệ là chuyện tốt, vì sao không chọn một người thể lực tốt! Người cường tráng to khỏe như anh không chọn, tới khu đèn đỏ đó làm cái gì?”

Anh gồng hai tay lên: “Có thấy cơ bắp nổi lên chưa?”

Rồi ưỡn vùng ngực: “Nhìn thấy cơ ngực chưa?”

Cuối cùng anh cúi người xuống xắn ống quần lên, thần bí mà nói: “Em xem, cơ dế [1] của anh...”

[1] Cơ dế

Chu Sênh Sênh: “... .. Anh quản lý à em còn trẻ con không có cơ hội đó, anh hãy để điểm phúc này cho Đông Đông hưởng thụ cũng được.”

“Làm sao lại không có cơ hội được? Anh quản lý cho em cơ hội này!” Anh cười hi hi vẩy tay với Đông Đông, “Mau lên, đưa Chu An An vào trong kho đi, hôm nay chúng ta phải tiêu hóa hết hàng trong nội bộ mới được!”

Không khí trong tiệm luôn như thế này, một đám tài xế già không đứng đắn ngày nào cũng nói mấy lời hám sắc cùng mấy câu truyện cười tục tĩu.

Anh quản lý quàng tay qua vai cô lại bị cô gạt ra, nhưng vẫn tiếp tục không chút kiêng nể khoác lên, còn quay đầu gọi Đông Đông: “Anh thứ nhất, cậu thứ hai, Hoàn Từ và Tiểu Kim muốn gia nhập, vậy thì xếp thứ ba thứ tư sau chúng ta.”

Chu Sênh Sênh nhớ tới vị bác sĩ đang ngồi ngoài kia, nên cũng không quan tâm cánh tay quấy rối của anh quản lý, chỉ nhìn Hoàn Từ đứng sau quầy pha chế mà giục: “Mau làm cho tôi tách cà phê socola đi? ! Làm xong rồi —— “

Cô còn chưa nói dứt câu, đã có người vừa đẩy cửa tiệm đi vào.

Ngoài cửa có treo chuông gió, vì người vừa bước vào đẩy cửa quá mạnh khiến cho tiếng đình đình đang vang lên không ngừng. Theo ngay sau đó còn có một cơn gió lạnh thấu xương ulla vào, khiến không khí ẩm áp xung quanh giảm nhiệt đi không ít.

Người vừa bước vào cao hơn mét tám khiến người ta có cảm giác thật ngọt ngào, anh mặc áo sơ mi trắng, áo len xám, cùng chiếc áo khoác ngoài màu đen, dưới chân cứ như mang theo gió. Anh nhanh chóng đi tới quầy gọi đồ, đột nhiên chen người vào giữa Chu Sênh Sênh và anh quản lý, vì thế cánh tay kia của anh quản lý chỉ có thể rời khỏi vai cô.

Chu Sênh Sênh ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt mà hỏi anh: “Sao anh lại vào đây?”

Lục Gia Xuyên đứng thẳng người ở đó, nhìn anh quản lý chăm chăm, mặt tỉnh bơ mà nói: “Ừm, sợ cô pha cà phê khó uống, nên tôi lo lắng quá mới vào.”

“...” Chu Sênh Sênh tức giận, “Giữa người và người với nhau còn không có chút niềm tin cơ bản à? Tôi gọi vị socola, có khó uống không? Bằng không anh muốn uống gì thì tự đi mà gọi!”

“Ừ vậy socola đi.” Lục Gia Xuyên gật gù, đứng bất động giữa cô và anh quản lý.

“An An, vị này là...” Anh quản lý theo phản xạ đi vòng qua người anh, đặt chiếc móng vuốt kia lên vai Chu Sênh Sênh, có vẻ khá tò mò với anh chàng xa lạ oai phong lẫm liệt vừa bước vào tiệm này.

Giây tiếp theo, anh thấy anh chàng xa lạ kia yên lặng nhìn vào đôi tay anh đang đặt trên vai Chu Sênh Sênh, ánh mắt lạnh lẽo, cứ như đôi mắt ấy có thể bắn ra hàng ngàn tia sáng chói chói đốt cháy tay anh bất cứ lúc nào vậy. Anh hoảng hồn, theo bản năng rút tay về, nhanh chóng rút vào túi tạp dề đang đeo trên người.

Sau đó ánh nhìn sáng rực kia dần dần lắng xuống, khôi phục lại như thường.

Anh quản lý ngăn người, bất chợt tự hỏi bản thân vì sao một ánh mắt của anh ta lại khiến anh phản ứng như thế? An An rõ ràng là nhân viên của anh, anh tỏ vẻ thân thiết với nhân viên của mình cũng phải được người khác đồng ý hay sao? A, nhất định là do anh suy nghĩ quá nhiều rồi, có thể ánh mắt kia không phải đang nhìn anh ... đúng không?

Nghĩ như vậy , anh lại nóng lòng muốn thử quàng tay qua vai Chu Sênh Sênh lần nữa.

Dường như là trong nháy mắt, ánh sáng chói chói kia lại một lần nữa tràn ngập trong mắt Lục Gia Xuyên, nó có xu hướng như muốn đốt cháy người khác, cứ nhìn chăm chăm vào móng vuốt đang khoác trên vai Chu Sênh Sênh của anh.

Anh quản lý sợ tới mức nhanh chóng rút tay về: “... ..”

Con mẹ nó đây thật sự không phải ảo giác sao?

Trong nháy mắt khi anh buông tay, luồng ánh sáng kia lại từ từ biến mất. Lúc này đây anh quản lý cuối cùng cũng hiểu ra, định mệnh, tuyệt đối không phải anh nhìn nhầm... Anh hậm hực, về mặt không được tự nhiên đành phải chuyển hướng nhìn.

Mẹ nó anh ta chạy tới đây định cướp người đây à?

Anh không yên lòng nhìn Chu Sênh Sênh, lại nhớ tới hình ảnh cô như một nữ siêu nhân vì anh mà cướp lại chiếc vòng tay hôm ấy. Không được rồi, anh còn muốn ăn sạch cô nữa mà, trước kia chỉ nói đùa, mà lúc này lại xuất hiện tình địch, khiến anh liên tưởng rằng mình thực sự rất muốn giữ chặt lấy cô.

Nghĩ như vậy, anh quản lý từ từ vươn tay tới, một lần cuối cùng không sợ chết mà khoác vai Chu Sênh Sênh, tiện thể còn dùng cảm vênh mặt lên nhìn người đàn ông xa lạ kia.

Làm gì làm gì, anh tưởng rằng trong mắt anh bắn ra được tia lửa thật sao? !

Đời người từ xưa đến nay ai mà không chết, chỉ có điều phải giữ được tấm lòng son để theo đuổi gái [2]. Anh quản lý như kẻ chết đuối vớ được cọc gỗ, kiên quyết học theo ánh nhìn bắn ra tia lửa của Lục Gia Xuyên, chúu chúu là như thế này sao? Mắt anh hơi nhỏ, không thể có hồn như Lục Gia Xuyên được, nên cứ cố gắng trợn to mắt mà nhìn anh ta.

[2] Câu nói này được nhái theo câu 人生自古谁无死, 留取丹心照汗青 (Con người từ xưa đến nay ai mà không chết – Chỉ có điều làm sao lưu lại tấm lòng son với sử xanh).

Ngay sau đó, anh thấy Lục Gia Xuyên không thèm nhìn mình nữa, mặt anh ta không chút cảm xúc kéo Chu Sênh Sênh đang đứng bên cạnh anh về phía mình.

Đôi tay thon dài đẹp đến thế vừa chạm vào Chu Sênh Sênh, nhẹ nhàng kéo một, lôi cô ra phía sau người mình. Anh quản lý tức giận ngẩng đầu lên, liền thấy đôi môi anh đang mấp máy, không mẫn không nhạt nhắc Chu Sênh Sênh: “Cách xa anh ta một chút, nhìn anh ta cứ như có bệnh lạ gì đó, đừng để bị lây bệnh.”

“.....”

Mẹ nó , không phải tôi học theo cách nhìn của anh đó sao? ? ? !

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trộm Một Nụ Hôn

Café đã được dâng đến tay nhưng Lục Gia Xuyên vẫn không có ý định đi về.

Chu Sênh Sênh hỏi: “Không đi à?”

Lục Gia Xuyên: “Uống xong rồi đi cũng được.”

“... Ừm.” Không biết có phải ảo giác hay không, Chu Sênh Sênh cứ có cảm giác bầu không khí trong tiệm hơi lạ , hình như từ lúc Lục Gia Xuyên vừa bước vào trong tiệm thì cảnh tượng này đã bắt đầu ...

Hoàn Từ đang đứng sau quầy vừa ngẩng lên nhìn Lục Gia Xuyên thì suýt cả ngã, hai mắt cô nàng sáng rực lên chẳng chút ngại ngần che dấu. Tiểu Kim trông vẫn lạnh lùng, ngồi xôm ở bên cạnh loay hoay trang trí bánh ngọt. Đông Đông thì cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, anh chàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ cứ như đang muốn biến bản thân thành một pho tượng rất có cá tính. Anh quản lý thì cứ như đang mắc phải căn bệnh gì đó quái lạ,

cứ nhìn Lục Gia Xuyên chăm chăm

Chỉ có một mình Lục Gia Xuyên đáng vẻ thân nhiên tự đắc đứng ở nơi đó, tay cầm tách cà phê từ từ uống.

Cũng chẳng biết có phải Chu Sênh Sênh đang nghĩ nhiều hay không, hình như anh đang muốn đứng chặn giữa cô và anh quản lý, cô di chuyển một bước, anh cũng đi theo một bước.

Cuối cùng anh còn dứt khoát thay đổi ý định, kéo tay cô đi ra cửa: “Đi, chúng ta đi ăn cơm trưa.”

Chẳng hiểu tại sao, dù gì anh cũng không muốn để cô ở lại cùng tên động vật họ mèo béo ú hai mắt sáng rực kia 【 Anh quản lý: Mẹ nó ai là động vật họ mèo béo ú ??? 】.

Chu Sênh Sênh hỏi: “Không phải vừa rồi anh còn nói tinh thần không tốt, vì thể hiện làm người là phải có phép lịch sự tôn trọng tối thiểu, cho nên hẹn ngày khác ăn sao?”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày.” Anh lời ít mà ý nhiều đáp lại.

Tốt lắm, lý do này đáng được trọn điểm. Vừa đúng lúc Chu Sênh Sênh đã xin nghỉ cả ngày, nếu quay về tiếp tục làm việc thì thật sự là xin lỗi tiền lương một ngày bị trừ rồi. Vì vậy cô liền vui vẻ đồng ý.

Chỉ là sau khi vui vẻ đồng ý đi cùng anh, bác sĩ Lục lại đưa cô về nhà mình: “Ăn một bữa cơm gia đình đi.”

Anh muốn rửa tay làm canh, tự mình chiêu đãi khách, cô cũng rất vui vẻ đồng ý. Chỉ là không ngờ ăn một bữa cơm ở nhà lại trở thành : “Tuy rằng cô là khách, nhưng tay không ngồi bên cạnh nhìn người vừa trực đêm về tay chân liên tục, hình như cũng chẳng ổn lắm đúng không?”

Vì thế cô đành phải xắn tay áo cùng anh xuống bếp.

Thậm chí chưa kịp tham quan một vòng nhà anh, cô vừa vào cửa đã bị kéo xuống phòng bếp, vừa dò xét bốn phía, vừa không cam tâm mà nói: “Bác sĩ Lục, lần sau anh không cần mời tôi ăn cơm đâu, có khác gì tôi về nhà nấu cơm chả tốn một đồng bạc nào không.”

Có phải những người làm bác sĩ đều mắc bệnh sạch sẽ không đây? Nhìn phòng bếp này cứ như mấy trăm năm rồi chưa từng có ai nấu nướng vậy, bệ kê bếp làm bằng gạch men xứ trắng mịn, trần nhà sàn nhà không chút bụi bẩn.

“Trong tủ lạnh có sốt cà chua, cô ra lấy hộ tôi đi.” Trời ạ tên này còn ngang nhiên sai bảo cô thế nữa.

Chu Sênh Sênh: “Anh không có tay đây à? Nào có đạo lý chủ nhà sai khách đi lấy đồ hộ?”

Lục Gia Xuyên cảm thấy gì đó trong bồn rửa hươu hươu trước mặt Chu Sênh Sênh : “Bằng không cô rửa cá nhé?”

Cô nhìn con cá bê bắt máu mà giật mình, nhanh chân bỏ chạy ra khỏi phòng bếp, hùng hùng hổ hổ ra phòng khách tìm tủ lạnh. Đứng ngoài cửa phòng, cuối cùng cô cũng có thể ngắm nhìn toàn bộ nhà Lục Gia Xuyên.

Đây là một thế giới với hai màu trắng đen xen lẫn với vàng nhạt. Có một chiếc cửa sổ sát đất sáng to, sàn gỗ màu vàng nhạt. Rèm cửa sổ là màu trắng, bàn trà cũng màu trắng, chiếc sofa lại là màu xám. Đạp vào mắt ai cũng thấy căn phòng này rất sạch sẽ, một hạt bụi nhỏ cũng khó mà thấy được.

Cô đưa mắt nhìn quanh căn phòng một vòng, cuối cùng nhìn thấy mấy con thú trên ghế sofa thì dừng lại. Ngay sau đó, chân theo phản xạ không điều kiện, chẳng chịu nghe lời chủ nhân của nó mà đi về phía ấy.

Đó, đó không phải là... ?

Chu Sênh Sênh ngây ngẩn đứng trước ghế sofa, đôi mắt cũng đại ra . Bởi vì ngay giữa chiếc ghế sofa, có hai con chó nhỏ đang nghiêng ngả nằm cạnh nhau, một nam một nữ, nam quấn chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, nữ mặc chiếc quần lụa mỏng màu trắng, trên mặt là biểu cảm rất buồn cười, cả hai cứ lẳng lặng ngồi ở đó mà nhìn cô cười ngây ngô.

Hai con búp bê này nhìn thật quen mắt, đó chính là hai con thú cô đã gặp được khi chơi gặp thú ở trung tâm thương mại mùa đông năm ngoái, nhưng lại bị Lục Gia Xuyên chẳng biết lãng mạn giành cho bằng được. Không ngờ chúng nó được đối xử tốt thế này, chẳng bù cho mấy con thú cô mang về nhà kia, sau mấy ngày được sủng ái đã bị Romeo cướp lấy đi lót mông , nhưng hai con thú này lại được người ta đem về trang trí ở một nơi đẹp nhất trong nhà thế này.

Cô vươn tay cầm lấy một con, cúi đầu kinh ngạc nhìn, cũng chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

Nếu ngày đó cô không bị biến đổi bất ngờ, có phải người cùng anh về nhà sẽ là Chu Sênh Sênh chứ không phải là Chu An An nữa?

Có lẽ bọn họ sẽ bắt đầu quen nhau từ một năm trước, chuyện ở bên hồ tối ấy cô cũng biết sớm hơn một năm, chắc hẳn từ năm ngoái cô đã được nghe chuyện ba mẹ Lục Gia Xuyên rồi, câu chuyện về một người thầy với tấm lòng sáng mãi không thôi.

Sau đó cô cũng sẽ biết hóa ra đằng sau khuôn mặt đẹp trai tính tình khó ở của vị bác sĩ ấy lại cất giấu một trái tim dịu dàng đến vậy.

Cô thất thần nghĩ lại rất nhiều chuyện, cho đến khi vang lên tiếng thúc giục của Lục Gia Xuyên đang ở phòng bếp: “Phòng khách nhà tôi có sân bóng lớn thế sao? Tuyền thủ hạt giống họ Chu, cô mới chạy được nửa sân bóng thôi à?”

Cô “Ồ” một tiếng rồi đặt con thú xuống, vội vàng mở tủ lạnh ra tìm sốt cà chua, rồi lại chạy về phòng bếp.

Trên kệ nấu ăn Lục Gia Xuyên đã thái xong cá, rửa sạch được thịt cá xếp gọn gàng vào đĩa, hoàn toàn không còn nhìn thấy dáng vẻ đầm đìa máu của con cá lúc nãy nữa.

Khi cô đưa lọ sốt cà chua cho anh, anh còn liếc mắt nhìn cô một: “Lấy lọ sốt thôi cũng đi lâu như vậy à.”

“Ừ, phòng khách nhà anh rộng quá, không cẩn thận là lạc đường ngay.” Cô đồng dạ nói.

“Tế bào xác định phương hướng và trí thông minh của cô quả thật là chết yếu từ trong bụng mẹ nhì.”

“...”

Lục Gia Xuyên không thêm để ý đến cô nữa, chỉ tập trung nhanh chóng thái hành , rồi bật bếp ga, đổ dầu vào nồi. Khi anh đang bận bịu làm bếp, Chu Sênh Sênh cứ đứng bên cạnh nhìn anh. Đến khi anh phi hành tòi, đổ hết cá vào nồi, rồi thêm cả nước thì cô vẫn im lặng nhìn anh như vậy.

Anh có chút kinh ngạc vì sự im lặng của cô bèn quay đầu nhìn cô một: “Gần đây cô có uống thuốc trị bệnh nói nhiều à? Một lúc lâu thế cũng chẳng mở miệng nói câu nào, thuốc cũng có hiệu quả phết đấy.”

Hình như lúc này Chu Sênh Sênh mới hồi phục lại tinh thần, cô cũng không thêm so đo với anh nữa, chỉ bỗng nhiên hỏi một câu chả liên quan đến câu chuyện: “Vừa rồi lúc tôi ra phòng khách lấy lọ sốt cà chua thì có thấy hai con chó rất xấu trên ghế sofa. Anh mua về trang trí à?”

Lục Gia Xuyên hỏi: “Thế nào, cô thích chúng nó à?”

“Không, chỉ là cảm thấy chúng thật xấu, đặt ở nơi đó rất ảnh hưởng đến bố cục của căn phòng.” Cô lại hỏi lần nữa, “Có phải anh mua không? Nhìn bác sĩ Lục y có vẻ không phải là người thiếu thẩm mỹ thế chứ.”

“Ồ, không phải tôi mua đâu.” Lục Gia Xuyên quay đầu lật miếng cá trong nồi, đưa lưng về phía cô, cúi đầu nói câu, “Người khác tặng.”

“Ai tặng?”

Anh không đáp, quay đầu liếc cô một: “Tự dưng cô quan tâm đến hai con chó đó làm gì?”

Chu Sênh Sênh ra vẻ chọc cười anh: “Hi, còn không phải vì muốn biết mắt thẩm mỹ của ai tệ như thế, ngang nhiên đặt hai con chó xấu thế kia ở giữa căn phòng đẳng cấp thế này sao! Người hay kén cá chọn canh như bác sĩ Lục còn đồng ý bỏ qua việc chúng nó làm xấu cả căn phòng, thì chứng tỏ người kia cũng chẳng phải dạng vừa đâu.”

Cô vừa cười vừa ra vẻ tỉnh bơ ngược mắt nhìn anh: “Cho nên người kia là ai vậy?”

Lông mi hơi rung, lỗ tai căng ra tập trung lắng nghe. Cô bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, lại sợ trái tim đang đập thình thịch kia tố cáo sự lo lắng bất an của mình.

Vị bác sĩ đang đưa lưng về phía cô nên không biết cảm xúc của cô hiện giờ, tay đang cầm nắp nồi bỗng dừng lại, một lúc sau anh mới nói: “À, của một cô gái tôi quen năm ngoái.”

“Thân lắm à?”

“Không thân.”

“Vậy sao anh đặt hai con chó cô ấy tặng ở chỗ đẹp nhất của căn phòng?”

“Tiện tay đặt đó thôi.”

“Tiện tay mà đặt cả một năm trời? Không cảm thấy chướng mắt sao?”

Người đàn ông bỗng chốc quay lưng lại, đôi mắt đen dừng lại trên mặt cô: “Chu An An, hôm nay cô hỏi nhiều thật đấy.”

“... Có sao?” Cô ha ha cười ngây ngô, “Còn không phải vì hai con chó kia quá xấu à, đặt ở đó khiến tôi hơi bị shock đấy. Trời ạ, anh nói xem thời buổi này còn có người thiếu thẩm mỹ thế sao, thật sự không sợ công ty phá sản vì chẳng ai muốn mua chúng à, hahaaaa!”

Cứ cười hề hếch liên tục, cô luôn là kẻ am hiểu cách giả ngu để che giấu sự chột dạ trong lòng.

Còn Lục Gia Xuyên đã thức nguyên một đêm nên tinh thần quả thật không ổn lắm, tức thời cũng không quan tâm nhiều đến cô, anh chỉ giao phó công việc: “Đun nồi cá mười phút nữa, sau đó cô cho nhỏ lửa, cơm tôi cũng đã nấu rồi, hầm hơn nửa tiếng nữa là ăn được. Tôi đi chợ mất một lúc đã, cô trông nồi cá giúp tôi.”

Anh xoay người đi ra. Lúc ra tới phòng khách thì dừng chân, nhìn về hai con chó đang nằm giữa sofa. Ừm, quả thật hơi xấu. Sau đó anh liền vòng qua bàn trà, cúi người cầm lấy hai con chó kia, kéo gần kéo phía dưới bàn trà, đặt chúng vào đó.

Cô nàng kia tên là gì ấy nhỉ?

Chỉ cần một giây anh đã nhớ ra rồi, cô ấy là Chu Sênh Sênh. Hơn nữa, tên cũng tương tự với tên của Chu An An và cũng đều là hai cô nàng điên kỳ lạ.

Anh ngả người nằm xuống sofa, mơ mơ màng màng nghĩ, Chu An An không cho anh leo cây nên cô đáng yêu hơn cô nàng kia nhiều lắm.

Ừm, anh quyết định sẽ thích Chu An An nhiều hơn một chút.

Về phần cô nàng Chu Sênh Sênh cho anh leo cây kia thì đẹp qua một bên đi.

Trong phòng bếp, nồi cá sồi ùng ục, cô nàng đứng trước bếp mặt thất thần nhìn những luồng trắng bay lên từ nồi cá, suy nghĩ linh tinh.

Thời gian dự tính đã đến sớm hơn cô nghĩ, cứ ngồi thất thần thế nên cô không nhận ra thời gian đang trôi. Chờ cô tắt nồi cá, rút ổ cắm điện của nồi com, đi ra cửa phòng bếp liền thấy, Lục Gia Xuyên đang nằm trên sofa ngủ ngon lành.

Cô suy nghĩ một chút, rồi lại xoay người cắm dây nồi com vào lại nguồn điện, tìm một chiếc nắp nồi che lên nồi cá.

Chu Sênh Sênh rón rén đi ra phòng khách, lúc này cô mới phát hiện hai con chó kia đã không còn ở đó nữa. Cô đi qua bàn trà, xuyên qua ngăn kéo chưa đóng chặt cô nhìn thấy hai con chó kia.

Rồi cô quay đầu nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi đang ngủ say vì quá mệt, bất chợt cô từ từ ngồi xuống chậm chạp tiến sát lại gần anh.

Da anh rất trắng, sạch sẽ láng mịn đến mức con gái là cô đây cũng đỏ mặt vì ghen tị. Dưới vành mắt là những quầng thâm vì thức đêm. Có thể thấy anh là một vị bác sĩ tốt vô cùng có trách nhiệm, thức đêm trực ban cũng không vụng trộm ngủ gà ngủ gật. Dáng người cao to, từ ngực trở xuống chỉ toàn thấy chân là chân, ngay cả khi đang mặc áo lông xù cũng vẫn khiến người ta cảm thấy thật cân đối.

Cứ như thế cô im lặng ngồi đó, ngắm anh lơ đãng thật lâu.

Cuối cùng, cô vươn tay đóng chặt ngăn kéo lại, khiến hai con thú kia mất đi cơ hội được nhìn ánh sáng mặt trời lần cuối cùng. Bởi vì chủ nhân của chúng đã trở thành quá khứ cũng chẳng thể nào quay về nữa, chúng ở đây cũng không còn ý nghĩa tồn tại gì cả.

Mùa đông năm ngoái Chu Sênh Sênh đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, cũng như Chu An An của mùa đông năm nay, cuối cùng cũng có một ngày sẽ biến mất trong cuộc sống của Lục Gia Xuyên. Có lẽ là tuần sau cũng có thể là tháng sau, nếu như may mắn mỉm cười cô có thể bình an vượt qua mùa đông năm nay, nhưng dù sao cũng chẳng thể ở lại mãi mãi được.

Cô sẽ trở thành một bác gái hoặc một đứa trẻ, hoặc một kẻ quái dị nào đó, sau đó biến thành bà già. Cô có nhiều gương mặt như vậy nhưng chẳng thể giữ được gương mặt nào quá lâu.

Chu Sênh Sênh ngồi xuống, tựa lưng vào bàn trà lặng lẽ ngắm Lục Gia Xuyên.

Trong một khoảnh khắc nào đó, cô cảm thấy anh thật cô đơn lẻ bóng, một mình sống trong căn phòng rộng thế này, không có lấy một người an ủi anh. Nếu có thể, cô rất muốn trở thành người có thể lắng nghe có thể làm bạn ở bên cạnh anh. Hai người cùng nhau nấu com, cùng nhau ăn com, cùng chơi với lũ trẻ, cùng nhau tựa vào chiếc sofa mềm mại tuyệt vời này mà ngủ gật.

Nhưng cuối cùng cô chỉ có thể lặng lẽ tựa người vào chiếc bàn trà cách anh một gang tay, nghe những tiếng hít thở đều đều của anh, nhìn bộ ngực phập phồng lên xuống, sau đó nghe thấy tiếng trái tim mình ở một nơi sâu thẳm nào đó đang đập thình thịch chẳng thể nào khống chế được.

Nếu quả thật không giữ lại được gương mặt này...

Nếu quả thật sớm hay muộn cô vẫn phải rời khỏi thế giới của anh...

Như bị ma xui quỷ khiến, cô từ từ tiến sát lại gần anh, áp sát vào khuôn mặt đang ngủ say, sau đó từ từ cúi đầu xuống.

Chính cô cũng không nhận ra khi mặt cô chạm vào cằm anh, chút cảm giác ngứa ngáy kia cũng đủ khiến người đang ngủ say thức giấc. Vì thế ngay khi anh và cô chỉ cách nhau một bàn tay, cặp mắt đang khép chặt bỗng nhiên giật giật, sau đó chẳng hề báo trước mà mở ra.

Cứ thế khoảng cách giữa anh và Chu Sênh Sênh giờ đây chỉ còn khoảng một đến hai centimet, bỗng chốc phải đối diện với đôi mắt đen như mực, cứ như có một thứ ánh sáng bất tận nào đó đang chiếu thẳng vào mắt cô.

Chương 29: Vị Ngọt Chết Người

Ba giây đối mặt nhau.

Giây thứ nhất, ánh mắt Lục Gia Xuyên từ trạng thái mơ màng chẳng có chút tinh thần và phòng bị nào chuyển sang khôi phục như thường, đôi đồng tử đen bóng sáng rực.

Giây thứ hai, khi anh nhận ra gương mặt to đùng trước mắt anh đây là mặt Chu Sênh Sênh, hơn nữa nó còn cách anh khoảng một ngón tay, thì trái tim bỗng đập mạnh và loạn nhịp, đôi đồng tử hơi co rụt lại.

Giây thứ ba, anh thấy Chu Sênh Sênh sợ tới mức mặt tái xanh vội vàng bật dậy khỏi sofa, nhanh chân bỏ chạy.

Bộp. Người đang nằm trên sofa ngồi bật dậy, chuẩn xác giữ chặt lấy tay cô.

Chu Sênh Sênh đưa lưng về phía anh, cố gắng muốn rút tay về, nhưng thế nào thì người kia cũng không chịu buông tay, anh cất chất giọng trầm thấp, không nhanh không chậm hỏi một câu: “Chu An An, cô muốn làm gì?”

Cô muốn làm gì? Cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi thị phi này thôi! Định hôn trộm mà bị bắt, quỷ mới biết cô muốn làm gì!

Chu Sênh Sênh nhắm mắt lại, cổ đã đỏ rực lên như muốn bùng cháy, cô có dự cảm lúc này trông cô rất giống yêu quái đầu heo, há mồm định nói gì đó, nhưng một chữ cũng chẳng nói được thành lời.

Phải làm sao bây giờ?

Rõ ràng là muốn dùng chiêu sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông [1] nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, nhưng đương lúc ra tay thì bị bắt, làm thế nào cũng chẳng chạy nổi.

[1] Cụm từ này có sự kết hợp của hai thành ngữ “sét đánh không kịp bịt tai”(迅雷不及掩耳) và “bịt tai trộm chuông”(掩耳盗铃), trong đó cụm từ trước thể hiện tốc độ hành động cực nhanh, cực mạnh; cụm từ sau nói về việc lừa mình dối người. Kết hợp hai thành ngữ này lại với nhau trở thành “sét đánh không kịp bịt tai trộm chuông”(迅雷不及掩耳盗铃) là kiểu nói nối tiếp hài hước thường được sử dụng trong đời sống và văn chương Trung Quốc. [Nguồn : Chú thích của Lập Thệ Thành Yêu]

“Không phải cô định ——” Người kia vẫn đang nói chuyện, mỗi chữ đều vô cùng thông thả, nói tới đây thì anh ngừng lại, tông giọng cũng hạ thấp hơn chút, “hôn tôi đây ——”

“Đừng vậy là tôi đấy!” Máu dồn hết lên não Chu Sênh Sênh, khi anh còn chưa nói hết câu cô đã cướp lời nói trước, cắt ngang lời anh, cô xoay người quay lại nở nụ cười sáng rực, đưa mặt mình tới sát gần Lục Gia Xuyên.

Lục Gia Xuyên ngơ ngác ngồi đó, anh vốn chẳng kịp phản ứng.

Giây tiếp theo, Chu Sênh Sênh vươn tay tới mặt anh, ngón tay cong cong cạy gỉ mắt cho anh: “Hi này, bác sĩ Lục anh xem anh đi, ngủ một giấc cũng sinh ra cả gỉ mắt thế này? Tôi định thừa lúc anh ngủ thì lấy gỉ mắt cho anh, nào ngờ đang định lấy thì anh tỉnh lại. Anh có biết anh đang bị nóng trong người không?”

“Cô ——”

“Cơ thể bị nóng thì hàng ngày phải ăn những loại rau củ quả mát thanh nhiệt giải độc cho cơ thể nhé, ăn cá lóc làm gì! Vừa nóng vừa độc, tuyệt đối không có lợi cho sức khỏe. Tôi nói anh nghe này, anh đừng coi thường bệnh nóng trong, nóng trong có thể khiến chu kì kinh nguyệt không đều, cũng có thể làm cho thứ nam tính đó của anh không lên nổi đâu. Anh thân là trụ cột nhân tài của đất nước, còn có rất nhiều người mù đang chờ anh tới cứu bọn họ ra khỏi nơi nước sôi lửa bỏng, anh tuyệt đối không được coi thường những biểu hiện nhỏ bé đó của cơ thể !”

Cô nói liền một hơi, căn bản không cho anh cắt ngang lời mình, hai tay cũng néo má anh lắc qua lắc lại không ngừng.

Lục Gia Xuyên khó khăn lắm mới hồi hồn được, cuối cùng anh cầm lấy cổ tay cô, vừa kéo ra mới như thấy lại được ánh mặt trời.

Ánh mắt đen hơi trầm xuống đối diện với ánh mắt giả vờ như không có chuyện gì kia, anh không chớp mắt lấy một mà nhìn cô: “Thật sự chỉ lau gỉ mắt thôi à?”

“Nếu không thì còn làm gì?” Chu Sênh Sênh cười ha ha mấy tiếng, trên mặt là biểu cảm không thể tấn công thần thánh, “Chẳng lẽ anh đang nghĩ tôi thừa cơ hội anh ngủ mà hôn trộm anh à?”

“Chuyện đó khó mà nói chắc được. Dù sao bình thường trông cô cũng có vẻ thêm thường sắc đẹp của tôi, nên lúc tôi ngủ không có chút đề phòng nào thì sẽ rất dễ bị cô xâm phạm.”

“Anh tỉnh lại đi bác sĩ Lục, anh có còi sạch đồ nằm chènghènh ở đó tôi cũng chả thèm động vào người anh đâu! Tôi nhát gan lắm nên anh đừng làm tôi sợ, dù anh có cho tôi mượn một trăm lá gan tôi cũng không dám có ý nghĩ xấu với anh hoặc nơi bí mật nào đó không muốn ai biết của anh!” Cô nói vô cùng lưu loát, một hơi chắt đứt tất cả những suy nghĩ xấu xa kia.

Lục Gia Xuyên im lặng trong phút chốc, một lát sau, anh nhẹ giọng hỏi: “Chu An An, xin cô giải thích cho tôi nghe thử, nơi bí mật nào đó không muốn ai biết của tôi là cái gì vậy?”

“...”

“Cô cô cô được lắm, Chu An An, thân không phải người trong ngành y, lại có thể thao thao bất tuyệt nói chuyện kinh nguyệt không đều, nam tính không lên nổi với tôi, lại còn nghiên cứu cả cái nơi bí mật không muốn ai biết của tôi——” Lục Gia Xuyên khẽ cười để lộ hai hàng răng trắng đều tăm tắp, ung dung nhìn cô, “Nếu cô muốn nghiên cứu cẩn thận thì cứ nói với tôi, tôi cho cô một cơ hội, hai ta đã quen nhau đến thế, còn ngại gì sao?”

Nói xong, anh vươn tay xuống phần thắt lưng.

“... ..” Chu Sênh Sênh chạy trời chết, nhanh như chớp phi xuống dưới phòng bếp hâm lại nồi cá, rút nồi com sắp thức ăn, sòng chết cũng không dám đi ra.

Trong phòng khách, Lục Gia Xuyên buồn cười nhìn cô lo trong lo ngoài, vốn cũng chỉ muốn so với cô xem ai phải chịu thua trước nhưng anh cũng không ngờ khi mình lưu manh lại lưu manh đến thế. Nếu để ông cụ ở nhà nhìn thấy, nhất định sẽ tức đến mức bán thân bắt toại mất thôi.

Nhưng khi anh nhìn dáng người nhỏ bé kia đi qua đi lại trong phòng bếp, thì ngay cả bản thân anh cũng không nói lên được vì sao, nụ cười mỉm khẽ cong bên khóe môi lại trở thành nụ cười tươi rộ, lan tràn khắp gương mặt.

Ngôi nhà này chưa từng có một giây phút nào sống động như hiện giờ, tràn ngập hơi thở gia đình.

Chịu đựng đến tận hai giờ chiều mới ăn cơm trưa quả thật khiến người ta đói chết, cả hai ngồi vây quanh một nồi cá thơm lừng mà ăn hùng hục.

Bởi vì ăn quá nhanh, Lục Gia Xuyên bị xương cá đâm vào đầu lưỡi, anh nhún mồm che miệng lại, đau đến mức mặt mũi nhăn nhó. Chu Sênh Sênh thấy thế thì cười ha ha, nào ngờ vui quá hóa buồn, cười chưa hết con đã bị xương cá chặn ngang giữa họng, lại đành phải bóp cổ họng để đẩy cây xương ra ngoài.

Lục Gia Xuyên cũng không quan tâm đến lưỡi nữa, anh vội vàng đi vào phòng bếp lấy dấm chua ra cho cô.

“Uống một ngụm đi.”

“Không uống!”

“Thứ này có thể giúp cô nôn ra xương cá.”

“Không muốn uống! ! !” Chu Sênh Sênh không để ý đến chai dấm chua của anh, mà chạy nhanh vào toilet nôn xương cá.

Hồi nhỏ cô cũng từng bị hóc xương cá, cách uống dấm chua không phải cô chưa thử, tất nhiên sẽ lấy được xương cá, nhưng nói cho chính xác là vì uống dấm sẽ bị nôn liên tục, nên mới nôn được chiếc xương cá đó ra.

Cảm giác ấy thật sự là cả đời khó quên, đời này chỉ cần trải qua một lần là đủ rồi.

“Nghe lời nào, uống một ngụm thôi.” Lục Gia Xuyên lại mang chai dấm vào toilet.

Chu Sênh Sênh không thèm để ý đến anh, nôn liên tục xuống bồn rửa mặt rồi lại há to miệng nhìn vào gương, muốn tìm chiếc xương cá ở đâu, nhưng sao cô có thể nhìn thấy cổ họng của mình? Vẫn là phí công vô ích rồi.

Lục Gia Xuyên kéo cô xoay người lại: “Đề tôi nhìn thử xem sao.”

Mặt cô ửng hồng lên, phút chốc khép chặt miệng lại, không chịu mở ra.

“A ——” Lục Gia Xuyên hướng dẫn cô, “Há miệng, Chu An An.”

Há cái em gái nhà anh ấy!

Cô ngậm chặt miệng, mặt đỏ tai hồng, nhất định không chịu mở ra. Cổ họng đang nghẹn cứng, chỉ nuốt nước bọt một chút cũng cảm thấy đau, nhưng cô vẫn cố gắng nhịn lại.

Lục Gia Xuyên dừng một chút, hiểu ý : “Cô xấu hổ à?”

Chu Sênh Sênh hai mắt đầm lệ rung rung đứng ở nơi đó, cứng đầu nhất định không chịu nói gì.

Vừa ăn cá luộc, miệng đầy mùi tỏi ớt, ai biết trong kẽ răng có bị rất vò ớt hay không? Da mặt cô cũng chưa dày đến mức có thể không kiêng nể gì mà há mồm để anh tìm chiếc xương trong miệng cô QAQ!

Im lặng trong chốc lát, Lục Gia Xuyên giằng co với cô một lúc, cuối cùng cũng thỏa hiệp, cầm bình dấm chua đi ra, để cô ngồi đó hùng hục cổ kéo chiếc xương cá trong miệng ra mấy phút rồi mới quay lại, trong tay cầm theo cốc nước.

“Uống đi, uống một ngụm lớn trôi luôn chiếc xương cá xuống bụng.” Anh đề nghị nói.

Chu Sênh Sênh không cố lôi xương ra nữa, cô từ từ ngẩng đầu lên. Chỉ nhìn thấy trong gương phản chiếu bóng dáng một người đàn ông mặc chiếc áo len xám tay cầm cốc nước bình tĩnh đứng sau lưng cô, gương mặt anh tuấn, khí chất đầy mình khiến người ta vô cùng tin tưởng. Cánh tay thon dài đang cầm cốc nước đưa về phía cô, bác sĩ quả nhiên vẫn là bác sĩ, dù anh đang không mặc áo blouse trắng cũng khiến người ta cảm thấy yên lòng.

Trên gương mặt anh giờ đây có nét gì đó rất lạ, cứ như có thể khiến người ta bình tĩnh trở lại, nghe lời bác sĩ nói.

Hai mắt đầm lệ rung rung cô xoay người sang chỗ khác, nhận cốc nước từ anh, lắp ba lắp bắp nói một câu: “Bác sĩ Lục, nếu tôi bị hóc xương cá chết, xin anh hãy nhớ lòng sùng bái của tôi với anh như sóng biển dâng trào ngàn năm không nghỉ, nguyện mê mẩn anh hàng trăm năm nữa —— “

Tò tình xong, cô nâng chén ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Ngay sau đó, cô ho sặc sụa , Chu Sênh Sênh phụt một tiếng nhỏ hết sạch chỗ nước vừa uống ra.

Fuckingggg nước sôi ở đâu đây rõ ràng là dấm chua mà! Một cốc dấm chua cỡ bự! ! !

Cô thật sự quá ngây thơ rồi! Tuy Lục Gia Xuyên đã mang chai dấm chua đi, nhưng cũng không cất đi thật mà, chẳng qua là anh đổ dấm vào cốc rồi giả vờ là nước sôi rồi dùng nó mê hoặc cô mà thôi! ! !

Vậy mà cô còn tỏ tình với anh a a !

Cổ họng Chu Sênh Sênh chua như muốn tự tử luôn, mặt mũi nhăn nhó, vừa lấy nước rửa sạch khoang miệng, vừa nghiêng răng nghiêng lợi điên cuồng mắng Lục Gia Xuyên trong lòng.

Ngay sau đó, người vừa bị cô mắng một nghìn một vạn lần vươn tay về phía cô, vẫn là một cốc nước đầy như vừa nãy, yên lành nằm trên tay anh.

“Lần này là nước lọc thật .” Anh cố gắng nhịn cười, đi tới vỗ lưng cho cô.

Chu Sênh Sênh nói không ra lời, chỉ một tay hất tay anh ra, dùng ánh mắt nói hộ “Nếu lần này bà đây tin anh thì là @\$%”.

“Thật sự là nước mà.” Anh nâng cốc nước lên uống một ngụm, biểu thị thành ý.

Cảm giác chua xót chạy dọc từ khoang miệng xuống bụng, con ỏi cũng lên đến miệng rồi, tức thời cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ có thể nhận cốc nước của anh, dè dặt cân trọng dùng đầu lưỡi thử, xác nhận không sai thì mới ừng ực uống.

Nước chảy qua cổ họng, cảm giác lửa cháy trong bụng cũng dần dần tan biến khiến cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Sau khi hồi sức, cô đặt cốc nước lên bồn rửa tay, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Lục Gia Xuyên chăm chăm . Ánh mắt kia rất đáng sợ. Mỗi lần cô nhìn Trịnh Tầm với ánh mắt này, cậu ta cũng hận không thể mọc ra thêm bốn cái chân nữa để thoát khỏi nơi sóng gió này.

Nhưng ngay khi cô đang lên cơn như hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm Lục Gia Xuyên thì trông anh lại chẳng có vẻ sợ cô gì cả, anh đang nở nụ cười rất tươi, hỏi cô: “Còn nghẹn xương nữa không?”

Cô sừng sốt, háng háng cổ họng, lúc này mới phát hiện ra... không còn nghẹn nữa rồi?

Giây tiếp theo, anh chàng kia vươn tay tới cầm lấy cốc nước, tay kia thì không hề báo trước vươn tới xoa xoa đầu cô, cứ như trong mắt anh cô chỉ là một chú thỏ đang cau gắt, chỉ cần xoa xoa đầu vài cái sẽ cảm thấy vui vẻ.

Chu Sênh Sênh bất chợt như muốn điên lên, bất chợt lại cảm thấy bị mê hoặc, muốn xông lên tung đòn trả thù vì cốc nước dấm chua vừa nãy, nhưng trong tiềm thức lại nhắc nhở anh chỉ đang muốn giúp cô mà thôi... Haiz?

Haiz haiz haiz?

Cứ thế cô đứng đần đờ suy nghĩ một lúc, còn Lục Gia Xuyên đã đi vào phòng bếp rửa bát đĩa. Cô bắt tri bắt giác đi ra khỏi toilet, hạ quyết tâm muốn dạy dỗ anh một trận, nào ngờ lại đứng lúc gặp anh từ phòng bếp đi ra, cầm trong tay một lọ kẹo, đút vào lòng cô.

“Ăn chút ngọt đi, tẩy sạch vị dấm chua.”

Cô ngỡ ngác ôm lọ kẹo thủy tinh kia, nhìn đủ loại kẹo đầy màu sắc bên trong, sau đó mới phát hiện ra, Lục Gia Xuyên hình như... thật sự đã coi cô là đứa trẻ ?

Thấy cô ngỡ ngác đứng ở nơi đó bất động, anh biết cô còn đang giận mình vì vụ uống dấm lúc nãy, liền đi về phía cô lấy lại hộp kẹo, tốt bụng mở nắp hộp giúp cô, lấy một viên kẹo đường màu hồng, không chút nghĩ ngợi liền đưa tới bên miệng cô: “A.”

Ý bảo cô mở miệng.

Chu Sinh Sinh đã tiến vào trạng thái phản xạ có điều kiện, ngỡ ngác nhìn viên kẹo kia, lại ngỡ ngác nghe lời nhắc của anh mà há miệng. Ngay sau đó, đôi tay dài tinh tế vươn về phía cô, đốt ngón tay chạm lên môi cô, nhẹ nhàng mà đặt viên kẹo màu hồng lên lưỡi cô.

Thấy mặt cô vẫn ngỡ ngác, anh dường như cảm thấy rất buồn cười, lại háo hức đưa tay ra chạm vào cằm cô, giúp cô khép lại miệng.

“Ngốc chết đi được.” Anh liếc mắt nhìn cô, trong đôi mắt không có ghét bỏ ngược lại là sự dịu dàng kì lạ.

Trong đầu Chu Sinh Sinh đột nhiên trống rỗng, chỉ còn lại duy nhất một bộ phận hoạt động là vị giác.

Vị dâu tây đang lan dần trong khoang miệng cô.

... Ngọt chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chàng Trai Tựa Ánh Trăng

Tâm trạng Chu Sinh Sinh đang vô cùng phức tạp.

Cô yên lặng đi vào phòng bếp, nhìn Lục Gia Xuyên đang rửa bát, câu hỏi anh có muốn giúp không vừa đến miệng, cuối cùng lại nhin xuống rồi yên lặng đi ra.

Lý trí lên đi, Chu Sinh Sinh!

Trong đầu cô không ngừng vang lên tiếng cảnh báo.

Ai đó đang nhắc cô không được đắm chìm, không được gần gũi, không được dây dưa? Nguyên tắc ba không cô tự đặt ra cho mình đi đâu hết rồi ? !

Nhưng trong trái tim, cô lại nghe thấy một con người khác của mình đang hung dữ phản bác: Cứ đắm chìm cứ gần gũi cứ dây dưa một lần thì cũng có sao? Anh cũng đâu bị mất miếng thịt nào!

Đúng vậy, đương nhiên anh không phải một miếng thịt, nhưng anh cũng là một người bình thường, có máu có thịt có tình cảm. Nếu cô cứ vô trách nhiệm bước vào thế giới của anh, rồi khi anh cho rằng cuối cùng mình cũng có một người bạn bên cạnh, thì đột nhiên không nói một tiếng mà bốc hơi khỏi thế gian này, thì lúc đấy anh phải làm sao đây?

Lòng cô loạn cào cào cả lên, đứng trong phòng khách không biết phải làm thế nào, cuối cùng vô ý thức cầm di động lên, theo quán tính dò tìm thông tin dự báo thời tiết của bảy ngày tới.

... Không có mưa.

Cô phát hiện bản thân vừa thở phào một cách nhẹ nhõm, bởi vì cô chưa từng khao khát ông trời đừng khóc như hiện giờ. Cứ khiến thành phố này mãi mãi khô hạn thế này đi, một giọt mưa cũng không cần rơi đâu.

Nhưng ai cũng biết chuyện đó là không thể, trừ phi cô chuyển tới Sahara, chạy tới một nơi mãi mãi không có mưa, nhưng cô có thể dẫn anh tới đó sao?

Nghĩ như vậy, cô lại bắt đầu cảm thấy sầu muộn, quay đầu nhìn người đàn ông đang ở trong phòng bếp rửa bát, khổ sở đứng đó một lúc lâu, cuối cùng cô lặng lẽ cầm chiếc túi xách đeo lên vai, mãi cho đến khi ra đến cửa lớn đi xong giày cô mới đứng thẳng người dậm chân nói với vào một câu: “Bác sĩ Lục, tôi về nhà trước nhé!”

“Về cái gì mà về? Tôi còn chưa rửa bát xong mà!” Trong phòng bếp Lục Gia Xuyên nhướn mày, xoay người tức giận nói, “Để lại nhiều cá thể này, không được đi! Cô phải ở lại giúp tôi giải quyết hết đã!”

“Anh cứ giữ lại ăn từ từ cũng hết mà bác sĩ Lục, vất vả làm việc cả ngày rồi, nhất định phải đối xử tốt với dạ dày của bản thân! Không phải sợ béo làm gì, đàn ông hơi béo chút lại càng khiến người phụ nữ của mình yên tâm ấy chứ —— đây là lời nói thật lòng của một cô gái đấy nhé!” Cô khum tay lại tạo nắm đấm, mắt thấy anh đang ra khỏi phòng bếp, liền lập tức mở cửa phi ra ngoài.

“Ngay cả cô là con gái đi nữa, thì tôi thấy cũng chẳng có mấy đàn ông so được với cô đâu —— này, Chu An An!” Anh đặt chén bát xuống bồn mà chạy ra, “Chạy cái gì chạy, không ăn thì thôi, tốt xấu gì cũng phải—— “

Nhưng chẳng đợi anh nói dứt lời, cửa lớn đã đóng lại, tiếng vang nặng nề thông báo cô nàng kia đã bỏ trốn mất dạng.

Trên tay Lục Gia Xuyên giờ đây vẫn dính đầy bột xà phòng, câu nói “Tốt xấu gì cũng phải để tôi tiễn cô” mới chỉ nói được vài từ đầu. anh bỗng ngăn người khó hiểu, cô nàng này tự nhiên bỏ chạy làm gì? Vừa rồi còn bình thường giờ lại như lên cơn vậy? Cứ như lửa cháy đến mông thôi.

Mà ngoài cửa, Chu Sênh Sênh cũng chạy nhanh vào thang máy, thẳng một đường xuống dưới tầng một.

Cô bước ra ngoài nắng, cúi đầu nhìn chính cái bóng cô đơn của mình, hai tay ôm lấy cổ áo, hình như đúng vào lúc này cô mới nhận ra, mùa đông đến rồi.

Lạnh thật.

Mấy chuyện làm giả chứng minh thư, Trịnh Tầm đã làm cho Chu Sênh Sênh quá nhiều nên cũng đã quen rồi, bởi vậy thường có người đến quán bar tìm anh nhờ làm chuyện đó. Nhưng anh cũng có nguyên tắc riêng của mình, không làm những chuyện có lỗi với xã hội hay vượt quá giới hạn cuối cùng của bản thân, cho nên chỉ thỉnh thoảng anh mới ra tay, giúp những đứa trẻ học sinh trung học chưa đủ mười tám thuận lợi ra vào tiệm nết.

Cho nên khi anh đang đứng sau quầy rượu, thấy một nữ sinh trung học mười sáu mười bảy đang lén lút bước vào quán rượu, bộ dáng rụt cò đi đến trước mặt anh, do do dự dự lại không dám mở miệng, thì gần như anh đã đoán ra ý đồ của cô nàng rồi.

“Làm chứng minh à?” anh cười đến là dịu dàng tựa người vào quầy bar, để lộ ra tám chiếc răng trắng trông rất ngay ngắn chỉnh tề.

Nữ sinh kia gật đầu liên tục, cô nàng lúi húi một trăm ngàn tệ đặt lên quầy bar: “Hai cái.”

Rồi lại chỉ vào tờ giấy trắng đặt dưới hai tờ tiền: “Đây là thông tin cá nhân, ảnh thẻ cũng bọc luôn ở trong đó .”

“Được.” Trịnh Tầm sáng khoáy đút tiền và tờ giấy kia vào túi, rồi tiện tay lấy bừa một chiếc bút bi trên quầy bar, giật một tờ giấy ghi chú, vèo vèo một ghi xong dãy số di động của mình, sau đó đưa cho cô nàng, “Gọi số này là có thể tìm được tôi, liên hệ lúc nào cũng được.”

Tay anh đang dừng giữa không trung, đợi đối phương nhận tờ giấy.

Nhưng ngay sau đó, có một bóng người nhỏ bé bỗng nhiên không biết từ đâu xông ra, vươn tay đoạt mất tờ giấy kia: “Vi sao không cho em nhưng cậu ta thì được?”

Mái tóc ngắn gọn gàng thanh thuần, gương mặt lăm lè mắt lạnh mày ngắn, trên người mặc chiếc áo khoác màu trắng thương hiệu Burberry, cô nàng từng tặng anh bức tượng gỗ đang yên lặng đứng đó nhìn anh chằm chằm, dáng vẻ vẫn cứ hờ hững như vậy. Ngoài ra còn cả ánh mắt đen như mực không còn tràn ngập ý cười nữa, mà toàn là vẻ không cam lòng.

Cô vừa mới đến liền thấy nữ sinh kia đưa tiền cho anh, còn anh thì cười rất rạng rỡ, chẳng chút do dự đưa số cho cậu ta, còn nói cái gì mà gọi lúc nào cũng được.

Dựa vào cái gì mà anh không cho cô số, còn cậu ta thì được?

Trịnh Tầm ngăn người, thế quái nào con bé này lại tới nữa?

Có thể anh còn chưa kịp nói gì, nữ sinh đến làm chứng minh đã chẳng thèm khách khí nói: “Tôi mất tiền, sao lại không được?”

“Thật à? Vậy cậu đưa bao nhiêu tiền?” Cô gái nhỏ lạnh lùng liếc nhìn cô ta một.

“Từng này.” Nữ sinh làm chứng minh xòe một bàn tay ra, hoàn toàn không biết hai người họ đang ông nói gà bà nói vịt

Cô gái nhỏ không nói nhiều lời lời chiếc ví trong túi áo khoác ra, rút một xấp tiền một trăm tệ thật dày, long trọng đặt lên quầy bar, “Bằng này đã đủ để mua số di động của anh chưa?”

Trịnh Tầm biết, cô hiểu lầm nhưng anh cũng không muốn giải thích.

“Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, nơi này không phải chỗ để cô có thể tới.” Anh có vẻ không còn kiên vươn tay nắm lấy tay cô gái nhỏ, cũng như mọi ngày kéo cô đi ra ngoài.

Nhưng lúc này đây cô gái nhỏ bỗng nhiên lùi người về sau một bước, một tay nắm chặt tờ giấy nhớ, một tay chỉ vào thiếu nữ tới làm chứng minh: “Anh

nói em còn nhỏ tuổi, không nên tới đây, lại càng không được có ý xấu với anh. Nhưng cậu ta thì sao? Cậu ta nhìn còn nhỏ hơn em nữa, tốt xấu gì em cũng trưởng thành rồi, dựa vào cái gì mà anh cho cậu ấy số di động?”

Rõ ràng là một cô gái nhỏ bình thường, dung mạo phổ thông, dáng người gầy nhỏ, nhưng lại có một đôi mắt sáng đến mức khiến mọi thứ xung quanh cô trở nên nhạt dần.

Cô bình tĩnh chất vấn anh, trong mắt mang theo vẻ buồn bã khiến người ta như tan nát cõi lòng.

Mỗi ngày ở khu tập nham này Trịnh Tầm đã chứng kiến rất nhiều đàn ông tới đây tìm gái chơi qua đường, cũng đã quen với những cuộc tình gặp dịp thì chơi, ánh mắt nghiêm túc như vậy anh không quen cho lắm.

Sự nghiêm túc của cô khiến anh cảm thấy bức bối vô cùng, vì thế anh vươn tay kéo nữ sinh tới làm chứng minh qua, chỉ chỉ vào mặt cô: “Được, hôm nay chúng ta cùng nói rõ mọi chuyện đi. Cô nhìn đi, đây mới là style mà tôi thích. Tôi cũng là một người đàn ông trưởng thành, không thích trẻ con, cũng chẳng thích những cô gái tính cách nhạt nhẽo, khuôn mặt thì tầm thường. Tôi không thích cô chẳng phải vì chuyện tuổi tác, mà vì tôi thực sự là người tốt, không thể nhẫn tâm nói thẳng sự thật đó cho cô, cho nên mới lờ chuyện tuổi tác ra thoái thác. Sự thật chính là cô tuyệt đối không hợp với style của tôi, nhưng ngày nào cô cũng tới đây, cô thì cảm thấy thú vị, nhưng cô đã từng hỏi qua cảm giác của tôi chưa?”

Thiếu nữ tới làm chứng minh về mặt lơ mơ, ngờ ngác đứng ở đó không biết đã xảy ra chuyện gì, trời mới biết cô chỉ tới làm chứng minh xử lý chuyện người lớn để tiện đường ra vào tiệm net thôi mà...

Ngay sau đó, cô thấy cô gái mặc chiếc áo hàng hiệu Burberry kia mạnh mẽ quay ngư đi, không rên một tiếng chạy ra khỏi quán bar.

Trên tay bỗng dưng được thả lỏng, người đàn ông kia có vẻ buông tay cô ra ngay lập tức.

Trịnh Tầm lôi hai tờ một trăm tệ vừa nãy trong túi áo khoác ra, nhét vào trong tay cô nàng: “Làm miễn phí cho em luôn, đừng hỏi gì cả, về nhà làm bài tập đi.”

Thiếu nữ kia ngẩn người nhìn hai trăm tệ trong tay mà chẳng hiểu gì, tuy rằng hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nàng vẫn thoải mái vui vẻ đi về.

Trịnh Tầm quay đầu lại mới phát hiện, một tập tiền dày cô bé kia vừa đặt trên bàn cũng quên không cầm đi, lòng mảy may phút chốc chau lại, ngoài miệng thì nằng nặc câu thô tục, nhưng anh vẫn cảm tiền chạy theo cô.

Quán bar này nằm trong một con ngõ nhỏ đèn đường mờ ảo, xung quanh bản thiêu, bởi vì dọc con ngõ này đều là những quán bar như thế, trên đường còn có không ít những tên quý say rượu lướt khướt.

Anh vừa bước ra khỏi cửa, liền thấy cách đó không xa dưới cột điện, cô nàng áo khoác trắng đang ngồi xỏm bên cột điện không chút nhúc nhích.

Cách cô rất gần là một gã say rượu lưng gù dật dờ dật dẹo, trong tay còn cầm theo bình rượu, nhìn cô không chớp mắt, chậm chạp đi về phía cô.

Trong lòng anh căng thẳng, bước nhanh đi ra phía trước, bay về phía tên quý rượu kia, một tay kéo cô đứng thẳng dậy: “Bảo cô về nhà, cô ngồi đây làm gì? Cô cho là cô ngồi xỏm ở đây —— “

Nói được nửa câu thì anh bỗng dừng lại.

Bởi vì khi cô nàng kia ngẩng đầu lên, mặt mũi lem nhem đầy nước mắt.

Cô nhìn anh nói: “Em biết anh thiếu tiền, em có rất nhiều rất nhiều tiền, em cho anh tiền, anh đừng đuổi em đi nhé?”

Đó là một gương mặt bình thường không chút ấn tượng, cứ như chỉ cần cô lẫn vào đám người ngoài kia anh sẽ chẳng nhận ra được nữa, nhưng anh chưa từng thấy một đôi mắt sáng rực lại có hồn thế này, ngay cả ánh đèn trên đỉnh đầu hai người cũng vì thế mà nhạt đi hẳn.

Chẳng biết tại sao trong lòng anh khẽ rung động, lại cố ép chính mình phải cương quyết hơn, anh nhét tập tiền vào tay cô, gần từng tiếng nói: “Cô vốn chẳng biết mình đang nói gì đâu. Nếu có nhiều tiền như vậy thì đừng tới đây nữa. Cô sinh ra đã được ngậm thìa vàng thì sao? Đó cũng là tiền do ba mẹ cô vất vả lao động mới kiếm được, cô không nên tiêu xài hoang phí như thế.”

Anh vươn tay chỉ về phía cuối con đường, bình tĩnh nhìn cô, cố gắng gạt bỏ ánh mắt khiến lòng người tan nát kia: “Cứ đi thẳng hết con đường này, Bàng qua chiếc cầu vượt kia. Bên đó, nơi đèn đuốc sáng trưng kia mới là nơi thuộc về cô, khu đèn mờ này không hợp với cô đâu.”

Trịnh Tầm kéo tay cô đi một đoạn đường, ra đến ngoài đường lớn vẫy taxi, tuy anh hơi mạnh tay nhưng lại rất cẩn thận đỡ cô vào trong taxi, sau đó đóng cửa lại.

Anh đứng ngoài đầu đường, cứ thế nhìn chiếc taxi biến mất ngoài đầu ngõ, lúc này mới xoay người rời đi.

Hai tay đút trong túi áo bành tô, từ từ vuốt ve bức tượng điêu khắc bằng gỗ bóng loáng, sau đó nắm ngón tay bóp lại cảm nó thật chặt.

Rạng sáng mới có người tới thay ca, Trịnh Tâm lái mô tô quay về con ngõ nhỏ thì thấy Chu Sinh Sinh đang ngồi trên bậc thềm ngoài cửa mà ngẩn người.

“Ngẩn ngơ ngồi đó làm gì?” Anh đỗ xe trước cửa, lấy chiếc mũ bảo hiểm xuống, nhìn cô từ trên cao, “Này đang giữa mùa đông trời rét căm căm, mình bà ngồi ngoài này không thấy lạnh à?”

“Lạnh chứ.” Cô chậm chạp nói, cúi mắt xuống, “Hơi lạnh khiến con người ta cảm thấy tỉnh táo hơn.”

“Phải không?”

Trịnh Tâm im lặng, anh tắt động cơ máy, ôm mũ bảo hiểm cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Chu Sinh Sinh bất ngờ nhìn anh: “Cậu sao thế?”

“Cũng muốn tỉnh táo hơn chút.”

Người đàn ông bên cạnh mệt mỏi tựa lưng vào cửa, hít vào một hơi khí lạnh.

Cô nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao nhẹ giọng nói: “Ngày mai nhất định sẽ là một ngày đẹp.”

“Không muốn đổi mặt nữa à?”

“Đúng vậy.”

“Không ngờ nhìn cậu thế này mà nóng cạn đến vậy. Đổi tới đổi lui bao nhiêu năm rồi, còn lưu luyến những gương mặt xinh đẹp này à ?.”

“Không phải lưu luyến mặt đẹp.”

“Vậy thì là cái gì?”

Chu Sinh Sinh không nói gì vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao, im lặng một lúc lâu, rồi bỗng nở nụ cười. Cô chỉ lên một ngôi sao trên bầu trời rồi chột hỏi Trịnh Tâm: “Cậu có biết đó là sao gì không?”

“Không biết.”

“Tôi cũng không biết.”

Trịnh Tâm: “... Thần kinh”

“Có đôi khi tôi nghĩ ——” Cô không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn lên bầu trời đầy sao kia, “Cứ đêm đến bọn chúng luôn xuất hiện đúng giờ, là nguồn cảm hứng để nhà thơ đưa vào thơ của mình, được nhạc sĩ đưa vào ca khúc của họ, lại được người khác ngẩng đầu lên nhìn. Mọi người đều thích ánh sao, ai ai cũng mong ngóng được nhìn thấy chúng. Hôm nay chúng ta nhìn thấy một ngôi sao, tự nói với bản thân là ánh sáng của nó thật đẹp, nhưng sang ngày mai lại chẳng hề nhận ra ngôi sao mình nhìn thấy hôm qua là ngôi sao nào nữa.”

“...”

“Trịnh Tâm, chúng ta cũng giống như nó vậy, thật ra tôi luôn cố gắng để mình tỏa sáng, cố gắng để mình được mọi người công nhận. Nhưng cứ khi trời mưa, bọn họ sẽ không còn nhận ra tôi nữa. Có lẽ bọn họ sẽ nói Chu Sinh Sinh hôm qua quả là một người tốt nhưng sang đến hôm sau, bọn họ cũng không biết ai mới là Chu Sinh Sinh nữa.”

Nhiều năm rồi, đã từ lâu Chu Sinh Sinh không phàn nàn với anh chuyện bị đổi mặt nữa. Cô sẽ cảm thấy mất mát, sẽ khó chịu, nhưng nếu sự thật chẳng thể thay đổi được tương lai thì cô sẽ dừng cảm đối mặt với nó.

Nhưng hôm nay...

Trịnh Tâm quay đầu sang, muốn nói chút gì.

Ngay sau đó, anh thấy trên mi mắt cô có thứ gì đó sáng lên.

Cô nàng Chu Sinh Sinh luôn sống rất thoải mái không tìm không phổi lại đang cố gắng ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, trong mắt ngân ngấn lệ: “Nhưng tôi cũng muốn được ai đó nhớ đến, tôi cũng muốn để lại cho họ một ấn tượng khó quên. Tôi không muốn tồn tại như ánh sao ấy có cũng được mà không có cũng chẳng sao cả, tôi muốn trở thành ánh trăng tồn tại mãi mãi trong mắt của ai đó.”

Tuyệt vời là khi anh tức giận với những người không biết trân trọng đôi mắt của mình.

Tuyệt vời là khi anh nắm tay một cô bé bị bệnh, nhảy một điệu múa thật dịu dàng.

Tuyệt vời là khi anh không nhìn thấy sẹo trong mắt những đứa trẻ mù, mà nâng niu những đứa trẻ ấy và coi chúng là điều vô giá.

Tuyệt vời là khi anh đi bên cạnh cô, kể cho cô nghe những câu chuyện đau lòng trong quá khứ, dù bản thân đang đắm chìm trong bóng tối u ám, thì trong mắt cũng tràn ngập ánh sáng bất diệt.

Cô chớp mắt mấy cái, thứ vừa rơi xuống không phải nước mắt mà là những ánh sao nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cô Nàng Đáng Yêu

Suốt một tuần, Chu Sinh Sinh không liên lạc gì với Lục Gia Xuyên.

Nhưng trong khoảng thời gian này cô lại nhận được một lời mời thêm bạn qua Wechat, người kia ngay cả nick name thân thiết cũng chẳng thèm đặt, lời ít mà ý nhiều là Lục Gia Xuyên.

Nội dung thêm bạn như sau: ‘Son của em đang ở nhà tôi’.

Khi nhận được tin nhắn này thì cô đang ở trong tiệm đánh bài éch. Gần đây trong tiệm đổi xu thế rồi, vì đánh mạt chược bị thua quá nhiều, nên anh quản lý vừa dụ dỗ lại đe dọa mọi người chuyển sang trò đánh bài éch, một trò “hoàn toàn dựa vào may mắn để phân định thắng thua”. Sau đó anh liền trở thành người quảng cáo tốt nhất cho trò chơi này, trong lúc chơi anh chỉ biết trơ mắt nhìn vì thua.

Chơi được nửa trận, di động bỗng vang lên ting một tiếng.

Chu Sinh Sinh cũng không nghĩ nhiều, một tay cầm bài, một tay mở khóa di động, ngay lập tức lời nhắn thêm bạn tốt kia liền đập vào mắt.

Lúc này Hoàn Tử đã tiên phong ra bài trước, rồi cô nàng quay sang ghé sát vào cô định giúp cô đánh bài, vừa cúi đầu liền đọc được tin nhắn kia, thuận miệng liền đọc ra miệng: “Son của em đang ở nhà tôi?”

Cứ như một bát máu gà được dội vào cơ thể, Hoàn Tử lập tức trở nên hưng phấn hơn, vươn tay cướp lấy di động của cô.

“Này này, Chu An An, đây là ai vậy?”

Cô gạt cánh tay đang muốn cướp lại của Chu Sinh Sinh, dí sát mắt vào màn hình, nhấn mở avatar. Tấm ảnh với khung nền màu xanh lam, vị bác sĩ mặc áo blouse trắng gương mặt bình tĩnh nhìn ống kính, đôi mắt đen sáng bóng, khóe môi hơi cong lên mang theo ý cười nhạt.

“Mẹ ơi, đây là ảnh thẻ sao? Ảnh thẻ thôi đã đẹp trai thế này rồi, người thật chắc còn đẹp trai hơn nhiều?” Hoàn Tử ồn ào la hét, sau đó liền nhớ ra, đây không phải cái người vừa đến tiệm tuần trước mà chơi trò “Đại chiến ánh mắt” với anh quản lý đây sao?

Cả đám người không thèm chơi bài nữa, nhanh chóng chụm đầu vào thành nhóm, cứ nhìn chăm chăm vào tấm ảnh thẻ trên avatar của Lục Gia Xuyên.

Anh quản lý nói: “Thời đại này còn có người dùng ảnh thẻ làm avatar sao, ha ha, đừng nhà quê như thế được không.”

Đồng Đồng nói: “Nếu ảnh thẻ của em mà đẹp trai thế này, em cũng muốn dùng nó làm ảnh avatar đấy.”

“Đẹp cái rắm ấy!” Anh quản lý kích động đến mức nước miếng bắn tung tóe, “Không nhận ra cậu ta xài Photoshop sao? Nhìn cái mặt kia trắng như tuyết ấy? Mắt thì sáng rực có hồn thế kia à? Cầm còn nhon nữa, nhất định là vì mặt quá bé! Lại còn dùng cả chế độ chỉnh ánh sáng cho ảnh nữa, bằng không sao có thể đẹp thế này được?”

“Nhìn không ra đấy, anh quản lý photoshop ảnh hàng ngày có khác nhĩ, nhìn một phát là biết dùng hiệu ứng gì luôn.” Tiểu Kim ra vẻ đăm chiêu.

Anh quản lý mặt mày đỏ bừng, cũng không biết nói sao để cãi lại nữa.

Chu Sinh Sinh chủ nhân của chiếc điện thoại vừa bị xâu xé kia, lúc này mới vươn tay cướp về được, tức giận đút di động vào túi áo: “Ván bài này mọi người có định đánh nữa không đây?”

“Đánh chứ.” Mọi người trầm miệng một lời.

“Nhưng trước khi đánh, cậu có thể thành thật khai báo mối quan hệ khó nói giữa cậu và vị nam sĩ tên Lục Gia Xuyên kia không?”

“Son là đồ dùng riêng tư của phụ nữ thế mà cậu lại bỏ quên ở nhà anh ta, chặc chặc chặc, trong đầu mình đang xuất hiện những hình ảnh không thể tả được.”

“Xem cái tên wechat, tấm ảnh avatar, chắc là theo phong cách thanh niên nghiêm túc. Này này này, nhìn bề ngoài càng nghiêm túc bao nhiêu thì trên giường lại càng hoang dã bấy nhiêu đấy?”

“Tôi nghe nói đàn ông mũi càng cao thì tình dục càng mạnh. Không biết An An nhỏ bé của chúng ta có thể chịu được không đây...”

Bốn phương tám hướng quay sang nhìn trên dưới cô một lượt rồi ồn ào bàn tán đánh giá.

“.....”

Ở đâu ra một đám tài xế [1] đặc biệt thế này!

[1] Ám chỉ những kẻ nhiều chuyện

Chu Sinh Sinh đặt bài xuống, cầm chặt di động đi vào toilet, ngồi trên bồn cầu cúi đầu nhìn màn hình. Đầu ngón tay vừa chạm vào avatar của anh thì hơi ngừng lại, tấm ảnh kia liền được phóng to lên.

Quả đúng là tấm ảnh trên bảng thông tin về các bác sĩ ở bệnh viện.

Cô cũng không biết có nên cười nhạo anh quá mức tự kỷ hay khen anh là thanh niên nghiêm túc đây. Nhưng dù anh có dùng một tấm ảnh bình thường đến không thể bình thường hơn làm avatar, cô cũng chẳng thể nào phủ nhận sự đẹp trai của anh được.

Cô đồng ý lời thêm bạn của anh, vừa mở trang cá nhân ra, lại không ngờ rằng đến một status cũng chẳng có.

Cả một trang cá nhân trắng xóa, không có bất cứ dấu vết gì.

Dừng một chút, cô đáp lại lời nhắn của anh: Không thì anh cứ ở chỗ chủ bảo vệ đi, tối nay sau khi tan làm tôi sẽ đi tàu điện qua đó lấy.

Người kia nhanh chóng nhắn lại: Không cần, khi nào cô tan làm? Tôi lái xe qua đó cũng được.

Trong đầu có một giọng nói vang dội nhắc cô: “Từ chối anh ta đi. Son không lấy cũng được. Rõ ràng đã hạ quyết tâm không gặp nhau, thì đừng tạo cơ hội nữa, chẳng lẽ cô muốn kiếm củi ba năm thiêu vì một giờ?”

Vì thế cô chậm chạp đánh câu trả lời tiếp theo: Thôi, chỗ tôi cách bệnh viện cũng khá xa, dù sao màu son ấy cũng chẳng đẹp lắm, tôi không thích nữa, anh cứ vứt nó đi đi.

Lúc này đây, đầu bên kia im lặng vài phút, ngay khi cô đứng dậy định đẩy cửa đi ra thì chiếc di động trong tay bỗng kêu ting một tiếng.

Chu Sinh Sinh cúi đầu, thấy hai hàng chữ hiện trên màn hình:

Nhìn cũng đẹp mà.

Rất hợp với cô.

Cô hạ chân xuống, bỗng nhiên không đi nổi nữa.

Ngay khi cô đang mất hồn, thì tin nhắn thứ ba đã xuất hiện trong tầm mắt: ‘Sau khi tan làm, tôi đến tiệm cafe tìm em.’

Cách giờ tan làm hơn một tiếng, Chu Sinh Sinh đã không còn tâm trạng làm gì nữa rồi.

Bác sĩ mấy giờ sẽ tan làm đây?

Cô vừa liếc nhìn đồng hồ, vừa liên tục nhìn ra cánh cửa thủy tinh lớn bên kia.

Anh quản lý còn cố tình đến bên cạnh cô, nói bóng nói gió muốn hỏi về quan hệ giữa cô và Lục Gia Xuyên, chỉ tiếc là cứ áp a áp ứng không hỏi được rõ ràng. Chắc cũng do bản thân mà ra, anh chàng vốn thiếu kinh nghiệm yêu đương, mà sự thất bại của mối tình ngay trước đó lại càng khiến anh cảm thấy tự ti tổn thương sâu sắc.

Cuối cùng anh mới lấy được chút dũng khí còn sót lại mà hỏi cô: “Vậy hai người có quan hệ gì không?”

“Không có quan hệ gì cả.”

Chu Sinh Sinh chỉ đáp một câu như vậy, liền thấy bên ngoài cửa sổ kia là chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc, dù vẫn đang mặc đồng phục phục vụ cô vẫn chạy nhanh ra ngoài.

Cô không thể kìm nén sự hồi hộp của mình được, trái tim cứ nhảy lên bình bịch, đồng thời là sự sợ hãi.

Không thể tới gần anh.

Không thể đối mặt.

Không thể bước một bước tới nói thích anh.

Càng chẳng thể lao đầu vào một tình yêu máu lửa mãnh liệt.

Cô có thể làm gì bây giờ ???

Cô chạy ra cửa rồi đi đến bên cạnh chiếc xe.

Cửa sổ xe dần hạ xuống, lộ ra gương mặt quen thuộc kia. Lục Gia Xuyên ngồi trên xe, nghiêng đầu yên lặng nhìn cô.

“Bác sĩ Lục.” Cô nở nụ cười tiêu chuẩn như khi đón khách, đồng thời vờn tay đến, “Cám ơn anh đã tới trả son cho tôi.”

Đôi mắt tối đen nhìn lướt qua tay cô, sau đó quay trở lại mặt cô: “Ai nói tôi tới trả son cho em?”

???

Chu Sinh Sinh chẳng hiểu gì.

“Không phải anh nói...”

“Lên xe.”

Anh cúi người mở cửa, rồi lại ngồi thẳng người dậy: “Son đang ở nhà tôi, tôi lái xe đưa em về đó lấy.”

“Sao anh không mang nó đi lúc đi làm, tan làm thì tôi thẳng đây trả cho tôi?”

“Không thể.”

“...”

Lục Gia Xuyên bình tĩnh nhìn cô, ra vẻ hợp tình hợp lý mà nói: “Tôi là đàn ông, lại mang son bên người. Ngộ nhờ để ai nhìn thấy lại tưởng tôi là loại biến thái, khi chất đàn ông trong con người tôi không cho phép tôi làm như thế.”

.....

“Khí chất đàn ông của anh biết nó sẽ không còn khi người ta thấy anh giữ son trong người à?”

“Nó không cần phải biết.” Anh lại nhắc cô lần nữa, “Lên xe.”

Chu Sinh Sinh nói: “Vậy tôi không lấy nữa, anh cứ vứt nó đi đi.”

Lúc này đây, Lục Gia Xuyên không cãi cùn với cô nữa.

Trong bóng đêm, anh yên lặng nhìn thẳng vào mặt cô: “Em đang tránh mặt tôi à?”

Câu nói này như chọc đúng vào điểm yếu của cô, Chu Sinh Sinh bỗng chốc hoảng loạn hẳn, trên mặt để lộ biểu cảm không thể tin được: “Lạ thật, tôi tránh mặt anh làm gì?”

“Không có thật à?” Anh không chớp mắt cứ nhìn cô như thế, “Hôn trộm bị tôi bắt được, then quá hóa giận cho nên mới trốn tôi. Chẳng lẽ không đúng như vậy sao?”

!!!

“Đương nhiên không phải! Tôi đã giải thích với anh rồi mà, tôi chỉ muốn lau gì mắt cho anh thôi!”

Im lặng mấy phút, cô nghe thấy Lục Gia Xuyên bình tĩnh hỏi lại: “Chu An An, em coi tôi là thằng ngốc à?”

“...”

“Lau gì mắt. Ha ha, sao em không nói mình lấy gì mũi cho tôi luôn đi?”

“...” Vì nếu nói móc gì mũi cho anh, thì cho dù da mặt dày như cô cũng cảm thấy thật sự quá đáng sợ.

“Lên xe. Cùng tôi về nhà xử lý chuyện son của em” Lục Gia Xuyên giọng kiên quyết như không muốn cho cô cãi lời.

Chu Sênh Sênh chân chừ một lát, vốn định từ chối, nhưng khi nhìn anh, cô nhận ra có lẽ lần này anh sẽ cãi với cô đến cùng, cuối cùng chỉ đành phải thỏa hiệp: “Vậy anh đợi tôi ngoài này, tôi vào thay đồ chút.”

Là thỏa hiệp nhưng cũng như vừa trút được gánh nặng.

Khoảnh khắc vừa quay đầu đi, cô tự nói với bản thân: Đây sẽ là lần cuối cùng.

Lần cuối cùng cũng coi như lời tạm biệt.

Trong xe Lục Gia Xuyên nhìn cô từ từ đi vào tiệm cafe sáng bùng, tâm trạng đột nhiên trở nên chán nản.

Trước kia cô nàng hay làm nhảm này thường xuyên lượn qua lượn lại trước mặt anh, lại chẳng biết vì sao sau cái hôm chạy mất dạng ấy thì không còn xuất hiện nữa.

Anh cứ chờ như thế, cuối cùng cũng chẳng thể đợi nữa.

Khi nhìn thấy thời son bị kẹt trong rãnh ghế sofa thì hai mắt anh sáng rực.

Nhưng xem tình hình thế này, quả thực là cô không muốn gặp anh nữa.

Anh cứ ngồi trong xe như thế, chẳng hiểu sao lại cảm thấy tâm trạng khó chịu.

Nhưng khi vừa ngẩng đầu lên, anh thấy Chu Sênh Sênh đi đôi giày cao gót anh tặng, bước chân nhẹ nhàng chạy về phía anh, chiếc đuôi ngựa sau đầu nhẹ nhàng dao động, cứ như một cô gái nhỏ chưa lớn.

Trái tim cứ như vừa bị ai siết chặt, nay lại đột nhiên đập thình thịch.

Như một con điều đứt dây.

Cứ thế bay mãi bay mãi, càng bay càng cao.

Anh đã có thể chắc chắn, hôm ấy cô nàng này đang muốn hôn trộm anh.

Phải, cô là người hay làm nhảm hay tào lao. Giống như ông cụ nhà anh đã nói, gia đình, bằng cấp, năng lực cá nhân của hai người vốn chẳng có điểm nào xứng đôi.

Nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng đến cảm giác vui vẻ thoải mái khi anh ở bên cạnh cô.

Lục Gia Xuyên nhìn cô mở cửa xe, ngoan ngoãn ngồi vào.

Suy nghĩ ngắn ngủi tạm dừng, anh nghiêng đầu, cúi người, cài chiếc dây thắt an toàn bên ghế phụ cho cô.

Khi chiếc dây kéo bấm phập một, trói chặt người cô vào ghế thì Chu Sênh Sênh không dám thở mạnh, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Người đàn ông kia lẳng lặng nhìn cô, trong nháy mắt đầu cứ quay như chong chóng, cuối cùng ánh mắt chạm lên đôi môi màu hồng nhạt, cánh môi mỏng manh thanh tú.

Lại nổi hứng muốn hôn cô rồi đấy.

Đột nhiên anh cong khóe môi, nở nụ cười như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

À.

Thì ra là như vậy.

Cô nàng ngồi bên cạnh chẳng hiểu gì mà hỏi anh: “Anh cười cái gì thế?”

Anh vịn tay vào vô lăng, vừng vàng khỏi động máy, ý cười bên môi chỉ tăng không giảm.

“Cười em chứ sao.”

“Tôi có gì mà anh cười?” Cô không phục.

“Cả người em từ trên xuống dưới chỗ nào cũng buồn cười.” Anh đáp.

Chu Sênh Sênh tức giận, hừ một cái bằng mũi thật mạnh rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không ngờ anh lại càng cười lớn hơn, càng ngày càng lớn.

Hóa ra là như vậy.

Hóa ra trên đời này thật sự tồn tại một người như thế.

Nghĩ đến cô thì anh chỉ muốn cười, nhìn cô tim đập loạn nhịp, lúc nói thì răng môi run rẩy, mỗi điểm trên người cô mỗi hành động thậm chí mỗi khuyết điểm của cô đều khiến anh cảm thấy đáng yêu.

Rồi lại không kìm lòng được mà trêu chọc cô, muốn nhìn cô tức giận.

Thế nhưng trên thế giới này cũng chỉ có mình anh có thể làm thế với cô, đổi lại là người khác, chắc cô sẽ giận tím mặt.

Anh bỗng bật cười, một tiếng cười nhẹ nhàng vô cùng.

Cô nàng ngồi bên cạnh liền quay đầu nhìn anh: “Này, tôi nói anh đấy Lục Gia Xuyên, tôi không thêm so đo nhưng anh cứ thích lên mặt với tôi đúng không? Tôi buồn cười chỗ nào chứ? Mà khiến anh cười như được mùa thế? ! Anh cũng hơi quá đáng rồi đấy!”

Anh liếc mắt nhìn cô một, chỉ một liềm biết không ai cứu nổi anh rồi, bằng không thì sao anh cứ có suy nghĩ buồn cười thế được?

Ngay cả khi nhìn cô nhe nanh múa vuốt mà vẫn cảm thấy... thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.